

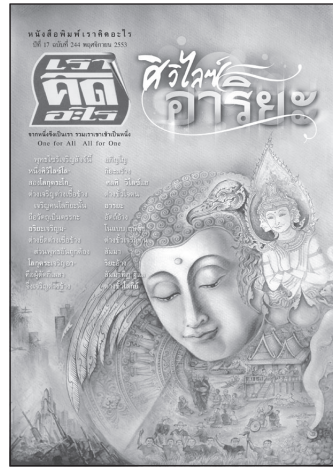

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ศิวิลักษณ์อาริยะ

ในยุค “**โอบรรลัยสิน**” ! (Globalization) :
 ไทยพยายามพัฒนาความเจริญก้าวหน้า :
 ให้เท่าเทียมอารยประเทศทั้งหลายมาตลอด :
 ทั้งโรงงานอุตสาหกรรม-สนามกอล์ฟ-รีสอร์ท :
 และ หมู่บ้านจัดสรร ฯลฯ :
 เจริญงอกงามอยู่บนภูเขา ราวป่า ริมคลอง :
 และทุกที่ ที่ธรรมชาติถูกทำลาย :
 จนเป็นสาเหตุสำคัญทำให้ขาดพื้นที่ “**ซับน้ำ**” :
 เมื่อถูกฝนถล่มติดต่อกันหลาย ๆ วัน :
 เราจึงต้องเจอทั้งน้ำท่วมอย่างรุนแรง :
 และทั้งภัยแล้งควบคู่กันไป :
 เพราะป่าไม้ถูกทำลายไปหมด :
 ถ้าเอาเงินสองพันล้านที่ไปสร้างสนามฟุตบอล :
 มาทำอ่างเก็บน้ำ หรือฝั้นป่าเพื่อเอาไว้ซับน้ำ :
 โครธาจก็คงไม่อ่วมมรทัย :
 เพราะเดินตามความศิวิลักษณ์ :
 เยี่ยง “**อาริยะ**” ประเทศทั้งหลายนั่นเอง :
 เพราะหลง “**วัตถุนิยม**” (ศิวิลักษณ์โลกิยะ) :
 และสุดโต่งไปกับ “**จิตนิยม**” (สังคมนิยม) :
 จึงไม่สามารถเข้าถึงสังคม “**พระศรีอาริยะ**” :
 ที่เป็น “**ศิวิลักษณ์อย่างอาริยะ**” ได้ :
 ซึ่งต้องมีความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ :
 อย่างพอเหมาะพอดี (สัมมา) :
 และก็มีการพัฒนาทางจิตวิญญาณ :
 อย่างรู้เท่าทันโลก (โลกวิทู) :
 โดยอยู่เหนือโลกโลกิยะ (โลกุตระ) :
 และช่วยเหลือแก้อุคโลก (โลกานุกัมปายะ) :
 สังคม “**ศิวิลักษณ์อาริยะ**” นี้ :
 ย่อมมีได้และเห็นได้ในแผ่นดินพุทธแห่งนี้.

๑ ศิวิลักษณ์ในโลกนี้ : คือใด
 คือเสื่อมคือเจริญไหน : ยาก รู้
 ยุคนั้นยุคเจริญใหม่ : เจริญอย่าง ไรฤ
 หรือศิวิลักษณ์ที่หู่ : หู่ชี้ จานน
 ๑ บุคคลเล็กไม่ซึ่ง : ศิวิลักษณ์
 อยู่แค่เห็นนรกไป : สู้ฟ้า
 ไปถึงลัทธิธรรมนัย : **อาริยะ พุทธ**เลย
 จึงตกต่ำระยำบ้า : แกล ไกลไฟประลัย
 ๑ พุทธไซ้เจริญล้ำจันนี้ : อภิญญา
 หนึ่งใน**ศิวิลักษณ์โล-** : กิยะสร้าง
 สอง**โลกุตระ**โก- : ศล **ศิวิลักษณ์** แส
 ต่างเจริญต่างเชื้อข้าง : ต่างชั่วใจตน
 ๑ เจริญคนโลกิยะนั้น : **อาริยะ**
 ถือวัตถุเป็นตรรกะ : อัถถ์อ้าง
อาริยะเจริญม- : โนแบบ ฤษีสุข
 ต่างยึดต่างเชื้อข้าง : ต่างชั่วเจริญกัน
 ๑ ส่วนพุทธอันถูกต้อง : สัมมา
โลกุตระเจริญอา- : **ริยะ**อ้าง
 คือผู้ตัดกิเลส : สัมมาทิฏฐิแล
 จึงเจริญต่างข้าง : ต่างชั่ว**โลกิยะ**
 ๑ มีสารานิยะพร้อม : เจ็ดพจน์
 ปฏิบัติใจใสสด : ประลุแท้
 เพราะตรงปรมัตถ์หมด : อาสาระ ลิ่นจริง
 จึงเจริญเลิศแล้ว : สัตย์แท้ศิวิลักษณ์

“**สไมย์ จำปานพวง**”

๗ ค.ศ. ๒๕๕๓

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๔๔ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ศิวิไลซ์อาริยะ	จริงจ้ง ตามพ่อ
		สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดเล็กน้อย	บรรณาธิการ
7	นำพระราชหฤทัยจากในหลวงต่อผู้ประสบภัยน้ำท่วม	ทศพนธ์ นรทศน์
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	บ้านป่านาดอย	จำลอง
20	สีสันชีวิต (อาจารย์ศรีศักร วัลลิโภดม)	ทิม สมอ.
28	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
33	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
34	บทความพิเศษ (สหรัฐ ฯ ประเทศที่น่าเอาอย่าง ?)	พิมพ์วิฑูร์ ชูโต
37	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสภสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	กำปั้นทุบดิน	ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ
46	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
56	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
59	สุนทรียสนทนา	ท่านจันทร์-ไพศาล พีชมงคล
68	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
70	ประสบการณ์ได้ร่มโอศก	ฟ้าสง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิสุยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหีน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธ์ศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ซอยยามินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ฝั่งกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ลังจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตปทุมวัน กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@yahoo.com

สี
20 สันชีวิต

“ตัวอย่างสันตืออศก การเคลื่อนไหว
ของชุมชนชั้นรากที่เกิดและทำกันมา
เป็นเวลาช้านาน มีวิถีชีวิตที่เน้น
การพึ่งพาตัวเอง”

• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

“ความว้าวัยไม่หาย ความควายก็เข้ามาแทรก” ประชาชนกว่า ๒๙ จังหวัดกำลังเผชิญกับความสูญเสียเนื่องมาจากน้ำท่วมหนัก รัฐบาลก็หาเรื่องนำบัณฑิตผลการประชุมของคณะกรรมการเกี่ยวกับเขตแดนไทย-เขมร เข้าที่ประชุม ส.ส. และ ส.ว. เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ซึ่งพันธมิตรและนักวิชาการอาวุโสที่รู้เรื่องนี้ดีมากได้คัดค้านมาตลอด ถ้ารัฐสภารับรองบันทึกผลการประชุมนั้น ไทยจะต้องเสียดินแดนมหาศาลให้เขมรอย่างแน่นอน (เสียพื้นที่บนบกประมาณ ๑,๘๐๒,๘๐๐ ไร่ และในทะเลอีกมากมายซึ่งมีทั้งแก๊สและน้ำมันที่มีค่ายิ่ง) เท่ากับเป็นการ “ขายชาติ” ดี ๆ นั่นเอง

โชคดีที่ ส.ว.หลายคนคัดค้าน ต้องเลื่อนการประชุม

เป็นวันที่ ๒ พฤศจิกายน และสภาจะรับรองแน่ ผมรีบเสนอประชุมแกนนำพันธมิตรด่วน เราจำเป็นต้องชุมนุมหน้ารัฐสภาในวันที่ ๒ พฤศจิกายนนั้น ควบคู่กันไปกับการฟ้องศาล เพื่อปกป้องผืนแผ่นดินไทยไว้ให้ได้ การชุมนุมเรากำหนดแล้วว่าจะพยายามไม่ให้ผิดกฎหมายประกาศภาวะฉุกเฉิน ถ้าเขาแกล้งจับผู้ชุมนุม

เราถูกขังคุกเสียอิสรภาพ ก็ยังดีกว่าเสียดินแดน

พวกเรารำพึงออกมาว่า “ทำไมถึงต้องเป็นเรา” ทั้ง ๆ ที่ดินแดนไทยเป็นของคน ๖๓ ล้านคน และการชุมนุมไม่ใช่ของสนุกอะไรเลยนี่ คราวที่แล้วไม่ใช่เพราะเราชุมนุมกันมาก ๆ (วันที่ ๒๗ กรกฎาคม) หรือ จึงทำให้เรารอดไปได้ครั้งหนึ่ง ซึ่งองค์การยูเนสโกประชุมที่ประเทศบราซิลจะอนุมัติในวันนั้น ให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกโดยสมบูรณ์ (ซึ่งจะตามมาด้วยการที่ไทยจะต้องเสียดินแดนดังกล่าว) ทำให้ต้องเลื่อนการประชุมออกไปอีก ๑ ปี

รัฐมนตรีสุวิทย์ คุณกิตติ หัวหน้าคณะผู้แทนไทยที่ไปประชุมพอลกลับมาถึงเมืองไทยก็ขอบคุณทันที ขอขอบคุณที่ประชาชนไปร่วมชุมนุมกันมากมาย หน้าสำนักงานองค์การยูเนสโกในวันนั้น

หลายคนไม่เข้าใจว่ารัฐบาลคิดอะไร เขมรประกาศยืนยันในวันที่รัฐสภาไทยประชุมวาระการรับรองผลการประชุมคณะกรรมการดังกล่าวว่าเขมรไม่ต้องขอให้เลขาฯ สหประชาชาติ (ซึ่งกำลังเยือนเขมร) ช่วยไกลเกลี่ยข้อพิพาทกับไทย เพราะไทยรับปากว่าจะให้รัฐสภารับรองอยู่อย่างแน่นอนแล้ว

จนถึงขณะที่ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้อยู่ในมือท่านสมาชิกท่านคงทราบแล้วว่าผลออกมาอย่างไร

เราต้องเสี่ยงทำไปตามนั้น เพื่อช่วยปกป้องผืนแผ่นดินไทย เพราะเป็นของเราทุกคน ไม่ใช่ของรัฐบาล, ของ ส.ส. หรือ ส.ว. เท่านั้น สำเร็จหรือไม่สำเร็จแค่ไหน เราช่วยกันเต็มที่ ก็แค่นั้นเอง

๒

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง ศรีเมือง

...ข้างหลังเป็น “ทหาร”... มีทั้ง “ทหารแก่” และ “ทหารตาย” ทหารแก่เป็นนายทหารที่ปลดเกษียณแล้ว และหนุนคุณทักษิณอย่างสุดเหวี่ยง “ทหารตาย”... คือ “เสธ.แดง” นั่นเอง

▶ สุนทรียสนทนา

ท่านจันทร์-ไพศาล พิฆังคค

เปิดใจศึกษาสุนทรียธรรมสนทนาประทับใจเกี่ยวกับ “การเน้นความยากจน” สัมมาทิล्ली หรือ มิจฉาทิล्ली !

ดูมาก

อ่านเราคิดอะไรในห้องสมุดประชาชน อ.พนัสนิคม เห็นว่ามีอะไรแปลกดี มีเนื้อหาทั้งทางโลกและทางธรรมในเล่มเดียวกัน ถึงบางอ้อเมื่อรู้ว่าเป็นหนังสือของสันติอโศก ที่เป็นชาวทั้งในมุมลบมุมบวกมานาน ดูชื่อบรรณาธิการแล้วคุ้น ๆ พอถามพ่อที่เป็นตำรวจเก่า บอกเคยเป็นสารวัตรปราบปรามอำเภอพนัสนิคม ร่ำลือกันว่าดุนัก เป็นคนพนัสแต่ไม่วีหน้าใคร หมูเหือง ตำรวจเก่าคำผิ่นเฮโรฮันอยู่ในบ้านกลางเมืองพนัสก็เข้าคุกในยุคนั้นแหละ เขาว่าร่วมล้อมจับโจรคนพนัสสลักตัวนางนงนุช ต้นสลักจา เรียกค่าไถ่ รั้งขึ้นบ้านลุยเข้าไปในห้องผู้ร้ายคนเดียว ผู้ร้ายตายคาห้อง เขาว่ายิงตัวตาย แต่พ่อไม่ค่อยเชื่อ ไม่น่าเชื่อว่าตำรวจแบบนี้จะเข้าวัดได้

- คนรุ่นใหม่ พนัสนิคม

☞ จอมใจรองคุณสิลามิยังกว่านี้ร้อยเท่า พันเท่าหรือ ยังยอมสยบศิโรราบธรรมฤทธิ์ นับประสาอะไรกับตำรวจดู ๆ แค่นี้จะทนทานได้ใจไร้อภัย

● ไม่น่าเชื่อว่าตำรวจแบบนี้จะเข้าวัดได้...

พระกับการเมือง

ไปเยี่ยมเพื่อนครู เขากำลังดูทีวีของสันติอโศก พอดีพระโพธิ์รักษ์ กำลังเทศน์เรื่องสังคัมกับการเมือง มีสาระพอสรุปได้ว่าการบ้านการเมือง

เป็นหน้าที่ของทุกคนที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบเอาภาระ รวมทั้งพระก็ไม่เว้น ไม่ใช่ปล่อยให้พวกนักการเมืองที่เราเลือกเข้าไป กับพวกข้าราชการเท่านั้น ถ้าดีก็ดีไป ถ้าชั่วโลกสุมหัวกันโกงกินก็ต้องขัดขวาง ใช่ว่าวางเฉยปล่อยตามสบาย ผมฟังไปก็เห็นคนส่งเอสเอ็มเอสว่าพระโพธิ์รักษ์สาตเสียดเสียด เวลาท่านตอบคำถามเอสเอ็มเอสก็ยกเอาที่เขาตำว่ามาอ่านและตอบอีกด้วย ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพระจึงไปยุ่งกับเรื่องการเมือง เมือง แทนที่จะสอนแต่การปฏิบัติธรรม และอีกอย่างคือที่เขาตำว่าเสียหาย เอามาอ่านเอามาตอบทำไม

- ครูน้อย บางพลี

☞ เมื่อคืนวันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ตุลาคมนี้ ไปงานศพเพื่อนสมัยเรียนรัฐศาสตร์ ที่วัดพระศรีมหาธาตุฯ ยอมทนนั่งฟังพระสวดหน้าศพซึ่งเป็นพิธีกรรมตามประเพณีด้วยความสงบเสงี่ยม ท่านสวดด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง แถมยังออกสิลาลุ่มเสียดเยื้อนทำนองอีกด้วย มันใจว่าญาติผู้ตายและผู้มาร่วมพิธีคงไม่มีใครฟังรู้เรื่องได้สาระธรรมะอะไรประเทืองใจ ถ้าพุทธศาสนามีคุณค่าเพียงแค่นี้ พระสงฆ์จะสืบทอดพุทธศาสนาได้อย่างไร เพราะไม่ได้ถ่ายทอดพุทธธรรมให้พุทธศาสนิกชนเข้าใจ ลองทบทวนดูซิครับ คุณครูไปร่วมงานที่มีพิธีสงฆ์มากก็รีบก็รีบงานแล้ว ได้อะไรมาบ้างนอกจากปิติที่ได้กราบไหว้ผ้าเหลืองตามประเพณี ก็เท่านั้น ลองเปิดใจเปิดรับมิติใหม่ซิครับ ฟังรายการเอฟเอ็มทีวีของอโศกนานไปจะเข้าใจว่าพระสงฆ์มิใช่จะเกี่ยวข้องกับบ้านการเมืองไม่ได้ มิใช่ได้เห็นด้วยกับพ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์ เพราะเป็นลูกศิษย์ลูกหาหรือคณะ หลวงปู่พุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกข์ฯ ผู้บุกเบิกหยั่งพุทธธรรมลงในบ้านเมืองเรา ยืนยันว่า “พระพุทธร่องค์ก็เป็นนักการเมือง และเป็น

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

นักการเมืองชั้นสุดยอด เพราะว่าพระองค์ทรงมุ่งหมาย ทรงพยายามอย่างยิ่ง ที่จะจัดโลกทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก พรหมโลก กระทบเมืองนรก และเมืองสวรรค์ เมืองคน เมือง... ทุกอย่างให้มีความผาสุกโดยไม่ต้องใช้อาชญา... การเมืองทั้งหลายตั้งรากฐานอยู่บนความไม่เห็นแก่ตัว...ประชาธิปไตยโดยถ้าเป็นผู้เห็นแก่ตัวแล้วเลวร้ายที่สุด ไม่มีระบบไหนจะเลวร้ายมากเท่ากับประชาธิปไตยของผู้เห็นแก่ตัว...” (พุทธศาสนา ปีที่ ๓๘ เล่ม ๓ สิงหาคม กันยายน ตุลาคม ๒๕๕๓ การเมืองเรื่องของมนุษย์ โดย พุทธทาสภิกขุ หน้า ๒๒-๒๓)

วิทยานิพนธ์

ผู้เรียนปริญญาโท จะทำวิทยานิพนธ์และต้องการบทความในชีวิตไร้สารพิษ คัมภีร์ฝ่ามือ พิชิตมังกร การนวดปรับกระดูกด้วยตนเอง ตั้งแต่ตอนแรก จนถึงตอนปัจจุบัน สำนักพิมพ์จะช่วยจัดการให้ได้ไหม ?

- สุจินต์ กทม.

☞ ขอให้ผู้จะทำวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบว่าเริ่มตั้งแต่ฉบับที่เท่าใด แล้วกรุณาติดต่อบรรณารักษ์ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อสอบถามยืมหนังสือถ่ายเอกสารประกอบการทำวิทยานิพนธ์ (ห้องสมุดตั้งอยู่ในบริเวณพุทธสถานสันตติโคก โทรศัพทสันตติโคก ๐-๒๓๓๗๔-๕๒๓๐)

เกินศีล

เริ่มกินอาหารมังสวิรัตได้ ๒-๓ เดือน เมื่อมีใครถามก็ชี้แจงว่าทำตามศีล ๕ ข้อที่ ๑ ที่ห้ามฆ่าสัตว์ เขาก็แย้งว่าพระท่านให้ศีลเพียงห้ามฆ่าสัตว์ ไม่ได้ห้ามกินเนื้อสัตว์ แม้แต่พระที่ให้ศีลก็ยังฉันเนื้อสัตว์อยู่ทั่วไป แล้วทำไมจึงมาปฏิบัติเคร่งเกินคำสอน แม้จะอธิบายว่าการกิน

เป็นเหตุให้เกิดการฆ่า การขาย การซื้อ เป็นลูกโซ่ เชื่อมโยงกันไป เขาก็ยังไม่ยอมเข้าใจ

- มือใหม่ หัดขับ บางน้ำเปรี้ยว

☞ ในทางโลกที่ถือกันว่าไม่ละเอียดยึดซึ่งเท่าทางธรรม ก็ยังมีด้วยทกฏหมายกำหนดความผิดของตัวการที่ร่วมกระทำผิด และกำหนดความผิดของผู้ใช้ให้กระทำผิด ผู้สนับสนุน ไว้อีกต่างหาก ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกระทำผิดล้วนต้องรับโทษทัณฑ์ลดหลั่นกันไป แบบนี้ในทางธรรมที่พินิจกรรมละเอียดลึกซึ้งยิ่งนัก มีหรือจะเมินเลยคนขาย คนซื้อ คนปรุงอาหาร ใส่บาตร คนกินเลือดเนื้อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

☞ บรรณารักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

“อุปสรรค” นี้ต้องรู้จักมันให้ได้-ให้ดี
อย่างแท้จริงเถิดว่า มันมีอยู่ในคนทุกคน
แม้กระทั่งผู้ที่เป้นพระอรหันต์แล้ว
ก็ยังมี “อุปสรรค” อยู่ตลอดเวลา
ทุกลมหายใจเข้าออก

- สมณะโพธิรักษ์
(๑๐ เม.ย.๒๕๒๐)

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☞ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

บรรณาธิการ
คุณนิต
คิดหน่อย

● พล.ต.ท.พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์
(ภาพผู้จัดการออนไลน์)

ความมั่นคงแห่งชาติเป็นสิ่งพึงปรารถนาอย่างยิ่งของปวงสาธุชน แต่ก็เป็นที่น่ารังเกียจไม่พึงปรารถนาของเหล่าชนหนักแผ่นดิน ความสงบเรียบร้อยสมบูรณ์พูนสุขในครองศีลวิสัยธรรมนั้นแล คือสาระ-สัจจะแท้จริงของความมั่นคงแห่งชาติ

ความมั่นคงภายนอก...แน่นอน *“ประเทศเป็นบ้าน ทหารเป็นรั้ว”*

ความมั่นคงภายใน...*“ความสงบภายใน ตำรวจไทยพิทักษ์ทวยประชา...”* กำราบปราบปรามพิฆาตเหล่าทุจริตมิถจนธพาลพิชภัยร้ายกรงรังแผ่นดินให้สิ้นซาก

ยามนี้ วาระผลัดแผ่นดินผู้กำกับ *“ความมั่นคงภายนอก”* กับผู้กำกับ *“ความมั่นคงภายใน”* พร้อมเพรียงกัน

ขุนพลทั้งสองเติบโตใหญ่โตเต้าจากยุทธจักรย่อมรู้เช่นเห็นชาติเส้นสายโยงใย กำลังพล และ

กลไกขับเคลื่อนในองค์กรของตนเองได้ซาบซึ้งถึงใจยิ่ง ต่างประกาศตนสำแดงลีลา *“ข้า-ราช-การ”* ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างซัดแล้งน่าวางใจ

น่าวางใจว่าชาติไทยจักมี *“ข้า-ราช-การ”* ทหารและตำรวจที่สมควรแก่สถานภาพ *“ข้า-ราช-การ”* เพื่อ *“การ (ภารกิจ)”* อันก่อเกิดความมั่นคงแห่งชาติด้วยความสงบเรียบร้อยสมบูรณ์พูนสุขของพลสกนิกรในครองศีลและธรรม

นับว่าเป็นนิมิตหมายดีที่ พล.ต.ท.พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์ ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง คนใหม่สด ๆ ร้อน ๆ ได้แสดงความอาภวัญประกาศจุดยืนฝากกระแสด้านนิยมของสังคมตำรวจ

“...ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา องค์กรตำรวจไทยได้เลือกวิธีรักษาความสงบสุขแบบตั้งรับ แทนที่จะเป็นเชิงรุก คือมุ่งไปที่การจับกุมแทนที่การป้องกัน... ที่ใดที่ประชาชนถูกกระทำอย่างโหดร้ายป่าเถื่อน ไม่ว่าจะถูกปล้น ถูกฆ่า เราจะเห็นตำรวจยืนหน้ากลองกันให้เห็นเป็นแถวเป็นแนว ด้านหลังผู้กระทำผิดด้วยความสุขสดชื่น ยังมีกองยาเสพติดข้างหน้าเยอะ ๆ ยิ่งดี ทั้งที่เป็นการชี้ให้เห็นว่าคนติดยาเสพติดมากขึ้น... ทุกวันนี้เราจับคนหลาย ๆ แสนคนเข้าคุก แต่ก็ยังไม่พอใจ ตั้งเป้าจับให้มากขึ้นในปีต่อ ๆ ไป โดยไม่ได้สนใจ จับผิดตัว จับแพะ ทรมานอุ้มฆ่า ทั้งที่เราสามารถตัดวงจรอาชญากรรมได้แยะ ทำให้คนมากมายไม่ต้องเดินเข้าคุกตะราง...” (จากเดินหน้าชน มติชน วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ต.ค.๒๕๕๓ *“สอบสวนกลางโฉมใหม่”*)

แค่นี้ก็แสนชุ่มชื่นใจในเบื้องต้น และจะประทับใจในบั้นปลาย หากจริงใจมุ่งมั่นฟันฝ่าดำเนินการตามที่ประกาศเจตนารมณ์ไว้ ...แม้จะมีอาจบรรลุผลถึงขีดขั้นवादหวังไว้ก็ยังคงดีกว่าจมปลักดักดานอยู่ในลีลาคำนิยมเดิม

จะรอดด้วยความหวัง ขอเป็นกำลังใจให้ครับ.

☞

น้ำพระราชหฤทัยจากในหลวง ต่อผู้ประสบภัยน้ำท่วม

http://www.ohmpps.go.th/documents/BR2524013/pic/T0002_0011_02.jpg

จากเหตุการณ์อุทกภัยที่วิกฤตในหลายจังหวัดของประเทศไทย นับรวมแล้วไม่น้อยกว่า ๒๑ จังหวัด เช่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ลพบุรี นครราชสีมา มีผู้ได้รับความเดือดร้อนกว่า ๘๐๐,๐๐๐ คน เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ ทำให้ผู้เขียนนึกถึงภาพแห่งความทรงจำในอดีต ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยม พระราชทานกำลังใจ และความช่วยเหลือแก่พลสกนิกรที่ได้รับความเดือดร้อนดังกล่าว จึงขอหยิบยกเรื่องราวแห่งพระมหากรุณาธิคุณดังกล่าวมาเป็นเครื่องระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ อย่างหาที่สุดมิได้ และเป็นกำลังใจแก่ผู้ประสบกับภาวะความทุกข์ยากจากอุทกภัยในครั้งนี้

แม้ว่าในวันนี้ พระองค์ท่านจะไม่ได้เสด็จพระราชดำเนินออกเยี่ยมราษฎรที่ประสบอุทกภัยเช่นในอดีต หากแต่พระองค์ท่านยังคงติดตามและห่วงใยในทุกข์ยากของราษฎรเสมือนทุกข์ของพระองค์เอง ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ ถูยงชีพ คำแนะนำแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาและบรรเทาความเดือดร้อนของราษฎร รวมทั้งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์ หรือผู้แทนพระองค์เสด็จพระราชดำเนินออกไปเยี่ยมและให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยในครั้งนี้

http://www.ohmpps.go.th/documents/BR2524013/pic/T0002_0011_01.jpg

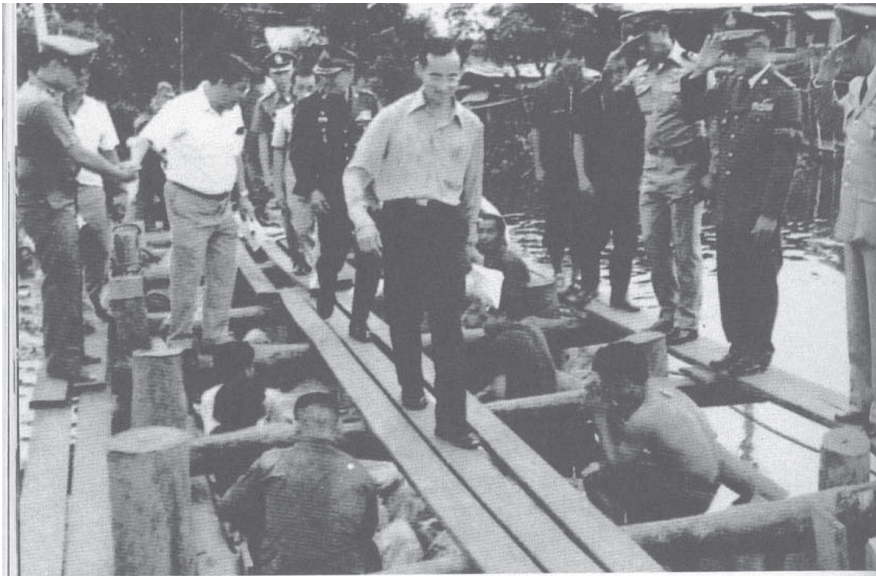
<http://image.dek-d.com/18/677910/15148238>

ภาพแห่งความทรงจำในอดีตที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงขับรถลุยน้ำ ไปเยี่ยมราษฎร

เหตุการณ์สำคัญ ๆ ในอดีตที่แสดงถึงน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงห่วงใยผู้ประสบอุทกภัย อาทิ เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๓ เสด็จพระราชดำเนินไปทอดพระเนตรการ สร้างทำนบกั้นน้ำ เพื่อช่วยในการป้องกันและระบายน้ำในบริเวณน้ำท่วมเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร คลองแสนแสบ บ้านบางชัน เขตมีนบุรี และทอดพระเนตร บริเวณน้ำท่วม ณ ซอยอ่อนนุช ได้มีพระราชดำริสั่งกับอธิบดีกรมชลประทาน ผู้ว่าการกรุงเทพมหานครและหัวหน้าเขตพระโขนง เกี่ยวกับการ ร่วมมือประสานงานในการวางโครงการในอนาคตเพื่อป้องกันน้ำจากภาคเหนือทะลักเข้าเขตกรุงเทพมหานคร ตลอดจนพิจารณาหาวิธีระบายน้ำ ที่ซึ่งอยู่ที่บริเวณชานกรุงเทพมหานคร ซึ่งเริ่มเน่าเสียลงคลอง

สายต่าง ๆ ที่เชื่อมกับคลองลำโรงเพื่อระบายน้ำออกสู่ทะเลต่อไป

<http://thaimisc.pukpik.com/freewebboard/php/vreply.php?user=policemuangubon&topic=35>

๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ ขณะที่ชาวกรุงเทพมหานครส่วนหนึ่งกำลังทนทุกข์หนักกับสภาพน้ำท่วมขังน้อยคนที่จะรู้ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกำลังทรงพยายามหาหนทางบรรเทาทุกข์ให้พวกเขาอยู่อย่างเงียบ ๆ วันนั้นรถพระที่นั่งแวนแวนคองเนียร์ แล่นออกจากพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ราวบ่ายสองโมงเศษ สู่ถนนศรีอยุธยา เลี้ยวขวาเข้าถนนเพชรบุรี มุ่งสู่ถนนบางนาตราด ไม่มีหมายกำหนดการ ไม่มีการปิดถนน แม้แต่ตำรวจท้องที่ก็ไม่ทราบล่วงหน้า รถยนต์พระที่นั่งชะลอเป็นระยะ ๆ เพื่อทรงตรวจสอบระดับน้ำ จนเมื่อถึงคอสะพานสร้างใหม่ที่คลองลาดกระบัง จึงเสด็จลงจากรถยนต์พระที่นั่งเพื่อทรงหารือกับเจ้าหน้าที่ที่ตามเสด็จ ทรงฉายภาพด้วยพระองค์เอง ทรงกางแผนที่ทอดพระเนตรจุดต่าง ๆ จนถึงเวลาบ่ายคล้อย รถยนต์พระที่นั่งจึงแล่นกลับ เมื่อถึงสะพานคลองหนองบอน รถพระที่นั่งหยุดเพื่อให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงฉายภาพบริเวณน้ำท่วมและทรงศึกษาแผนที่ร่องน้ำอีกครั้ง ปรากฏว่าชาวบ้านทราบข่าว “ในหลวงมาดูน้ำท่วม” ต่างก็พากันมาชมพระบารมีนับร้อย ๆ คน ...เย็นย่ำแล้วแต่ขบวนรถยนต์พระที่นั่งยังไม่หมดภารกิจ เมื่อรถวิ่งกลับมาทางถนนพัฒนาการ ทรงแวะฉายภาพบริเวณคลองตัน ทอดพระเนตรระดับน้ำแล้วทรงวกกลับมาที่คลองจิก

เวลานั้นฟ้ามืดแล้วเพราะเป็นเวลาจวนค่ำ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงทรงนำไฟฉายส่วนพระองค์ออกมาส่องแผนที่ป้องกันน้ำท่วมและแนวผนังกันน้ำอยู่เป็นเวลานาน กลายเป็นอีกภาพหนึ่งที่สร้างความตื่นตันใจแก่ประชาชนชาวกรุงเทพฯ ๑ อย่างยิ่ง ประชาชนคนหนึ่งเฝ้าแวกเคhrenคร ๑ แขวงบางบอน เขตประเวศ กล่าวว่า “รู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นที่ทรงห่วงใยทุกข์ของราษฎร เสด็จ ๑ มาแก้ไขปัญหาน้ำท่วมด้วยพระองค์เอง พวกเราถึงจะทนทุกข์เพราะน้ำท่วมขังเข้ามาเป็นเวลานานก็เชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเราได้อย่างแน่นอน”

ในเดือนหนึ่งของปี ๒๕๒๘ พระทนต์องค์หนึ่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหักเฉียดโพรงประสาทฟัน พระทนต์องค์นั้นต้องการการถวายนการรักษาเร่งด่วน แต่ขณะนั้นกรุงเทพฯ ก็กำลังประสบปัญหาอุทกภัย ที่ต้องบรรเทาทุกข์เร่งด่วนเช่นกัน เมื่อทันตแพทย์เข้ามาถวายนการรักษา พระบาท

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รับสั่งถามว่า “จะใช้เวลานานเท่าใด” ทันตแพทย์กราบบังคมทูลว่า อาจต้องใช้เวลา ๑-๒ ชั่วโมง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงรับสั่งว่า “ขอรอไว้ก่อนนะ ฉันทนได้ วันนี้ขอไปดูราษฎรและช่วยแก้ไขปัญหาระเบียงน้ำท่วมก่อน”

<http://www.meeoom.ob.tc/images/00361.gif>,

<http://earltow.exteen.com/images/6.jpg>

กรณีน้ำท่วมใหญ่ในกรุงเทพมหานครเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ เย็น ๆ วันหนึ่ง มีคนวิ่งไปวิ่งมาแถว ๆ ทางรถไฟข้างบ้าน และตะโกนว่า “ในหลวงมา ๆ” คนแถวนั้นไม่มีใครเชื่อเพราะน้ำท่วมเกินรถจะวิ่งได้ ถ้าในหลวงจะเสด็จ ๆ คงต้องนั่งเรือ หรือเดินลุยมาเท่านั้น แต่...ภาพที่ปรากฏแก่ตาแก่ใจของประชาชนย่านบ้านผมตอนนั้น คือ พระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงฉลองพระบาทเป็นรองเท้าผ้าใบและทรงพระดำเนินลุยน้ำมาตามทางรถไฟเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร โดยมีผู้ติดตามเพียงไม่กี่คน และทรงแวะตรัสถามทุกข์สุขประชาชน เป็นระยะ ๆ และทรงจดบันทึกด้วยพระองค์เอง...หลังจากนั้นไม่ถึงวันน้ำก็ลดลงจนสู่ภาวะปกติ

โครงการ “แก้มลิง”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระราชดำริโครงการแก้มลิงเพื่อบรรเทาปัญหาน้ำท่วมในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในคราวที่น้ำท่วมใหญ่ทั่วกรุงเทพฯ เตือดร้อนกันไปทั่ว ซึ่งทฤษฎีการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ตามแนวทางการบริหารจัดการด้านน้ำท่วมล้น (Flood Management)

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระราชดำริโครงการแก้มลิงซึ่งเป็นโครงการระบายน้ำ เพื่อบรรเทาปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระบรมมหาราชวัง เนื่องจากในช่วงฤดูฝนน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยามีปริมาณมาก ประกอบกับมีฝนตกในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลติดต่อกันหลายวัน พร้อมทั้งน้ำทะเลหนุนสูง จึงทำให้เกิดน้ำล้นตลิ่งไหล เข้าสู่พื้นที่ฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งโดยปกติแม่น้ำเจ้าพระยา สามารถรับน้ำได้ประมาณ ๓,๐๐๐ ลบ.ม./วินาที โดยไม่ล้นตลิ่ง แต่เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๔ ในช่วงฤดูน้ำหลากมีปริมาณน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาถึง ๕,๕๐๐ ลบ.ม./วินาที น้ำจึงล้นตลิ่งและท่วมพื้นที่

http://dit.dru.ac.th/ka/images/a34_3.jpg

ทั้งสองฝั่งแม่น้ำเป็นอาณาบริเวณกว้างขวาง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้มีพระมหากรุณาธิคุณพระราชทานแนวพระราชดำริแก้ไขปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ไว้ ๕ แนวทาง คือ ประการแรก สร้างคันกันน้ำ โดยปรับปรุงแนวถนนเดิม ประการที่สอง จัดให้มีพื้นที่สีเขียว (Green Belt) ตามพระราชดำริ เพื่อกันการขยายตัวของเมือง และเพื่อแปรสภาพให้เป็นทางระบายน้ำเมื่อน้ำหลาก ประการที่สาม ดำเนินการขุดลอกคลอง ขยายคลองที่มีอยู่เดิมและขุดใหม่นอกแนวคันกันน้ำ ประการที่สี่ สร้างสถานที่เก็บน้ำตามจุดต่าง ๆ ประการที่ห้า ขยายช่องทางรับน้ำที่ผ่านทางรถไฟและทางหลวง

วิธีการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมในภูมิภาคต่าง ๆ คือ

๑. การก่อสร้างคันกันน้ำ โดยการก่อสร้างคันดินกันน้ำขนานไปตามลำน้ำเพื่อป้องกันมิให้น้ำล้นตลิ่งไปท่วมในพื้นที่ต่าง ๆ ด้านใน

๒. การก่อสร้างทางผันน้ำ เพื่อผันน้ำทั้งหมดหรือบางส่วนที่ล้นตลิ่งท่วมล้นเข้ามาให้ออกไป

๓. การปรับปรุงและตกแต่งสภาพลำน้ำ เพื่อให้พื้นที่ท่วมทะเลาะสามารถไหลไปตามลำน้ำได้สะดวกหรือช่วยให้กระแสไหลเร็วยิ่งขึ้น

การแก้ไขปัญหาน้ำท่วมพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลตามพระราชดำริ “แก้มลิง”

ลักษณะและวิธีการของโครงการแก้มลิง

๑. ดำเนินการระบายน้ำออกจากพื้นที่ตอนบน ให้ไหลลงคลองพักน้ำขนาดใหญ่ที่บริเวณชายทะเล

๒. เมื่อระดับน้ำทะเลต่ำกว่าระดับน้ำในคลอง ก็ทำการระบายน้ำจากคลองดังกล่าว โดยใช้หลักการทฤษฎีแรงโน้มถ่วงของโลก (Gravity Flow) ตามธรรมชาติ

๓. สูบน้ำออกจากคลองที่ทำหน้าที่ “แก้มลิง” นี้ เพื่อจะได้ทำให้น้ำตอนบนค่อย ๆ ไหลมาเองตลอดเวลา ส่งผลให้ปริมาณน้ำท่วมพื้นที่ลดน้อยลง

๔. เมื่อระดับน้ำทะเลสูงกว่าระดับน้ำในลำคลองให้ทำการปิดประตูระบายน้ำ โดยยึดหลักน้ำไหลลงทางเดียว (One Way Flow)

หลัก ๓ ประการ ที่โครงการแก้มลิงจะสามารถมีประสิทธิภาพบรรลุผลสำเร็จ ตามแนวพระราชดำริคือ

๑. การพิจารณาสถานที่ที่จะทำหน้าที่เป็นบ่อพัก และวิธีการชักนำน้ำท่วมไหลเข้าสู่บ่อพักน้ำ

๒. เส้นทางน้ำไหลที่สะดวกต่อการระบายน้ำเข้าสู่แหล่งที่ทำหน้าที่บ่อพักน้ำ

๓. การระบายน้ำออกจากบ่อพักน้ำอย่างต่อเนื่อง

โครงการแก้มลิงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ใช้คลองชายทะเลที่ตั้งอยู่ริมทะเลด้านจังหวัดสมุทรปราการ ทำหน้าที่เป็นบ่อพักน้ำหรือบ่อรับน้ำ โครงการแก้มลิงในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของ

แม่น้ำเจ้าพระยา ทำหน้าที่รับน้ำในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยาเพื่อระบายออกทะเล ด้านจังหวัดสมุทรสาคร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำริเพื่อให้การระบายน้ำท่วมออกทะเลเร็วขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ คือ โครงการแก้มลิง “แม่น้ำท่าจีนตอนล่าง” ซึ่งใช้หลักการในการควบคุมน้ำในแม่น้ำท่าจีน คือ เปิดระบายน้ำจำนวนมากลงสู่อ่าวไทยเมื่อระดับน้ำทะเลต่ำ โครงการแก้มลิงแม่น้ำท่าจีนตอนล่างจะมีประสิทธิภาพสมบูรณ์ต้องดำเนินการครบ ระบบ ๓ โครงการ ด้วยกัน คือ

๑. โครงการแก้มลิง “แม่น้ำท่าจีนตอนล่าง”
๒. โครงการแก้มลิง “คลองมหาชัย-คลองสนามชัย”
๓. โครงการแก้มลิง “คลองสุนัขหอน”

โครงการแก้มลิงนับเป็นนิมิตหมายอันเป็นสิ่งที่ชาวไทยทั้งหลายได้รอดพ้นจากทุกข์ภัยที่นำความเดือดร้อนแสนลำเค็ญมาสู่ชีวิตที่บอบช้ำ ปลอดภัย ซึ่งแนวพระราชดำรินั้นเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านน้ำท่วมนี้ มีพระราชดำริเพิ่มเติมว่า “...ได้ดำเนินการในแนวทางที่ถูกต้องแล้ว ขอให้รีบเร่งหาวิธีปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพต่อไป เพราะโครงการแก้มลิงในอนาคตจะสามารถช่วยพื้นที่ได้หลายพื้นที่...”

ในหลวงพระราชทานถุงยังชีพช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม โดยมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ นำถุงยังชีพพระราชทานจากในหลวงมอบให้ผู้ประสบภัยน้ำท่วม สร้างความปลื้มปิติในพระมหากรุณาธิคุณ

http://www.disaster.go.th/dpm/mambots/content/fboxbot/thumbs/00000012220567_266x200_a9cd6cf446d5c0fd3170469bb61be1eb.jpg

นี่อาจเป็นเพียงหนึ่งในล้านที่แสดงให้เห็นเป็นประจักษ์แล้วว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประทับอยู่ในหัวใจเหล่าพสกนิกรไทยทั้งประเทศ ดังที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เคยกล่าวไว้ว่า “...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวราชกาลนี้ ทรงครองหัวใจคน” นี่คือน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศ์ที่ทรงอุทิศพระองค์เพื่อประชาชนชาวไทยเสมอมา แม้ในวันที่พระองค์ท่านจะทรงมีพระชนมายุมากแล้ว และไม่อาจจะเสด็จพระราชดำเนินออกเยี่ยมและพระราชทานความช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้ได้รับความเดือดร้อนเฉกเช่นในอดีตที่ผ่านมา หากแต่พระองค์ท่านก็ยังทรงห่วงใยในทุกข์ร้อนของประชาชนยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์จำนวนมากเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนที่ประสบภัย นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าอย่างหาที่สุ่มมิได้ **๒**

อ้างอิง

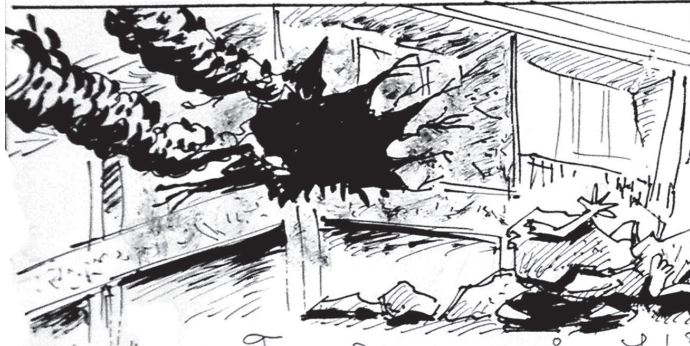
ในหลวงกับสิ่งแวดล้อม. <http://www.chatvariety.com/space/read.php?tid=2368> ค้นคืน เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2553.
แปดสิบพรรษา 80 เรื่องราวพระเจ้าอยู่หัว. นิตยสารสารคดี ปีที่ 23 ฉบับที่ 274 ธันวาคม 2550.
<http://region2.prd.go.th/king/100story/> ค้นคืน เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2551.

โอ...พระสยามเทวาธิราช ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ!!!

จุดผมไม่มีจาม้ำ
ยาเสพติด ตรึงจ้ำ

๑. จนารถผู้ร้ายขายยาบ้า พชเจอร่าเฉยที่ตักโรงขนตุกรรพ ตองมือใหม่ ตากใจจาง
โดยรับก-หักกอดกมา

แผ่นดินนี้ ตกตุ้ลสิจัท
ใครต้อร้าย ม้อนเป็นไป

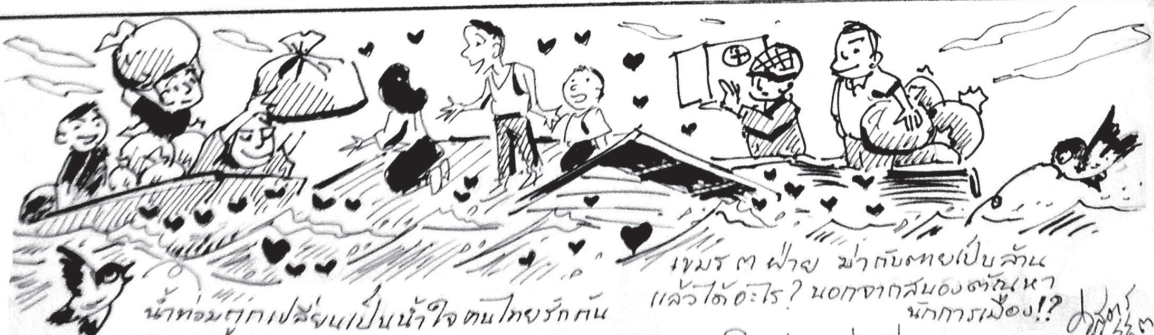

๒. มีระเบิดโดนระเบิดตัวเอง ตำรวจไม่ต้องทำอะไร

ติดกับ
ของตัวเอง!

๓. หนังสือโลกสอมไทย กลายเป็นโลกสอมตัวเอง

เมมร ๓ ฝ่าย ว่ากับตงไปบลิ้น
แล้วได้อะไร? นอกจากส่นองต้อใจเหว
นากการพ็อง!?

๔. ทั้งทุที่ธรรมช่าตีวักฤติ กล้มบ้นดาสให้ตนไทย รวมใจเป็นหนึ่งเดียว

ด.ช. ๒๕๖๓

บ้านที่อยู่ใกล้ป่า นาดอยที่อยู่ใกล้ดอย บ้านป่านาดอยแต่ก่อนนี้ปลอดภัยอยู่อย่างหนึ่งคือไม่ถูกน้ำท่วม ในระยะหลัง ๆ นี้ มีสิทธิ์ที่จะถูกน้ำท่วมอย่างหนักเหมือนที่อื่น ๆ

ใครบ้างจะคิดว่าโคราชซึ่งตั้งอยู่บนที่ราบสูงน้ำจะท่วมมากที่สุด ในฤดูฝนปีนี้ อำเภอที่เป็นที่สูงด้วย ตั้งอยู่บนเนินด้วย คืออำเภอสูงเนินก็ไม่รอดจากการเป็นเหยื่อน้ำท่วม บริเวณรอบ ๆ เขาใหญ่เกือบทั้งหมดถูกน้ำท่วมอย่างหนักทั้งนั้น

ตอนที่เราย้ายโรงเรียนผู้นำจากกรุงเทพฯ ไปอยู่เมืองกาญจน์ใหม่ ๆ มองไปทางไหน โฉนดเลียนเตียน โฉง บนเขาต้นไม้ใหญ่ ๆ ถูกโค่นหมด ชาวบ้านคุยให้ฟังว่า ทางแยกจากถนนใหญ่เข้าสู่โรงเรียนผู้นำซึ่งแต่ก่อนยังไม่มีถนนนั้น ระยะทาง ๔ กิโลเมตร ต้องใช้เวลาเดินเกือบครึ่งวันเพราะเป็นป่าทึบ เป็นเพราะความสามารถของพวกเขาแท้ ๆ ทำให้โฉงไปหมด

ถ้าไม่ตัดไม้ทำลายป่า น้ำท่วมเพราะน้ำป่าไหลหลากก็จะไม่เกิด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเคยมีพระราชดำรัสว่า ในพื้นที่หลายแห่งของประเทศไทย ไม่ต้องปลูกป่าก็ได้ ต้นไม้จะขึ้นเองตามธรรมชาติ ขอเพียงแต่อย่าตัดไม้ อย่าเผาป่าเท่านั้น โรงเรียนผู้นำที่เมืองกาญจน์ ๑๖ ปีต้นไม้ใหญ่ ๆ เต็มไปหมด ขึ้นเองเกือบทั้งนั้น

● น้ำท่วมโคราช

น้ำท่วมเกิดจาก ๓ น้ำ น้ำป่าไหลหลาก น้ำฝน และน้ำหนุน ต้นไม้โต ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ช่วยป้องกันน้ำชนิดที่ ๑ ได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันผมเป็นเหมือนชาวบ้านป่า ต้องเดินป่าเป็นประจำ กิจกรรมวันสุดท้ายของหลักสูตรผู้นำ คือ “การเดินทาง ปีนเขา เข้าถ้ำ เน้นย้ำอุดมการณ์” ซึ่งผมจะต้องไปกับผู้บริหารที่เข้ารับการฝึกอบรมทุกครั้ง

สังเกตดู ต้นไม้ทุกต้นหรือเกือบทุกต้นจะมีรากโผล่มาเหนือดิน ต้นยิ่งใหญ่มากก็ใหญ่ตามรากพันดินเหล่านั้น จะกันน้ำไว้เป็นชั้น ๆ กันไม่ให้ฝนที่ตกหนัก ไหลทะลักลงท่วมบ้านช่อง

จนถึงวันที่ ๒๒ เดือนที่แล้ว อธิปไตยกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแถลงว่า จังหวัดที่ถูกน้ำท่วมอย่างหนักมีถึง ๒๙ จังหวัด ประชาชนเดือนร้อนกว่า ๔ แสน ๕ หมื่น ๖ พันครอบครัว กว่า ๑ ล้าน ๒ แสนแปดหมื่นคน จังหวัดที่เสียหายมากที่สุดคือโคราช น้ำท่วมหนัก ๒๔ อำเภอ

มีคนผูกคอตาย เช่นที่อำเภอพิมาย โคราช ผู้ชายอายุ ๕๕ ปี กู้ยืมเงินทำนา ๑๐ ไร่ ถูกน้ำท่วมเสียหายหมด เครียดจัดเลยต้องผูกคอตาย มีการใช้เรือบรรทุกศพ แห่รอบเมรุเผาศพ

ขณะที่น้ำท่วมสูงถึงระดับหน้าอก กว่าเจเวียน ครอบ ๓ รอบ ต้องเดินเข็นเรือตุล็กทุเลเกือบแยะ

ไม่ว่าน้ำจะท่วมจังหวัดใด สมัยไหน ประชาชนเท่านั้นที่ช่วยอย่างจริงจัง บริจาคเงิน ข้าวสารอาหารแห้งและเครื่องใช้ประจำวันทีจำเป็น โดยได้รับการสนับสนุนจากกองทัพบก ช่วย ขนของบริจาค ช่วยจัดรถบรรทุกยี่เอ็มซี ขนคน เข้าออกชุมชน รถอื่นลุยน้ำไม่ได้

● พี่น้องพันธมิตร
บริจาคช่วยน้ำท่วม
เอเอสทีวี ขนของล็อตแรก

ด้วยความริเริ่มของพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยในจังหวัดต่าง ๆ บอกกันปากต่อปาก ระดมไปช่วยจังหวัดที่ถูกน้ำท่วมหนักจังหวัดนั้น จังหวัดนี้ สำหรับส่วนกลาง ได้มีการรวบรวม ข้าวของและผู้คน เคลื่อนขบวนจากสถานีโทรทัศน์ เอเอสทีวี ตอนเช้าของวันจันทร์ที่ ๒๕ ตุลาคม หลายคนพอได้ทราบจากเอเอสทีวีเช้าวันนั้น ก็รีบ ขับรถนำเงินและข้าวของไปสมทบ นำชื่นใจ

เราเกรงใจพี่น้องพันธมิตร หลังจากเลิก ชุมนุมใหญ่เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ เราก็ ระบายมาตลอด เช่น ขอรับเงินบริจาค ช่วย ผู้บาดเจ็บจากการชุมนุม ช่วยพันธมิตรลี้ภัย หรือขอร้องให้ช่วยซื้อปุ๋ยเอเอสทีวีตราขวัญดิน ไปใช้ โดยยกกำไร ๑๐๐ % ช่วย เอเอสทีวี เป็นต้น

ผมเป็นคนหนึ่งที่มีประสบการณ์เรื่องการช่วย ผู้ประสบภัยน้ำท่วมใหญ่มาบ้าง ปี ๒๕๑๔ สมัย ท่านนายก ฯ พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ผม

เป็นทหารด้วยและเป็นข้าราชการการเมืองด้วย มีตำแหน่ง“ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี” ผมเป็นผู้ประสานงานช่วยกรณีน้ำท่วม เขตติดต่อ ๓ จังหวัด กรุงเทพฯ ฯ, นนทบุรี, ปทุมธานี บริเวณ งามวงศ์วาน, คลองส่วย, ท่าทราย, ประชาานิเวศน์ ระดมรถชุดของกรมชลประทานไปขุดลอก บางตอนของคลองส่วย ให้น้ำระบายได้สะดวก จัดรถบรรทุกของกองทัพบก ขนผู้คนเข้า-ออก ชุมชน สนับสนุนให้ชาวประชาานิเวศน์ ๒ สร้าง เขื่อนป้องกันหมู่บ้าน จนหมู่บ้านประชาานิเวศน์ ๒ ได้รับการขนานนามว่า “หมู่บ้านมหัศจรรย์” เพราะ ที่ไหนก็ทีนั้น เมื่อน้ำท่วมหนัก ปัญหาใหญ่ อย่างหนึ่งคือเรื่องส้วม ต้องป่าวประกาศให้ ประชาชนทุกครัวเรือน ถ่ายหนัก ถ่ายเบาใส่ถุง แล้วโดยสารรถทหารไปรวมทั้งลงในถังใส่ปฏิภูล ประจำซอย

เมื่อเกิดฝนตกหนัก แผ่นดินถล่มที่จังหวัด นครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี ปี ๒๕๓๑ ซึ่ง นับเป็นครั้งแรกที่เกิดแผ่นดินถล่มในประเทศไทย บ้านราษฎรหลายหลังน้ำพัดพาตินเข้าไปกอง เต็มห้องนอน ตอนนั้นผมเป็นผู้ว่า ฯ กทม.

โดยหน้าที่แล้ว ผู้ว่า ฯ กทม.พัฒนาและแก้ ปัญหาเฉพาะในจังหวัดกรุงเทพฯ ฯ เท่านั้น ผม กระโดดไปช่วย ๒ จังหวัดภาคใต้ในฐานะเป็น ประชาชนคนไทยคนหนึ่ง ไม่ใช่เงินงบประมาณ ไม่ใช่เครื่องมือหรือเจ้าหน้าที่ของ กทม.เลย ป่าวประกาศขอความช่วยเหลือจากชาวกรุงและ ชาวจังหวัดใกล้เคียงจัดโครงการ “เมืองหลวงห่วง เมืองใต้” ลงไปช่วยอย่างเร่งด่วน ผมเดินทางไป เอง วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ (๒๒ ปีมาแล้ว) ขบวนแรกขนของไปด้วยรถบรรทุกจำนวนถึง ๘๕ คัน แล่นตามกันยาวนับเป็นกิโลเมตร ไม่พอ จัด เป็นขบวนที่ ๒ ไปเพิ่มอีกกว่า ๔๐ คันรถบรรทุก

เงินที่ประชาชนบริจาคผ่านผม เอาไปซื้อของ ช่วยจนพอเพียงแล้ว ยังมีเงินเหลืออีกนับล้าน ๆ บาท (เงินในสมัยนั้น) เราหารือกัน มอบเป็นกองทุน ตั้งมูลนิธิประจำจังหวัดนั้น ๆ เพื่อเก็บดอกผล

ไว้ใช้ยามประสบภัยพิบัติในเวลาต่อมา จึงเกิด “มูลนิธิเมืองหลวงแห่งเมืองใต้นครศรีธรรมราช” และ “มูลนิธิเมืองหลวงแห่งเมืองใต้สุราษฎร์ธานี” อยู่มาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากเรื่องน้ำท่วมสาหัสสาครรจ์แล้ว คนไทยยังต้องเผชิญกับ “ระเบิดเกือบรายวัน” อีกไม่รู้จะเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไร เหตุการณ์ระเบิดที่แล้ว ๆ มาไม่มีครั้งไหนครึกโครมเท่ากับระเบิดที่ **สนามเมตตาแมนชั่น** ย่านตลาดบางบัวทอง เย็นวันอังคารที่ ๕ ตุลาคม ตึกหลังหลังพังพินาศ แทบทรุดลงไปกองกับพื้น ซากศพถูกอัดจนชิ้นส่วนกระเด็นปลิวว่อนแทบหาไม่เจอ โชคดีที่เกิดขึ้นเสียคราวนี้ ไม่อย่างนั้นอาจไปเกิดกับอีกหลาย ๆ แห่ง ทำลายเลือดเนื้อของผู้ไม่รู้ชื่อไหนอีกไม่รู้กี่ศพต่อกี่ศพ ทำให้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย สยดสยองของชนของผู้คนในบ้านเมืองอย่างต่อเนื่องไปอีกกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

โชคดีที่ตึกหลังหนึ่งพังพินาศไปพร้อม ๆ กับความตายของมือระเบิด และผู้บริสุทธิ์ที่ต้องบาดเจ็บ ล้มตายไปอีกจำนวนหนึ่ง

ในขณะที่คนเสื้อแดงชุมนุมใหญ่ที่สี่แยกราชประสงค์ คงจำกันได้ว่า แกนนำได้ขึ้นไปประกาศบนเวทีในทำนองว่า เหล่าคนเสื้อแดงมีครบแล้วทั้งมวลชน, พรรคการเมืองและกองกำลังไม่ทราบฝ่าย พร้อมกับพูดให้กำลังใจว่า “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย กำลังจะมาช่วยเรา”

ใคร ๆ ก็รู้ว่า “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” ที่จริงเป็นกองกำลังทราบฝ่าย แต่คนพูดไม่กล้าบอกว่าฝ่ายไหน กองกำลังที่ใช้เอ็ม ๗๙ เป็นอาวุธหลักในการโจมตีคนเสื้อเหลืองช่วงสามสี่ปีที่แล้วมา เป็นกองกำลังที่คอยปกป้องคนเสื้อแดง และเช่นฆ่าคนเสื้อเหลืองมาโดยตลอด แกนนำคนเสื้อแดงประกาศในที่สาธารณะบ่อย ๆ ว่าเป็นพวกเดียวกัน และคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

เมื่อนายสมัย วงศ์สุวรรณ ตายที่ตึกสนามเมตตาแมนชั่น มีความชัดเจนว่า คนเสื้อแดงจำนวนหนึ่งยังคงสร้างความตื่นกลัวให้สังคมด้วยการผลิตระเบิดขึ้นมาเพื่อนำไปก่อเหตุสะเทือนขวัญ ไม่เลือกว่าเหยื่อจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ชายหรือหญิง วันเวลาผ่านไป เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น แสดงให้เห็นชัดเจน จนยากที่คนเสื้อแดงจะปฏิเสธว่า คนเสื้อแดงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อเหตุรุนแรงทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่

การก่อเหตุบึ้มที่นั่นบึ้มที่นี่ ใครอยู่เบื้องหลังผู้ที่ติดตามการเมืองอย่างกระชั้นชิดต่างลงความเห็นว่า ผู้ที่บัญชาการอยู่ข้างหลังเป็น “ทหาร” ทหารมีทั้ง “ทหารแก่” และ “ทหารตาย” ทหารแก่เป็นนายทหารที่ปลดเกษียณแล้ว และหนุนคุณทักษิณอย่างสุดเหวี่ยง “ทหารตาย” ไม่ใช่ใคร คือ “เสธ.แดง” นั่นเอง

ตอนนี้เลยเหลือแต่ “ทหารแก่” ซึ่งกำลังเปลี่ยนยุทธวิธี จากการใช้คนมีลือคือทหารตำรวจ ออกปฏิบัติการ เปลี่ยนไปใช้พลเรือนแทน เรียกให้เข้าใจง่าย ๆ ว่า “พลเรือนติดอาวุธ” จึงเกิดมีนายสมัย วงศ์สุวรรณ “นักรบแดง ๑๑ คน” “นักรบแดง ๓๙ คน” และ...ที่จะเกิดตามมาเพื่อที่บ้านเมืองปั่นป่วนมากจนได้

ที่จริงไม่น่าจะเรียกว่า “นักรบ” เพราะนักรบทุกยุคทุกสมัยเขาเสี่ยงชีวิตเพื่อบ้านเมือง ไม่ใช่เพื่อแลกกับค่าจ้าง มิฉะนั้นเราก็ต้องเรียก “นักรบใต้” แทนที่จะเรียก “โจรใต้” ละซี

เทศกาลกินเจปีนี้ ตั้งแต่วันที่ ๘ ถึง ๑๖ ตุลาคม

(บางแห่งกินเจยาวถึงวันที่ ๑๘ ตุลาคม) เหมือนกับปีก่อน ๆ คือคนกินเจเพิ่มมากขึ้นทุกปี ไม่ใช่เฉพาะ “กินเจ” อย่างเดียวเท่านั้น แต่ **ถือศีล**ด้วย เป็นคำคล้องจองว่า “**ถือศีลกินเจ**” เรียกสั้น ๆ ว่า “**กินเจ**”

ปีนี้มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ยืนยันว่าในเทศกาลกินเจ เงินสะพัดถึง ๓๓,๕๐๐ ล้านบาท (เท่ากับนำเงินมากองกองละ ๑ ล้านบาท นับให้ได้ ๓๓,๕๐๐ กอง) การ “ถือศีลกินเจ” นั้นเป็นที่รู้จักกันทั่วว่า นอกจากต้องไม่กินเนื้อหรือชิ้นส่วนใด ๆ หรือไขมันของสัตว์แล้ว ต้องเว้นจากการฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต เว้นจากการเสพของมีนเมา และเว้นจากการเที่ยวเตร่ด้วย

อาหารเจกับอาหารมังสวิรัตินั้นเหมือนกันเกือบทุกอย่าง ต่างกันตรงที่ อาหารเจไม่มีพืชผัก ๕ ชนิด คือ ๑.หอม ๒.กระเทียม ๓.กุยช่าย ๔.ใบยาสูบ และ ๕ ผักหลักเกียว (ผักในประเทศจีน)

โรงเรียนผู้นำเปิดมา ๒๔ ปีแล้ว เพิ่งจะมีปีนี้ที่ผู้รับการศึกษาอบรม**กินเจ** (ที่แล้ว ๆ มากินอาหารมังสวิรัตินั้น) การฝึกอบรมผู้นำให้แก่ข้าราชการหนุ่ม ๆ สาว ๆ คือข้าราชการบรรจุใหม่ของกรมศุลกากร เป็นเวลา ๑๒ วัน อยู่ในช่วงเทศกาลกินเจพอดี เราทราบมาก่อนว่าในจำนวน ๒๑๓ คนที่เข้าฝึกอบรมนั้น จำนวนกว่า ๓๐ คนต้องกินเจทุกปีอยู่แล้ว จึงทำอาหารเจให้กินทุกคนทุกมื้อเหมือนกันหมด

ท่านสมาชิก “**เราคิดอะไร**” ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติ น่าจะเริ่มดูบ้าง ผมเองยังนึกเสียดาย รุ่ยยังงี้กินมังสวิรัตินานหลายปีแล้ว แทนที่จะเพิ่งกินมาเมื่อ ๓๖ ปีก่อน เพราะไม่มีใครบอกว่ากินมังสวิรัตินั้นอย่างไร สมัยนั้นหนังสือที่เขียนถึงมังสวิรัตินั้นไม่มีให้อ่าน นึกขึ้นเอง เพิ่งมารู้ว่าคนเราต้องกินมังสวิรัตินั้นกินเจเท่านั้นจึงจะถูกต้อง

ชาวอโศก (มักจะรู้จักกันในชื่อว่า “**ชาวสันตอโศก**”) เปิดร้านมังสวิรัตินั้นก็ขายดีขายดีที่นั่น ขายตลอดปีไม่มีมีแต่เฉพาะช่วงกินเจเท่านั้น ร้านของพวกเขาจะเจ็งก็มีอยู่สถานเดียว

คือ เหนื่อย ทำอาหารสู้คนกินไม่ได้ ต้องปิดร้าน

ในเทศกาลกินเจ ขนาดชายถูก ๆ ยังได้กำไรตั้งเยอะ เฉพาะร้านอาหารมังสวิรัตินั้น “**อุทยานบุญนิยม**” ที่จังหวัดอุบลราชธานี ร้านเดียว ปีนี้สามารถนำกำไรไปสร้างเรือน “**ศาลาปฏิสังขาร**” ที่**สันตอโศก** ให้ญาติโยมได้มีที่มทางสนทนาธรรมกับสมณะและสิกขมาตุ

ปีนี้ที่น่าดีใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ ตลาด**นมถั่วเหลือง**เจคึกคักมาก นมถั่วเหลืองเป็นอาหารเจอยู่แล้ว ทำไม่ต้องใช้คำว่า “**นมถั่วเหลืองเจ**” ด้วย เขาหมายถึงนมถั่วเหลืองที่ไม่ใช่ทำขึ้นจากถั่วเหลืองอย่างเดียว แต่มีเมล็ดพืชชนิดอื่น ๆ ปนอยู่ด้วย ศูนย์วิจัยกสิกรรมไทยคาดว่า นมถั่วเหลืองจะขายได้เพิ่มขึ้น ๒๐.๗ % ถ้าเพิ่มขึ้นทุกปีทุกปีอย่างนี้ จะดีมากทีเดียว คนจะดื่มมน้อยลง ๆ หันมาดื่มนมถั่วเหลืองแทน

ชาวโลกต่างเอาใจช่วยคนงานเหมืองขุดแร่ทองแดงทางตอนเหนือของประเทศชิลี ๓๓ คน ที่เหมือนตกนรกทั้งเป็น ติดอยู่ในเหมืองซึ่งลึกลงไปใต้ดินถึง ๗๐๐ เมตร นานถึง ๖๙ วัน เมื่อทราบว่ายากที่สุดทุกคนปลอดภัยหมดทุกคน ต่างก็ดีใจ น่าชมเชยคณะกู้ภัยที่ไม่ย่อท้อต่อการกู้ชีวิตทั้ง ๆ ที่รู้ว่ายากที่จะสำเร็จ ก็สู้ไม่ถอยจนกระทั่งเป็นประวัติการณ์การกู้ภัยของโลก

เกือบจะเป็นคำสั่งย้ายที่แปลกที่สุดไปแล้ว เมื่อมีภาพมา ๓ แม่ลูก รูปร่างน่ารัก ลงเป็นข่าวใหญ่หน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์รายวัน พร้อมกับหัวข้อข่าวตัวโต ๆ ว่า “**กองบัญชาการตำรวจนครบาลสั่งย้ายด่วน หมา ๓ แม่ลูก**” ข่าวนี้เปิดเผยเมื่อวันอังคารที่ ๗ ตุลาคม ว่า นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่มีคำสั่งให้ตำรวจจับหมา ๓ แม่ลูก ให้ออกไปจากกองบัญชาการตำรวจนครบาล เพราะกลัวว่าเจ้านายจะไปเหยียบอึที่หมาถ่ายไว้

ผู้ที่ทราบข่าวต่างนึกเหมือน ๆ กันว่า ตำรวจใจร้าย ขาดเมตตา สู้ตำรวจ “**จำเอย**” ไม่ได้ เพราะ “**จำเอย**” ได้แต่ยื่นเอย ๆ ไม่สั่งย้ายใครทั้งนั้น

ร้อนถึง พล.ต.ท.จักรทิพย์ ชัยจินดา ที่ก้าวขึ้น

มาเป็นผู้บัญชาการตำรวจนครบาลคนใหม่ เคยไม่ได้ ระเบิดออกมาปฏิเสศ ซึ่งเป็นข่าวใหญ่หน้า ๑ อีกเหมือนกันในวันต่อมา พล.ต.ท.จักรทิพย์ บอกว่าไม่รู้ใครออกคำสั่งย้ายหมา เห็นหมา ๓ แม่ลูกมาอยู่ที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลนานแล้ว โดยส่วนตัวเป็นคนรักหมาอยู่แล้ว และเคยเป็น “สารวัตรสุนัข” ของหน่วย ๑๙๑ มาก่อน คลุกคลีกับหมามาเป็นอย่างดีไม่กลัวเหยียบอึหมา ถ้ากลัวจะกลัวระเบิดมากกว่า รับรองว่าหมา ๓ แม่ลูกจะไม่ถูกย้ายไปไหนแน่

ไม่มีใครทราบเหมือนกันว่า หากไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ “คำสั่งย้ายหมา” ผลจะออกมาอย่างนี้ไหม หมาอาจถูกเปลี่ยนจากหมาตำรวจ เป็นหมาจรจัด และเปลี่ยนอีกที่เป็นหมาถูกประหารชีวิต โดยไม่มีเอกลิทธิใด ๆ คู่ครองก็ได้

ผมเคยชมตำรวจเรื่องหมา ๆ นี้แหละ วันหนึ่งผมกับคุณศิริลักษณ์ขับรถเฉียดไปใกล้ ๆ รถซื้อหมา โดยเอาถังตักน้ำพลาสติกแฉก ตัวเล็กจะให้ ๑ ใบ ถ้ำตัวโตก็ให้ ๒ ใบ ใบละ ๑๗ บาท คนขับรถบอกว่าจะขนไปให้เขาทำเนื้อหมาขายที่อำเภอท่าแร่ สกลนคร ผมและคุณศิริลักษณ์เลยซื้อหมาหมาหมดทั้งคันรถ โดยจ่ายเงินทุนที่เขาเสียถังตักน้ำไปเท่าไร ค่าน้ำมันรถเท่าไร ผมสอนเขาว่าอย่ามีอาชีพนี้เลย มันบาป ตำรวจจะจับเอาด้วย ผมขับตามรถบรรทุกหมา เพื่อเอาไปเลี้ยงที่ “สวนสัตว์เลี้ยง” (สถานสงเคราะห์สุนัขจรจัด) กาญจนบุรี อยู่ห่างจากโรงเรียนผู้นำ ๑ กิโลเมตร ระหว่างทางรถคันนั้นถูกตำรวจจับจริง ๆ ผมถามว่าผิดข้อหาอะไร ตำรวจตอบว่า “ทารุณสัตว์” ผมกับคุณศิริลักษณ์ชมเชยตำรวจเป็นการใหญ่ ขอให้เข้มแข็งในการจับกุมอย่างนี้ตลอดไปก็แล้วกัน

การฝึกอบรมผู้นำให้แก่ข้าราชการบรรจุใหม่ ของกรมศุลกากร เป็นเรื่องสำคัญ เพื่อปลูกฝังคุณงามความดี ความเสียสละ ความกล้าหาญในการปฏิบัติหน้าที่ราชการเสียแต่เริ่มชีวิตข้าราชการ จึงต้องเชิญ “ครู” ของโรงเรียนผู้นำท่านหนึ่ง ที่ช่วยไปสอนเป็นครั้งคราวตั้งแต่เมื่อ ๒๔ ปีก่อน

คือ ท่าน พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส หัวข้อที่ท่านบรรยายคือ “สงครามชีวิต” ประสบการณ์ในการเป็นคนไทยตัวอย่างของท่าน

ท่านกล้าเอาเรื่องผู้ใหญ่ที่โกง ๆ มานักต่อนักแล้ว ท่านทำสำนวนส่งฟ้องท่านเป๊าะ ผู้กว้างขวางทางภาคตะวันออก จนกระทั่งถูกศาลตัดสินให้ติดตะราง หนีหัวซุกหัวซุนอยู่ในต่างประเทศขณะนี้ อีกคดีหนึ่งท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานสอบสวน นายพิจิตต รัตตกุล อดีตผู้ว่าฯ กทม. คดีคดีโกงในการซื้อที่ดินตาบอด กทม.ต้องจ่ายเงินมากกว่าที่ควรจะเป็น เป็นเงินหลายล้านบาท

ตอนนั้น นายพิชัย รัตตกุล บิดาของนายพิจิตต รัตตกุล เป็นรองนายกรัฐมนตรี ได้ออกคำสั่งปลดท่าน พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส ออกจากการเป็นประธานกรรมการสอบสวน เรื่องจึงเงียบไป

ใคร ๆ ก็คิดว่าเมืองไทยเป็นอย่างนี้ไม่สามารถเอาผิดกับคนใหญ่โตในบ้านเมืองได้ การไปสอนที่โรงเรียนผู้นำเมื่อกลางเดือนตุลาคม ท่าน “ผู้การเสรี” ยังคุยกับผมเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ วันที่ ๒๑ ตุลาคม หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับลงข่าวใหญ่หน้า ๑ ว่า เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ศาลอาญาได้ประทับรับฟ้อง นายพิจิตต รัตตกุล ตกเป็นจำเลยในความผิดฐานเป็นเจ้าของพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต ทำให้กรุงเทพมหานครเสียหาย ญาติได้ยื่นหลักทรัพย์เป็นที่ดินขอประกันตัวนายพิจิตต รัตตกุล โดยศาลนัดตรวจหลักฐานในเดือนธันวาคมเพื่อพิจารณาคดีต่อไป

ในบ้านเมืองเรา ผู้ใหญ่จะคดโกงอย่างไรก็โกงไป แต่เด็กตาดำ ๆ เสียสละเงิน ๔ แสนบาท เป็นข่าวใหญ่หน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์รายวัน ด.ญ.รัตนภรณ์ วิสานิตย์, ด.ญ.จินดารัตน์ เมฆฉาย, ด.ญ.รุ่งนภา สำราญ และ น.ส.น้ำฝน สัปดาห์หอม ๓ คนแรกอายุ ๑๔ ปีเท่ากัน คนหลังอายุ ๑๕ ปี เป็นนักเรียนโรงเรียนหนองฉางวิทยา อำเภอหนองฉาง อุทัยธานี เก็บเงินสดที่ตกอยู่ในถนน ๔ แสนบาท รีบหาตัวเจ้าของ แล้ว

ส่งเงินทั้งหมดคืนทันที ใจเด็ดมาก ถ้าไม่คืน แล้วแบ่งกัน จะได้คนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท จะไปทำอะไร ก็ปีศาจจะได้เงินเท่านั้น

แม้ไม่โกง แต่ไม่ควรรับก็ไม่รับ นายกองของนักนำจะเอากรณีนี้ไปสอนคนผมหงอกทั้งหลายที่โกงเอา โกงเอา ให้อายเด็กเสียบ้าง

เดือนตุลาคมที่ผ่านมาเมืองไทยสูญเสีย นักบริหารที่สำคัญไปหนึ่งท่าน คือ **ท่านรัฐมนตรีเกษม จาติกวณิช** ท่านได้รับการยกย่องจากสื่อมวลชนให้สมญานามว่า **“เจ้าพ่อพลังงาน”** ท่านเป็นผู้ว่าการ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตคนแรกของประเทศไทย ผมรู้จักท่านตอนที่ท่านเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม สมัยท่านนายก ฯ พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์

ท่านรัฐมนตรีเกษม เป็นที่ไว้วางใจ เชื่อใจ เคารพนับถือ ของนักลงทุนชาวไทยและชาวต่างประเทศ เมื่อผมทราบจาก ท่านนายก ฯ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ว่า โครงการรถลอยฟ้าสายแรกของประเทศไทยที่รัฐบาลวางแผนมาช้านาน ล้มเลิกแน่ ทำไม่สำเร็จ ผมในฐานะที่เป็นผู้ว่า ฯ กทม. ตัดสินใจทันทีว่า กทม.ต้องทำเอง ทำให้สำเร็จ เพราะการจรรยาบรรณขัดเหลือเกิน รอรัฐบาลไม่ได้ต่อไปแล้ว

อาศัยที่เคยไปดูงานรถลอยฟ้ามาจากหลายประเทศ ผมประชุมข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ กทม. ว่า กทม. ทำสำเร็จแน่ โดยอาศัยความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา ตัวผู้ว่า ฯ กทม.ไม่เรียกเงินใต้โต๊ะ กทม. ไม่เรียกค่าธรรมเนียม ไม่ต้องเวนคืนที่ดินให้เสียเงินเสียเวลา สร้างรถลอยฟ้าคร่อมเกาะกลางถนนของ กทม.ไปเลย และเชิญผู้เชี่ยวชาญโครงการขนาดใหญ่มาเป็นที่ปรึกษา

ตอนนั้นท่านรัฐมนตรีเกษม เกษียณอายุจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแล้ว ผมไปเรียนเชิญท่านด้วยตนเอง ท่านรับช่วยเต็มที่ โชคไม่ดี เกิดสงครามถล่มคลังน้ำมันที่อ่าวเปอร์เซีย พอดี ใคร ๆ ก็คาดว่าโครงการรถลอยฟ้าไปไม่รอดแน่

ด้วยความเชื่อถือว่าไม่มีการเรียกเงินใต้โต๊ะ

กทม.ไม่เอาเปรียบผู้ได้รับสัมปทานเดินรถ และ เชื้อฝีมือของที่ปรึกษาของท่านรัฐมนตรีเกษม รถลอยฟ้าสายแรกของเมืองไทยจึงสำเร็จได้ เป็นโครงการที่แปลกมาก วงเงินลงทุนเป็นหมื่น ๆ ล้านบาท ทางราชการไม่ต้องออกเงินเลยสักบาท ยังเป็นที่กล่าวขวัญมาจนทุกวันนี้

● ท่านรัฐมนตรีเกษม จาติกวณิช ได้รับการยกย่องจากสื่อมวลชนให้สมญานามว่า **“เจ้าพ่อพลังงาน”**

ท่านรัฐมนตรีเกษม เป็นคนขึงขัง เอาจริง เอาจัง แต่ถ่อมตัว ให้เกียรติผู้อื่น แม้คนคนนั้นจะมีวิญญูติหรือคุณวุฒิน้อยกว่าก็ตาม ท่านกับผมติดต่อกันเป็นครั้งสุดท้ายโดยท่านกรุณาส่งนิตยสาร **“ดอกเบี๋ย”** รายเดือน ให้ผมเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๐ พร้อมกับจดหมายสั้น ๆ ที่ท่านเขียนด้วยลายมือ

“เรียนท่าน พล.ต.จำลอง

เนื่องจากท่านเป็นบิดาของ MASS TRANSIT ของกทม. ผมจึงขอมอบหนังสือ “ดอกเบี๋ย” รายเดือน มี.ค. ไว้เป็นที่ระลึก

รัก

เกษม จาติกวณิช

๓ เม.ย. ๕๐”

๒

“ถอยหลังเข้าคลอง”
นั่นคือทางออกเพื่อแก้วิกฤตของสังคม
ด้วยสติปัญญาที่คมชัด
ของนักประวัติศาสตร์คนสำคัญ
และเป็นคนไทยหัวใจรักแผ่นดินเกิด

อาจารย์

ครีศักกร วลสิโกดม

อาจารย์ครีศักกร วลสิโกดม เกิดที่กรุงเทพฯ ๓
เมื่อ ๒ มิ.ย. ๒๔๘๑ เป็นบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน
ของ นายมานิต วลสิโกดมอดีตหัวหน้ากองโบราณคดี
กรมศิลปากร เนื่องจากบิดาเป็นนักประวัติศาสตร์
และโบราณคดี ที่ได้รับการยกย่องนับถือว่าเป็นผู้ที่มี
ความรู้ความสามารถอย่างยิ่งผู้หนึ่ง อาจารย์ครีศักกร
จึงได้เรียนรู้และซึมซับในวิชาความรู้ทางประวัติศาสตร์
มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย อีกทั้งยังมีโอกาสได้ติดตาม
บิดาออกไปสำรวจขุดค้นทางวิชาการประวัติศาสตร์

และโบราณคดีตามแหล่งต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยตั้งแต่
วัยเด็ก เมื่อเรียนจบปริญญาตรี อักษรศาสตร์ สาขา
ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส จากจุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย ในปี ๒๕๐๓ แล้ว จึงสมัครเข้าเป็น
อาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ไทยที่คณะโบราณคดี
มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ทำงานศึกษาค้นคว้าและ
เรียบเรียงงานวิชาการ ที่เป็นประโยชน์ต่อการ
ศึกษาค้นคว้าทางประวัติศาสตร์โบราณคดีและ
มานุษยวิทยาไว้อย่างมากมาย

ขณะเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร อาจารย์ศรีศักรก็ได้ไปศึกษาต่อทางมานุษยวิทยา ที่มหาวิทยาลัยเวสเทิร์นออสเตรเลีย ได้รับปริญญาโท ศิลปศาสตรบัณฑิต ในปี ๒๕๑๔ ต่อมาในปี ๒๕๒๐ ก็ดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชามานุษยวิทยา คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับแต่งตั้งเป็น หัวหน้ากลุ่มสังคมศาสตร์ โครงการพัฒนาอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ โดยความร่วมมือกับองค์การยูเนสโก เป็นศาสตราจารย์รับเชิญโครงการตะวันออกเฉียงใต้ มหาวิทยาลัยคอร์เนล สหรัฐอเมริกา เป็นนักวิชาการรับเชิญศูนย์การศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มหาวิทยาลัยเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น

เป็นบรรณาธิการนิตยสารเมืองโบราณ เป็นเมธีวิจัยอาวุโส สำนักงานสนับสนุนการวิจัยเป็นคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร เป็นที่ปรึกษามูลนิธิเล็กประไพ วิริยะพันธุ์ ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวัฒนธรรม พุทธโศกเอเชีย ครั้งที่ ๑๘ ปี ๒๐๐๗ (ผลงานวิชาการ)

❖ อันตรายจากการก้าวเดินตามฝรั่ง โลกเล่นไปกับทุนนิยม

ปัจจุบันเราตกเป็นเครื่องมือทุนนิยม ซึ่งมันเป็นกระบวนการที่คนแบบตะวันตก ที่มองวัตถุเป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งแน่นอนมันย่อม contrast กับตะวันออกโดยตรง เช่น โลกประชาธิปไตยก็มาแบบตะวันตก โดยหลักการดีแต่เวลาปฏิบัติแล้วมีปัญหาเรื่องชื่อเสียง หาเสียงแล้วมาอ้างประชาธิปไตย มันก็ยังไม่เป็นประชาธิปไตยที่ดี ทำไมเราไม่ตรองดูบ้างว่าทุนนิยมเสรีก็มาจากตะวันตก หัวใจของทุนนิยมเสรี คือความเป็นปัจเจกบุคคล ที่เน้นปัจเจกจนสุดโต่ง ไม่มีการตรอง เวลาลงมาเมืองไทยมันก็สุดโต่งมาก ถามว่าคนไทยคิดเป็นไหม โดยเฉพาะตัวเอง เฉพาะกลุ่มก็เกิดคนรุ่นใหม่ รุ่นพ่อรุ่นแม่ถึงรุ่นลูก มันในยุคที่ไม่มีรากเหง้า อยู่ได้ด้วยการครอบงำความคิดทางตะวันตก มันทำให้เกิดความล่มสลายของสถาบันใหญ่ของความเป็นมนุษย์อันหนึ่งคือศาสนา

อีกอันคือสถาบันการแต่งงาน เดียวนี้คนไม่แต่งงาน มีแต่สมรสคู่แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นมาจริง ๆ แล้วการแต่งงานเป็นสถาบันใหญ่มาก สังคมต้องยอมรับ คนในกลุ่มนั้น ชุมชนนั้น เครือญาตินั้น ต้องยอมรับ เพื่อความมั่นคงของลูก ปัจจุบันไม่มีแล้ว นี่คือปัญหาของสังคมไทย ภายใต้การครอบงำของตะวันตก ในช่วงที่เข้ามาใกล้กันเราประมาณเมื่อ ๕๐-๖๐ ปีที่ผ่านมา ของคน ๒ รุ่น คือ รุ่นพ่อแม่ และรุ่นลูก เขาก็คิดอยู่อย่างนั้น ไม่มีรากเหง้าของความเป็นอดีตเลย การศึกษาก็เน้นในสิ่งผิด มันจึงล่มสลายอย่างสิ้นเชิง

เราเปลี่ยนเป็นสังคมอุตสาหกรรมตั้งแต่สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ บ้านเมืองล้าหลัง คนย้ายถิ่นฐานจากที่โน่นที่นี่ ปะปนหมด ไม่สามารถจะบูรณาการให้เป็นปึกแผ่นทางสังคมและวัฒนธรรมได้ นี่คือการล่มสลายของเมืองไทย สิ่งที่เราพูดมันเน้นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น คือถ้าไม่เข้าใจรากเหง้านี้มันอันตราย

❖ ปัญหาของบ้านเมืองและทางออก

ขณะนี้เราอยู่ในภาวะวิกฤต ความรุนแรงค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อย ๆ รัฐเองก็ไม่มีน้ำยา ตัวอย่างจากภาคใต้เป็นต้น ควบคุมไม่ได้ และกำลังกระจายไปทั่วประเทศรวมทั้งในกรุงเทพฯ เหตุที่เกิดราชประสงค์ มันชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของรัฐโดยตรง ไม่แต่เพียงคุณไม่สามารถใช้อำนาจกฎหมาย แต่ยังเป็นความฉ้อฉลของรัฐ ถามว่าท่ามกลางวิกฤตนี้ เราจะเปลี่ยนเป็นโอกาสได้อย่างไร นี่ยังมีความหวัง แต่ไม่ใช่การดันเปลี่ยนแบบหน้ามือเป็นหลังมือ เรามักจะมองอะไรที่เป็นฉับพลัน คู่กับการเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน ที่จริงไม่มีหรอกครับ มันต้องเริ่มก่อน ต้องตรอง ต่อสู้ และค่อยเพิ่มทีละน้อย ต้องอบรมคนรุ่นใหม่ให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผมคิดว่าที่ผ่านมามีการเคลื่อนไหวเยอะนะ ในเรื่องการหันมาพึ่งศาสนา ไม่ใช่ศาสนาแบบทางการตามที่คณะสงฆ์มี แต่มันมีหลากหลาย บางแห่งดีและบางแห่งก็ไม่ดี เปิดโอกาสให้เป็นทางเลือก ถ้า

ไม่มีการเคลื่อนไหวเราก็จะไม่มีโอกาสเลย แต่การเคลื่อนไหวต้องมีการวิพากษ์วิจารณ์ ต้องมี dialog พูดคุยกัน ไม่ใช่ Debate ได้ว่าที่เพื่อหาเสียง เสนอแนวคิดใหม่ ต่างคนช่วยกันคิด เพราะว่าคนเริ่มคิดเป็น มีสติปัญญาเป็น และยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างกัน อย่างนี้จะเกิดความปรองดอง

❖ ความปรองดองที่รัฐบาลพยายามทำอยู่เวลานี้

ผมไม่เห็นด้วย นี่ไม่ใช่การปรองดอง มันไม่มีทางทำได้หรอก เพราะเขามองปัญหาต้น ๆ ไม่ได้ มองปัญหาอย่างลุ่มลึก จริง ๆ มันแตกแยกกันไปหมดแล้ว ในครอบครัวเองก็แตกแยก คำว่าชุมชนมีไหม ก็ไม่มี เพราะมนุษย์อยู่กันเป็นปัจเจก ครอบครัวบางแห่งไม่เป็นครอบครัว ไม่อบอุ่น เพราะพ่อกับแม่อยู่ทาง ลูกอยู่กับคนแก่ อย่างคนในภาคตะวันออกจะเห็นได้ชัด ท่ามกลางการโยกย้ายของคนจากพื้นที่หนึ่งไปยังอีกพื้นที่หนึ่ง ในสังคมอุตสาหกรรมทำให้เกิดภาวะบ้านแตก ตามมาด้วยปัญหาเด็กและผู้หญิง และนี่คือการขาดความเป็นมนุษย์ ซึ่งต้องอยู่รวมกันเป็นครอบครัวเป็นชุมชน ความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นเรื่องใหญ่ นี่มันไม่มีแล้ว นี่คือผลทำไม่กรุงเทพฯ ฯ จึงแตก ราชประสงค์จึงแตก เพราะที่นั่นไม่มีชุมชน ต่างคนต่างที่ไปรวมกันทำมาค้าขาย เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ไม่มีคนรักพื้นที่ใครเข้ามาทำลายล้าง ก็ทำได้อย่างที่เกิดขึ้นมาแล้ว

❖ บทเรียนจากอดีต

เราสามารถทบทวนได้ สังคมไทยก่อนถึงรัชกาลที่ ๕ เป็นสังคมแบบชาวนา อยู่กันเป็นกลุ่มก้อน เป็นท้องถิ่น บ้านเมืองแบบโบราณ ทุกบ้านรู้จักกันหมด ใครเป็นใคร เวลาจะเลือกใครขึ้นมา เขาก็จะเลือกจากคนในตระกูลเหล่านั้น โดยถูกตรวจสอบจากคนท้องถิ่นว่าเป็นคนดีหรือไม่ดี พอเราเปลี่ยนแปลงการปกครองในสมัยรัชกาลที่ ๕ อำนาจรัฐที่เข้ามาเด็ดขาด เกิดการรวมศูนย์เพราะเป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่เราต้องทำเพราะต้องการความเป็นศิวิไลซ์จากทางตะวันตก

มันพันพิชตรงนี้ รัฐรวมศูนย์หมดเลย ทำให้ระบบราชการมีอำนาจเต็ม ความเป็นสังคมศักดินาสหัยก่อนรัชกาลที่ ๕ มีการถ่วงดุลอำนาจ พระมหากษัตริย์ทรงมีคุณธรรม เป็นผู้นำทั้งอำนาจและบารมี เพราะฉะนั้นระบบศักดินาเป็นกลุ่ม คุณจะเป็นโจรหรือเป็นใคร พอถูกเลือกเข้า คุณก็ต้องมาเป็นแบบที่ถูกต้อง สร้างวัดสร้างวาต่าง ๆ ก็ทำได้ แต่พอมารุ่นหลังรัชกาลที่ ๕ มันเริ่มแตกเพราะตะวันตกเข้ามา พอเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ ถูกครอบหมดเลย เมื่อมันรวมศูนย์ เป็นประชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ได้ยังไง ประชาธิปไตยต้องกระจายอำนาจสู่ภูมิภาค เป็นสหพันธรัฐมากกว่า ให้เขาดูแลกันเอง นี่รวมศูนย์ เป็นระบบรัฐ ระบบกระทรวง กรม เป็นประชาธิปไตยใหม่ ละเอียดอ่อนมากนะ ราชการที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นอำมาตย์คือพวกนี้ Top-down (จัดการจากบนลงล่าง) ลงไป และยิ่งคุณเป็นข้าราชการที่ไม่มีศีลธรรมจริยธรรม คุณก็เจ๊งเท่านั้น เพราะข้างบนคุมไม่ได้ เราอ้างกฎหมาย มาถึงยุครัฐบาลคึกฤทธิ์ หลังจากเงินผัน พวกทุนเริ่มเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งทุนทั้งรัฐมันอันเดียวกัน มากับเงินและอำนาจ Top-down ลงไป เข้าแย่งพื้นที่ต่าง ๆ มันจึงเกิดเหตุการณ์รุนแรง ประเทศที่เขาเจริญและเข้าใจแล้ว อย่างเวียดนามส่วนกลางจะเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ได้ เพราะส่วนท้องถิ่นเขาแข็ง แต่ของเราส่วนท้องถิ่นอ่อนแอ ประชาชนถูกขยี้หมด นี่คือนโยบายที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้น เวลานี้ทั้งทุนทั้งรัฐมันเข้ามาทั้งเงินและอำนาจ ประชาชนถูกปลุกปั่นให้ทะเลาะกัน สร้างเขื่อนที่ชาวบ้านก็ทะเลาะกัน เอาเงินไปยัด ไปซื้อทุนมีอำนาจเหนือรัฐ มากับกระแสโลกาภิวัตน์ข้ามชาติ ขยายชาติเยอะมากที่เข้ามา มันจึงเกิดเหตุเช่นนี้ ภาคประชาชนฟัง

มีแต่คนท้องถิ่น มีแต่ชาวบ้านเท่านั้นเอง เพราะคนเหล่านั้นเขารักแผ่นดินเกิด เขาไม่ได้รักเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ เขารักชาติภูมิ เพราะฉะนั้นท้องถิ่นจะอยู่รอดขนาดนี้ ต้องรักชาติภูมิ มาตภูมิของตัวเอง จะเป็นเสือเหลือง เสือแดง คุณต้องรักษาแผ่นดินตรงนี้ไว้ และต่อรองกันเองว่าจะอยู่

รวมกันอย่างไร เป็นชาติอย่างไร มันเป็นเรื่องที่จะต้องเคลื่อนไหว เวลานี้มันสาดกันสีโน้นสีนี้ ไม่มีความหวัง

❖ ภาคประชาชนต้องแข็งแรง

ถ้าเราคิดว่าทำอะไรให้มีการต่อรองกับกระแสโลกาภิวัตน์ ไม่ใช่การเผชิญหน้า เวลานี้เราคิดอะไร บ๊อบก็แค่เผชิญหน้ากัน มันจึงต้องมาจากแต่ละท้องถิ่นแต่ละจุดก่อน จากข้างล่างขึ้นข้างบน ปัจจุบันทั้งทุนและอำนาจมันลงมากระแวกข้างล่าง ข้างล่างต้องรวมพลังกัน แต่การรวมพลังนี้คุณต้อง

จัดการเรื่องความรู้ให้เกิดสำนึกก่อน ถ้าไม่มีการสร้างสำนึก ซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหวจากข้างล่าง อย่าหวังรัฐ หวังทุน หวังไม่ได้หวังตัวเองตั้งแต่ครอบครัว ชุมชน เครือญาติรวมพลังเข้าไปทีละน้อย ๆ ดีกว่า อาจซ้ำดีกว่าไม่ทำเลย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก สำนึกร่วมจะมาได้ ต้องไม่ใช่จากกลุ่มคนที่อยู่ในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ถึงแม้จะหลากหลายด้วยชาติพันธุ์ จะเป็นจีน แยก มอญ แต่เขาเกิดในพื้นที่นั้น แต่งงานปะปนกัน เขามีสำนึกร่วมตรงนั้นคือเรื่องใหญ่ ต้องพื้นที่ในระดับท้องถิ่น สร้างขบวนการที่เรียกว่าท้องถิ่นนิยม localism มันจึงเข้าสู่ขบวนการ localization แต่ไม่ใช่เอาท้องถิ่นกูดีกว่ากลุ่มอื่น แล้วเอาตัวรอด เพราะแต่ละท้องถิ่นมีความเป็นเอกลักษณ์ เป็นเรื่องความยั่งยืน ซึ่งต่างก็ยอมรับซึ่งกันและกัน แล้วทำเวทีพบปะกัน สร้างพลังรวมในการสร้างสำนึกความเป็นชาติขึ้นมา ต้องปลูกสำนึกอันนี้ก่อน เพราะฉะนั้นถิ่นหนึ่งถิ่นใดอย่าให้แตกแยก มันต้องสร้างความรู้ ความเข้าใจร่วมกัน ซึ่งนั่นเราพบว่า พลังความรู้ก็คือ พลังรวม

แต่ละท้องถิ่นมีความเป็นเอกลักษณ์ เป็นเรื่องความยั่งยืนซึ่งต่างก็ยอมรับซึ่งกันและกัน แล้วทำเวทีพบปะกัน สร้างพลังรวมในการสร้างสำนึกความเป็นชาติขึ้นมา

ของการต่อสู้ ต่อรองเขาจึงไม่โดดเดี่ยว

แต่สิ่งที่ต้านแม้กระแสพัฒนา จะทำตรงนี้ตรงนั้นให้เป็นแหล่งโน้นแหล่งนี้ ก็ต้องทำร่วมกันทำไปเดี๋ยวนี้ก็มีการทำอยู่ เพราะช่องว่างในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ไม่ว่าจะมาเป็นมาตรา ๔๐-๕๐ เหมือนกันหมดว่า ท้องถิ่นมีสิทธิที่จะรักษามรดกของตัวเองได้ ผลประโยชน์ของตนเองได้ นี่คือสิ่งที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวและปิดช่องทางปัญหา แต่เราอย่าทะเลาะกันแบบต่อสู้กันเองภายใน ก็จะตกเป็นเหยื่อของสีโน้นสีนี้

❖ ชาวเด็กอายุ ๑๔ ข่มขืนน้องสาวตัวเองตั้งแต่อยู่อนุบาล พ่อก็รู้เรื่องได้แต่ตกเดือนและไม่ว่าอะไร ชาวบ้านทนไม่ไหว แจ้งตำรวจ เหมือนบ้านเมืองวันนี้คนที่รับผิดชอบรู้ปัญหาแต่ไม่ทำอะไร แล้วจะให้ประชาชนทำอะไร

นั่นคือปรากฏการณ์ของความผิดมนุษย์ ความเป็นเดรัจฉานเกิดขึ้น มันผิดหลักธรรมพุทธศาสนาหมดเลย มันเป็นการล่มสลายของสถาบันครอบครัว ที่ผมพูดไปแล้วเวลานี้คนเป็นเดรัจฉานทั้งนั้น

ทำไมไม่คิดละ และท่ามกลางเดรัจฉานจึงมีการเคลื่อนไหวที่มากขึ้นของคนข้างล่างที่เขามีสติปัญญา เขาหันมาพึ่งธรรมชาติ บางคนก็เดินไปพึ่งพาลิงอื่น เด็กเข้าสู่โลกไซเบอร์สเปซ ตั้งแต่อายุไม่ถึง ๑๐ ขวบ วิปริตหมดแล้ว เมื่อเราไม่คุม มันคือความล้มเหลวของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งไม่เคยสอนคนให้เป็นมนุษย์ หลักสูตรก็สอนคนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ เป็นวัวเป็นควายตั้งแต่ชั้นประถมถึงมหาวิทยาลัยแล้วจะเป็นมนุษย์ได้อย่างไร

การศึกษาที่ดีต้องประกอบด้วยการเรียนรู้ คิด เป็นทำเป็น ไม่ใช่เอาแต่ท่องจำ และอีกอันคือการ

อบรมปลูกฝังด้านวัฒนธรรม ตรงนี้ครอบครัวชุมชน วัด มีหน้าที่โดยตรง มันไม่มีเลย มิติในการมองโลกวันนี้ น่ากลัวมาก จากโลกทัศน์แบบเดิม ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน และรู้จักธรรมชาติ ใช้เป็นใช้อย่างบันยะบันยัง ไม่ใช่ทำลาย พัฒนาเทคโนโลยีขึ้นมาเพื่อความอยู่รอดร่วมกัน ตรงนี้แหละที่ขาดคือมิติของจิตวิญญาณ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์ที่พึ่งตัวเองไม่ได้ทั้งร่างกายและจิตใจ ความเชื่อที่คุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้อยู่ในกรอบที่ดีคือศาสนา เป็นที่มาของการควบคุมจริยธรรมและศีลธรรม แต่มนุษย์กลับหันไปหาความเชื่อที่โลสมม คือความเชื่อทางไสยศาสตร์ เวลานี้เมืองไทยเต็มไปด้วยไสยศาสตร์ คุณสลดความเชื่อไม่ได้ แต่คุณยึดเอาความเชื่อที่ไม่ดี อ่างผี ดิดลินบนผี ดูหมองละเตาะเคราะห์ ก็ฉิบหายหมด

❖ มีความหวังกับนักการเมือง

นักการเมืองมากับความฉ้อฉลอาจมีคนดีจำนวนเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่บ้าง แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ จริงแล้วเขาไม่ควรเป็นนักการเมือง หันมาสร้างทางภาคประชาชนดีกว่า เวลานี้ที่ผมเข้าไปเป็นกรรมการปฏิรูปในชุดของคุณอนันต์ ปันยารชุน ผมต้องการร่วมกันเพื่อช่วยสร้างสังคมและสิ่งแวดล้อมให้เข้มแข็ง และเตือนตั้งรัฐบาล เราขอเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันความเข้มแข็ง นี่คือนโยบายนั้นเราไม่สามารถจะฟื้นฟูสังคมได้ ผมไม่อยากจะคิดว่าปฏิรูปเพราะไม่อาจเอื้อม เราช่วยเขา จัดเวทีให้ เคลื่อนไหวความรู้ความเข้าใจให้จะเป็นประโยชน์มากกว่า สิ่งเหล่านี้คือการต่อรอง จะอยู่รอดต้องสร้างภาคประชาชนท้องถิ่นที่มีผู้คนหลากหลายด้วยชาติพันธุ์ให้มีสำนึกร่วม ท้องถิ่นเหล่านั้นอาจมีทั้งคนจนคนรวย จะมีเสียเหลือองเสียแดงก็ได้ แต่ต้องรักท้องถิ่น คือการอยู่รอดร่วมกัน นั่นคือความเป็นประชาคมท้องถิ่น เมื่อเกิดสำนึกร่วมแล้ว จะเกิดความปรองดอง ความขัดแย้งเป็นธรรมดา เมื่อเกิดขึ้นก็จะมีกระบวนการไกลเกลี่ยด้วยสำนึกร่วม สิ่งเหล่านี้ต้องฟื้นขึ้นมา และคือ

การอยู่รอดในอนาคต

ท้องถื่นใดทำได้ดี ตัวอย่าง **สันติอโศก** การเคลื่อนไหวของชุมชนชั้นรากที่เกิดและทำกันมาเป็นเวลาช้านาน มีวิถีชีวิตที่เน้นการพึ่งพาตัวเองเป็นตัวอย่างที่ให้ใคร ๆ ได้ดูและศึกษา มันเป็นความหวังของคนร่วมกัน โดยมีสิ่งดีงามเป็นตัวนำ มันก็จะเกิดการแพร่หลายออกไป มีพลังที่จะต่อรองได้ถึงแม้พลังอาจยังสู้เขาไม่ได้ แต่ก็ต้องทำ

❖ อาจารย์เครียดไหม

ผมคิดว่ามันเครียดจนไม่เครียดแล้ว และรู้จักปล่อยวางทำไปเท่าที่มีสติปัญญา หันกลับมาหาสติและปัญญา ค่อย ๆ แก้ไป และเหตุที่เกิดเมืองไทยไม่ใช่เกิดแห่งเดียวในโลก มันเกิดมาก่อนหน้านั้นแล้ว ทั้งจีน เวียดนาม เขมร ก็เช่นเดียวกัน บางแห่งประสบกรรมฆ่ากันตายมากกว่าเรา เรากำลังเจอตรงนั้น แต่บทเรียนที่มีทำไมเราไม่ดูไม่ทบทวน เราต้องหยุดมันก่อน ขณะนี้เราพังหมดแล้ว เรื่องของจริยธรรมศีลธรรม เราถูกครอบงำด้วยเดรัจฉาน เพราะเราใช้กระบวนการทัศนวิสัยคิดแบบตะวันตก ต้องพลิกกลับในทางตะวันออก เพราะมันเคยยั่งยืนดีงามมา โดยเฉพาะทางด้านศาสนา ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี เรานำหลักธรรมมาใช้ให้ถูกต้องแค่มีศีล ๕ เบื้องต้น ก็สามารถสร้างพลังตรงนั้นได้

❖ อยากให้อาจารย์ช่วยเล่าเรื่องงานที่ทำ

มูลนิธิเราช่วยท้องถื่นให้รู้จักตัวเองก่อน เพราะเราหนุนการสร้างประวัติศาสตร์ท้องถื่น ซึ่งคือประวัติศาสตร์ภาคสังคม คนในท้องถื่นอยู่กันมาที่ชั่วนคน แต่ไม่ใช่ย้อนไปถึงสมัยสุโขทัย ออยุธยา เพราะนั่นมันเป็นประวัติศาสตร์ที่ตายไปแล้วเป็นยุคๆ เรากำลังสร้างประวัติศาสตร์ที่มีชีวิต เอาจากตัวคุณเป็นหลัก คุณอยู่ในท้องถื่นนี้ อยู่ในตระกูลนี้ก็ชั่วนคน คุณจะรู้ว่าใครเป็นใคร คุณอยู่ร่วมกัน ใครดีใครชั่วนคนยกย่องบุคคลที่ทำความดีขึ้นมาก่อน มีพิธีกรรมร่วมกัน เกิดจารีตประเพณี เช่น ประเพณีเดือน ๑๒ ประเพณีต้องมี ประเพณีรุ่นหลังอาจใช้ไม่ได้ ก็ต้อง

สร้างประเพณีใหม่ขึ้นมา สร้างเป็นเรื่อง ๆ นี่คือการสร้างความเป็นมนุษย์กลับมา ในขบวนการที่อบรมทางวัฒนธรรมและสังคม ถ้าทำได้ก็จะเกิดสำนึกอย่างนี้ขึ้นมา และเราก็สามารถบูรณาการคนต่างถิ่นขึ้นมาได้

ที่นี้คนต่างถิ่นที่เข้ามามั่นบูรณาการไม่ได้ มันก็เข้ามาเป็นเจ้าพ่อเป็นมาเฟีย สิ่งที่เราดูความเป็นมนุษย์มากที่สุดคือ คอนโด บ้านจัดสรร มันเทกันมาแต่ละแห่ง มันเหมือนรังสัตว์ คอกสัตว์ คนตายแล้วเจ็ดวันยังไม่รู้จักกันเลย ความเป็นมนุษย์อยู่ตรงนี้ ถ้าทำได้จะเกิดสำนึกท้องถิ่น เราก็สามารถเลือกคนดีในท้องถิ่นให้เป็นตัวแทนเข้าไปในรัฐสภาได้ นี่คือนี่สิ่งที่เห็นว่าภาคประชาชนจัดการได้ แต่ไม่ใช่ คุณซื้อเสียงมาและก็ได้มนุษย์ต่างแดนที่ไหนไม่รู้มาเป็นเจ้าพ่อ ก็พึ่งประชาธิปไตยเองช่วยอย่างนี้ใช้ไม่ได้หรอกครับ เราต้องสร้างพลังท้องถิ่นให้เข้มแข็งขึ้นมาต่อรอง

❖ ยูเนสโก และศาลโลก องค์กรเหล่านี้ นับเป็นเครื่องมือของทุนนิยมหรือไม่

เป็นเครื่องมือชัด ๆ ต่างชาติที่เข้ามาตั้งแต่ยุคอาณานิคม เป็นยุคที่ตะวันตกเข้ามาครอบงำเราหมด เริ่มสร้างกระบวนทัศน์ ความรู้แนวคิดเป็นจักรวรรดินิยม จึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบด้วยชาตินิยม คือขบวนการโต้จักรวรรดินิยมโดยตรง มีหลายชาติ การตอบโต้จักรวรรดินิยมนี้เรามีความเข้มแข็ง แต่เรากลายเป็นทาสปัญญาของพวกตะวันตกมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ แล้ว แล้วตามมาตลอด มันหนักกว่าสมัยจอมพลสฤษดิ์ ส่งคนไปเรียนเมืองนอก กลับมาเป็นรัฐมนตรี เหล่านี้และตอนหลังพวกพ่อค้าก็มาเป็น มันก็จบเลย เราถูกปกครองโดยคนที่ไม่ใช่มนุษย์ ขอโทษต้องเรียกว่า

เราถูกปกครองโดยคนที่ไม่ใช่มนุษย์ ขอโทษต้องเรียกว่ามากับพวกเดรัจฉานทั้งนั้นเลย เราถูกครอบงำโดยโครงสร้างเดรัจฉาน

มากับพวกเดรัจฉานทั้งนั้นเลย เราถูกครอบงำโดยโครงสร้างเดรัจฉานมาก ผมไม่ได้ตำหนิเขาอะ แต่เพราะมันเป็นปัจเจก ทำอะไรเพื่อตัวเอง มันเกิดกลุ่มที่เป็นปรปักษ์ เป็น Faction แตกแยกขึ้นมา และเกิดการต่อสู้ ซึ่งเป็นผลให้สังคมล้มเหลวพังมากขึ้นทุกที

❖ ความรู้เรื่องมรดกโลกและกรณีปราสาทพระวิหาร

มรดกโลกต้องมุ่งให้เป็นแหล่งเรียนรู้อารยธรรมของโลก และประโยชน์ที่ประชาชนของโลกได้เรียนรู้เพื่อรู้จักกันเองมากขึ้น มรดกโลกจึงเป็นสิ่งที่ไม่มีเขตแดน ถ้าทำได้จริงย่อมเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ในกรณีปราสาทพระวิหาร มรดกไม่ดำเนินไปตามเป้าหมายที่แท้จริง เพราะจริง ๆ แล้วปราสาทก็เป็นเหมือนกระดุกส่วนพื้นที่รอบบริเวณเป็นเหมือนเนื้อหนังมังสา ถ้าคณะกรรมการมรดกโลกมีการจัดการที่มุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย โดยประกาศให้ไทยและกัมพูชาขึ้นทะเบียนร่วมกัน แหล่งมรดกโลกนี้ก็จะมีความหมายทางอารยธรรมเป็นตัวตนที่ชัดเจน

แต่สิ่งที่ปรากฏก็คือคณะกรรมการมรดกโลกขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารให้กัมพูชาฝ่ายเดียว ทั้งที่ขาดความสมบูรณ์เชิงเรียนรู้เมื่อไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์ความน่าเชื่อถือและความชอบธรรมของมรดกโลกก็หมดไป

❖ เหตุผลแท้จริง ทำไมมรดกโลกจึงเลื่อน

เราต้องดูสาเหตุ การประชุมครั้งที่แล้ว ทำไมมรดกโลกถึงเลื่อน การเลื่อนของมรดกโลกไม่ใช่เพราะ MOU ๔๓ เลื่อนเพราะทำผิดกติกาที่ไม่ขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเฉพาะตัวปราสาท

พระวิหารให้เป็นมรดกโลก และก็จะดึงพื้นที่โดยรอบในเขตอำนาจอธิปไตยของเราให้เป็นแหล่งมรดกโลก ตรงนี้เขาลวงเราไม่สำเร็จ เผลอเกิดการต่อต้านจากภาคประชาชนค่อนข้างแรงที่ทำให้รัฐบาลต้องยืนยันโน้ตส์ว่า ถ้าขึ้นทะเบียนเราจะถอนตัว นั่นคือจุดของชัยชนะ เพราะเขาทำผิดมรดกโลกต้องเป็นแหล่งเรียนรู้ ที่ไม่มีความขัดแย้งเมื่อเกิดความขัดแย้งผิด! มรดกโลกทำผิด เขาถึงยอม แต่ไม่ใช่เรื่องที่รัฐบาลออกมาแก้เกี่ยวว่าเผชิญมันมีเหตุตรงกัน coincide ว่าเขาส่งแผนเข้า อีกอันหมายความว่า เขมรเข้าไปจัดการพื้นที่ทับซ้อนยังไม่มีการตกลง นี่คือสาเหตุเป็นผลเล็กน้อยไม่ใช่เรื่องใหญ่ รัฐบาลออกมาพูดแก้เกี่ยวเพื่อความชอบธรรมของ MOU ๔๓

❖ กรณณาอธิบาย MOU ๔๓

ที่จริง MOU ๔๓ เป็นความโง่งอย่างยิ่ง และเป็นความฉ้อฉลของฝ่ายไทยโดยตรง ความโง่งเป็นอย่างไร เห็นมัยว่า ตั้งแต่เหตุการณ์ปี ๑๙๐๔ ที่ฝรั่งเศสแบ่งเขตแดนด้วยสันปันน้ำ พอ ๑๙๐๗ ก็ไม่ใช่สันปันน้ำ แต่ใช้เส้นขีดเลย เข้ามาในเขตสันปันน้ำของเรา ภายใต้การใช้แผนที่มาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งเราก็อยอมรับอันนี้เป็นทางการแล้ว ถามว่าทำไมเราโอเค เรายอมเสียเพราะมันเป็นจักรวรรดินิยม มีอำนาจ และเรายอมรับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ มาถึงสมัยจอมพลสฤษดิ์ ก็ยังใช้ ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ และเส้นขีดนี้ขึ้นศาลโลก เพราะเราไปยอมรับตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว แต่มันก็ไม่ยุติธรรม ไม่ใช่มาตราส่วนสันปันน้ำ ทั้งที่สมัยจอมพลสฤษดิ์มีมาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ ที่ทหารอเมริกันทำอยู่แล้ว มันแม่นยำกว่ากันเยอะ แต่เราไม่ทำ ถามว่ากรมแผนที่เอง กระทรวงการต่างประเทศเองเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือเปล่า แต่ผมมองภาพรวมมันไม่น่าจะทำอย่างนั้นและมาถึงช่วงหลังจากที่แพ้ไปแล้ว ต้องยอมรับแพ้ ตัวปราสาทหลุดไปแล้ว แต่จอมพลสฤษดิ์ ไม่ยอมรับเรื่องการเสียดินแดน เขาจึงบอกว่าเขาไม่มีเขตทับซ้อน

ทหารในกองทัพที่อยู่ที่ชายแดน รู้ตลอดเวลาว่าไม่มีพื้นที่ทับซ้อน แล้วพื้นที่ทับซ้อนมันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ก่อนที่พื้นที่ทับซ้อนจะเกิดขึ้น มันก็มีการแทรกระหว่าง MOU ๔๓ ที่รัฐบาลประชาธิปไตยไปทำเข้าก็ใช้ MOU ๔๓ ใช้พื้นที่ ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ และเขตแดนอันนั้นแหละ ถามว่าถูกหรือเปล่า มันผิด ทำไมคุณไม่ใช่แผนที่ ๑ : ๕๐,๐๐๐ ไม่ใช่สันปันน้ำ คุณไปเซ็น MOU กับเขาได้อย่างไร เมื่อเซ็น MOU ๔๓ แล้วมันก็เป็นช่องว่างมีการพัฒนาตะเข็บชายแดนร่วมกันระหว่างไทยเขมร ตั้งแต่สมัยรัฐบาลทักษิณ ตอนนั้นไม่ใช่เขาพระวิหารมันกินมาถึงสามเหลี่ยมมรกตกินถึงชายทะเลหมดเลย เขาพระวิหารเป็นจุดหนึ่งที่จะพัฒนาร่วมกัน เพราะเขาต้องพัฒนาผ่านช่องเขา มา นี่คือทุนนิยมลงมาตลอด

เผลอเมื่อเหตุการณ์คุณทักษิณหมดอำนาจไป เขมรก็เสนออันนี้ขึ้นมา เพื่อจะยึดเขาพระวิหาร จะไปล้อมบึงมรดกโลก มรดกโลกก็ทำผิดวัตถุประสงค์ เพราะไม่ใช่แหล่งเรียนรู้ที่เป็นอุดมคติ มันแปรรูปเป็นแหล่งเศรษฐกิจเพื่อการท่องเที่ยวของคนข้ามชาติ โดยไม่คำนึงถึงวิถีชีวิตวัฒนธรรมของคนท้องถิ่น กลายเป็นตลาดใหญ่ เป็นการครอบงำที่เลวที่สุดในระบบทุนนิยม เดียวนี้มรดกโลกเต็มบ้านเต็มเมืองด้วยวิธีอย่างนี้ เบื้องหลังมรดกโลกไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อคนท้องถิ่น นายทุนข้ามชาติเข้ามาชาวบ้านถูกเอารัดเอาเปรียบ

วิธีที่เขมรทำตอนนั้น มุบมิบทำกับมรดกโลก แล้วเรื่องนี้ต่อมาพอจะขอขึ้นทะเบียนอีกที ก็เข้ามาทางกระทรวงกลาโหม มีทหารที่รักษาตีเปิดเผยขึ้นมา จึงได้มีเรื่องการขัดแย้งขึ้น กระทรวงการต่างประเทศก็เดิน พยายามจะสานไมตรีส่งทูตไปเจรจา เข้าใจว่าครั้งนั้นคุณนพดล ปัทมะ เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศก็เข้าไปเจรจา ครั้งนั้นเขมรไม่ได้เอาพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร แต่มันเกิดคำว่าพื้นที่ทับซ้อนขึ้นตอนนี้ คุณนพดลว่าเราได้ไม่เสีย ๔.๖ เขมรเอาเฉพาะตัวปราสาท แต่จริง ๆ แล้วเขมรลวง ซึ่งคุณนพดลอาจตามไม่ทัน ลวงว่าถ้าหากจะเซ็นรวมก็ต้องภาค ๒ เมื่อคุณปองพล

อดีตเรกสารไปกับคณะตรงนั้นจะเกิดพื้นที่รอบ ๆ เป็นเขตพัฒนา เข้ามาที่ ๔.๖ ตร.กม. แต่ต้องทำในนามพหุภาคี มีกรรมการ ๗ ชาติ ไทยรวมอยู่ด้วย คุณเห็นกลลวงไหม ถ้าเราเซ็นร่วมปั๊บ เราเสียเลย เผอิญมันเกิดการขัดแย้งขึ้น ทหารไม่ยอม อันนี้ต้องให้เครดิตกองทัพบกณะ แต่ไม่ให้เครดิตกับกรมแผนที่ เพราะเป็นผู้ทำให้เกิดคำว่าพื้นที่ทับซ้อนขึ้น ต้องให้เครดิตกองทัพโดยเฉพาะกองกำลังสุรนารี เขาส่งคนเข้าไปค้นลวดหนาม ซึ่งเกิดปัญหาขึ้นมา ความ เป็นมรดกโลกเป็นไปไม่ได้ เพราะไม่ใช่ตัวปราสาท ผมมีความเห็นว่าถ้าเป็นของร่วมกัน เช่นร่วมกัน มันได้ประโยชน์ทั้ง ๒ ฝ่าย แต่เขาไม่ทำเปิดเผย กลับไปจับงับทำกัน เมื่อเกิดเรื่องขึ้น มรดกโลกจึงไม่สำเร็จ ก็เลื่อนไปเรื่อย ต่อรองกันโดยวิธีนี้

เขมรรู้เขาเสียเปรียบแล้วตอนนั้น ถึงได้คุกคามอยู่ตลอดเวลา สร้างเรื่องปลุกระดมให้เกิดความขัดแย้ง ไทยเองก็มีกลุ่มคนที่มีผลประโยชน์ทับซ้อน และพวกนักวิชาการก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ พยายามดึงเราเข้าไปเกี่ยวข้อง พวกนี้ช่วยกันทำให้เกิดความชอบธรรมที่จะให้แก่ฝ่ายเขมรเยอะ กล่าวหาพวกที่ออกมาเรียกร้องความถูกต้องว่าคลั่งชาตินี้คือการกระทำของพวกที่ไม่รักแผ่นดิน การเกิดขึ้นของคนไทยกลุ่มนี้ไม่ใช่เพราะคลั่งชาติ แต่คือการรักแผ่นดินเกิด เพราะถ้าเราเสียตรงนี้ MOU ๔๓ มันกินมาถึงตะเข็บชายแดนหมดเลย

เพราะฉะนั้นครั้งหนึ่งเมื่อ Google Earth แสดงออกมาว่าปราสาทพระวิหารอยู่ในเขตล้นปันน้ำของไทย ครั้งนั้นเขมรเดือด ให้ Google Earth ไปแก้ จุดนี้คือจุดอ่อน ทำไมมรดกโลกไม่พุดถึง ครั้งหนึ่งผมกับกลุ่มไทยคดีศึกษาเคยไปพบนายอภิสิทธิ์ ขอให้มีการเดินพื้นที่แบ่งเขตแดนกันใหม่ ปันเขตแดนให้ถูกต้อง ไม่ใช่มองแต่แผนที่ภาพถ่ายอย่างเดียว ขอให้มีการทำประชาพิจารณ์ทุกชั้นตอน เพราะล้นปันน้ำมันวกไปวกมา มันต้องตกลงกันว่า จะยอมตรงนี้หรือตรงนั้นไหม ต้องมีให้เรียบร้อย ต้องมีประชาพิจารณ์ทุกชั้นตอน เพื่อให้คนท้องถิ่นเขารับรู้ แต่ต่อมากกระทรวงการต่างประเทศก็ทำ

มูบมิบ รัฐบาลไม่เคยเปิดเลยจึงมีเรื่องขึ้นมา รัฐบาลควรต้องออกมาคุยว่าคุณจะทำอะไร พัฒนาตรงไหนให้คนในท้องถิ่นรับรู้ ให้ผู้ที่สนใจ เข้ามามีส่วนร่วมในการวิพากษ์วิจารณ์ มีประชาพิจารณ์ แต่ไม่ใช่ประชามติ เพราะคุณไปล๊อบบี้เขา มาได้ รัฐบาลควรต้องทำตามหลักการนี้

แต่ที่มันกำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ ผมก็ว่าดีแล้ว ที่นี้ความอยู่รอดละ **ภาคประชาชนต้องแสดงพลังไม่เห็นด้วยกับ MOU ๔๓** ต่อสู้กันล่ะครับ เพราะไม่ได้เสียเฉพาะเขาพระวิหาร มันเสียมากมาย เหลือเกิน รัฐบาลชุดนี้เสี่ยงนะครับ ไม่มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ทำไม่ได้ครับ ผมมองแล้วล้นหวังในประเทศทั้งทุนทั้งรัฐลงไป **มีแต่ภาคประชาชนเท่านั้น ต้องรวมพลังกัน** เป็นจุดเดียวที่ทำได้ ที่จะทำให้เกิดการแข็งขึ้น เพราะเขาไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ

❖ รัฐบาลรู้ว่าเสียเปรียบ แต่เลิกไม่ได้ อาจเพราะ

เขากลัวเสียหน้าหรืออาจมีผลประโยชน์ทับซ้อน ในความเห็นของผม ตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมา รัฐรวมศูนย์คือรัฐทรราชย์ตลอดมา เขมรเองเมื่อเกิดขึ้นก็เป็นรัฐทรราชย์เหมือนเรา ความเดือดร้อนของเขมรตอนนี้ อย่ายไปโทษคนเขมร ผมอยากขอวิงวอน คนเขมรก็คือพวกเดียวกับเรา กลับไปดูประวัติศาสตร์สมัยกรุงเก่า ยุคต้น เราเอาลาว เขมรเข้ามาเติมเลย ไม่มีคนไทยหรอก ก็เป็นพี่น้องกันทั้งสิ้น ปัจจุบันเขมรยิ่งช่วยใหญ่ ประชาชนเดือดร้อน แต่รัฐก็เอาเปรียบเขาน่าสงสาร เขาถูกปลุกปั่นให้ทะเลาะกับเรา ใ้อเราก็ถูกปลุกปั่นให้ทะเลาะกับเขา

ผมขอเสนอว่าพวกเราทำดีแล้ว **ต้องเรียกร้องให้ยกเลิกมรดกโลกเลย ไม่ใช่ MOU อย่างเดียว** และให้ทุกอย่างคงแบบเดิม ใครจะขึ้นไปก็ได้ แล้วก็สร้างวัด ไทยก็สร้าง เขมรก็สร้าง ให้ศาสนาเป็นเครื่องเชื่อมโยง เข้าไปพบปะกันได้ เป็นเขตอภัยทาน จะได้ช่วยกันรักษา ไม่ทำลายทรัพย์สิน ทำอย่างนี้สบายทั้งสองฝ่าย ขจัดปัญหาเขตแดนที่ทะเลาะกัน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ อยู่ที่การทำความเข้าใจ **๒**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 243)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนม และตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตระประโยชน์ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังขธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังข”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นี้มีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังข** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังข”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ชั้น“วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอานกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติ เป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกขโทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แค้นขื่น (ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ (โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปฏิหารีย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุศาสน์ปฏิหารีย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผลปฏิหารีย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิท จนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

สูงที่สุดแห่งที่สุดของ“ความรู้ชนิดนี้”ที่คนสามารถมีได้“เป็นของตนเองเฉพาะตนกระทั่งหาที่สุดมิได้”อีก

แล้ว” เรียกขั้นนี้ว่า “**สยัมภู**” ซึ่งสุดยอดใน “**ความเป็นของตนเองโดยตนเองสุดสูงที่สุด**” นั่นคือ “**สัมมาสัมพุทธะเต็มที่สุด** อันเป็นของพระพุทธเจ้า” เท่านั้น

เพราะฉะนั้น ผู้ใดที่ยังไม่เคย **เกิด “ความรู้ชนิดนี้** ในใจของตนเอง” มาก่อนเลย ก็คือ ผู้ยังไม่มีความเป็น “**ปัจเจกตั้ง**” มาก่อนเลย

แม้จะ “รู้” อะไรอย่างอื่นอย่างใดมามากสารพัด และยาวนานปานใดก็ตาม ก็ไม่ถือว่า “**ปัจเจกตั้ง**” ในบริบทนี้

“**ความรู้ชนิดนี้**” ได้แก่ การรู้ “ความเป็นพุทธ-ธรรม-สงฆ์” หรือ “ความเป็นโลกุตระธรรม” หรือ “ความเป็นอเทวนิยม” อย่างเป็นทางการ “**ปัญญา**” มั่นกลับกระแสนหรือมั่นคงทนกระแสน (ปฏิสโต) จาก “ความเห็นหรือความเชื่อ” (ทิวฏฐิ) กระแสนเดิมไปเป็นทิศตรงกันข้ามกันเลย กับกระแสนปัญญาของคนปุถุชนทั่วไปในโลภี

เมื่อผู้สะสม “**ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ**” กระทั่งมี “**ความรู้ชนิดนี้**” จนเป็นของ **เฉพาะตน**” คือ **มันเกิดขึ้น** แล้วในตน **ไม่ใช่เพียงแค่ “รู้”** แต่เกิด “**ความเป็นความมีภาวะจริงปรากฏขึ้นในตนเฉพาะตน**” (ปัจเจกตั้ง) แท้จริง ถึงขั้นเป็น “**ภาวะธรรมเกิดขึ้น-สำเร็จ (มย)**” มีลักษณะนั้นๆ เป็นจริงใน **เรา (มย)** ที่กำลังพูดถึงกันขณะนี้ว่า “**ปัจเจกตั้ง**” นี้เอง

ซึ่ง “**ปัจเจกตั้ง**” ก็คือพัฒนาการของ “**อริปัญญาลิกขา**” ที่อภิวัดพัฒนาขึ้นมาจาก “**รู้**” แค่เพียง “**ฟัง**” (สุต) หรือจาก “**รู้**” แค่เพียง “**คิด**” (จินตา) หรือจากแม้จะ “**ขบคิดผกผันด้วยเหตุด้วยผล**” จนกระทั่ง ได้ผลสุดยอดของการขบคิด ออกมากก็ตาม ก็ยัง **ไม่เข้าข่าย “เป็นของตนเอง-เป็นของเฉพาะตน**” (ปัจเจกตั้ง) จึงยัง **ไม่เข้าข่ายว่า “เรา” (มย)**

จนกว่าจะ **เข้าข่าย “ปัจเจกตั้ง**” ขึ้นเริ่ม ขึ้นแรก เจริญก้าวข้ามพ้น “**เพียงแค่ความรู้**” ขึ้นสู่ “**ความเป็น (ภา) ความมีภาวะนั้น**” ปฏิสนธิในจิตวิญญาณของตนจริง (เข้าสู่ปรมาตถธรรม) แม้จะชั่วขณะหนึ่งๆก็ตาม

เมื่อสั่งสมความเป็น “**ปัจเจกตั้ง**” เพิ่มขึ้นๆ มากขึ้นๆ กระทั่งครบถ้วนเป็นเนื้อหาแท้ของตนตกผลึกยิ่งขึ้นในตน จนแข็งแรงตั้งมั่นถาวรขึ้นก็ “**เป็นของตนเอง-เป็นของเฉพาะตน**” ถึงขั้นนี้จึงจะเรียกกันว่า “**ปัจเจก**” ซึ่งท่านผู้รู้แปลกันว่า เฉพาะ ผู้เดียว เดียว เฉพาะบุคคล เฉพาะตัว เฉพาะคน เฉพาะผู้เดียว คนเดียวต่างหาก

ส่วนบุคคล แยก หลายอย่าง ต่างกัน

ผู้มีสภาวะธรรมหรือมีภูมิธรรมขั้นนี้ของตนเองจริง จะ “**รู้ภาวะในตนเอง**” และถ้าจะพูดจะบอกแก่คนอื่น ก็จะบอก “**ความจริง**” ในความเป็น “**ปัจเจก**” นี้ได้ เท่าที่ผู้หนึ่งจะมีนิติปฏิภาณสาธยายออกมาสู่คนอื่นฟังได้ แล้วผู้ “**รับฟัง**” ก็รับไปเป็น “**สุตปัญญา**” แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นเป็น “**สุตมยปัญญา**” แล้วจึงจะพัฒนาเป็น “**ปัจเจกตั้ง**” และแล้วก็จะเจริญขึ้นเป็น “**ปัจเจก**”

แล้วจึงจะอภิวัดขึ้นเป็น “**สยัม อภิญญา**”

จนสูงสุดแห่งที่สุดก็เป็น “**สยัมภู**” ซึ่งเป็น “**มย**” แห่งพระสัมพุทธญาณเฉพาะสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น “**ความรู้ชนิดนี้**” ที่เรากำลังกล่าวถึงกันอยู่ขณะนี้จึงเป็น “**ความรู้**” ชนิดพิเศษจริงๆ ที่ต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจกันอย่างสำคัญจริงๆ

จึงจะเข้าใจคำว่า “**มย**” หรือ “**มยัม**” ได้อย่างถูกต้อง ถูกแท้ถูกถ้วนได้ เพราะเป็น “**พันธุ์พิเศษ**” ที่ต้อง “**สืบเผ่าต่อพันธุ์**” มาจาก “**ต้นพันธุ์**” จะ “**เกิดเอง-เป็นเอง-รู้เอง**” **ไม่ได้** ต้องเป็น “**สาวก**” ก่อน คือต้องได้ “**ฟัง**” (สาว) มาจากผู้มี “**ความรู้ชนิดนี้**” อันเริ่มจาก “**ปัจเจกตั้ง**” มาเป็น “**ปัจเจก**” แล้วจึงจะเป็น “**สยัม อภิญญา**” ที่สุดจึงเป็น “**สยัมภู**”

แม้ความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ก็ไม่ใช่ผู้ “**ตรัสรู้**” ได้เอง โดยไม่ได้รับ “**เชื้อพันธุ์**” สืบทอดจาก “**ฟัง**” มาจาก “**พุทธแท้**” ผู้ยังเข้าใจความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ไม่ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน จึงยังอธิบายความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ผิดเพี้ยนกันอยู่ในวงการพุทธ

เช่น อธิบายว่า “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” คือผู้ตรัสรู้ได้เฉพาะตนเอง สอนใครไม่ได้ ซึ่งเป็นความเชื่อกันมาผิดๆ พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ เป็นผู้สัมมุขีรองจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ท่านสอนใครต่อใครได้ แต่พระโสดาบันก็สอนคนให้สัมมาทิวฏฐิได้แล้วตามภูมิของท่านพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้ามีภูมิธรรมรองจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปานนั้น จะมีอะไรไปห้ามกันให้ท่านสอนใครไม่ได้ ความหมายของคำว่า “**เฉพาะตน**” ของพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น หมายถึง ผู้ได้บรรลุเป็น “**พระพุทธเจ้าเฉพาะตน**” แล้วท่านก็ปรินิพพานไป ท่านไม่ได้เป็น “**พระพุทธเจ้าของโลก**” เพราะท่านไม่ได้เป็นผู้สร้าง

ศาสนาพุทธให้แก่โลก ท่านเป็น“สัมมาสัมพุทธเจ้า”
“เฉพาะตน”เท่านั้นเอง ความเป็น“ปัจเจกภูมิ”จึงมี
พิสดาร ปานนี้ที่เดียว คือ ต้องเริ่มได้“ฟัง”เป็น
“สาวกภูมิ”มาก่อน

ดังนั้น ในที่นี้ก็ขอสรุปว่า ปุถุชนทุกคนจะ“รู้ความรู้อันนี้” (พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ) เองไม่ได้ ยิ่งไงก็ไม่ได้ จนกว่าจะ“ได้รับฟัง”มาจาก“ผู้มีภูมิธรรมที่สัมมาทิฏฐิ” จนสำเร็จการฟัง เป็นเบื้องต้นเรียกว่า **สุดมยญาณ**

นั่นคือ **ปัญญา ข้อที่ ๑** ใน **๗๓ ปัญญา**ของผู้ปฏิบัติธรรมที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”จริง ซึ่งเป็นความเจริญของ“อริปัญญาลิขิตา”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันจะพึงเกิดพึงได้ ตามธรรมสมควรแก่ธรรม

แล้วต่อมาก็**ปัญญา ข้อที่ ๒ ได้แก่ “ศีลมยญาณ”** ซึ่งหมายถึง“**ปัญญาในการฟังธรรมแล้วสำรวมไว้**” หรือ“**ปัญญาในการสดับธรรมแล้วสำรวมไว้**”(สำนวนแปลของพระไตรปิฎกฉบับจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)

ซึ่งสาธยายความกันให้ง่ายหน่อย ก็คือ **ญาณ** หรือ **ปัญญา**ที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติของพุทธ เริ่มต้นด้วยทุกคนต้อง**สมาทาน“ศีล”**แล้วพากเพียรฝึกฝนให้เป็น**ความประพฤติ(จรณะ)ประจำชีวิต**

ศีลนี้เป็นหลัก**ความประพฤติ(จรณะ)**ของชาวพุทธ ข้อแรก ตายตัวเลย ว่า **ผู้ที่เป็นพุทธทุกคนต้องบรรลุความประพฤติ(จรณะ)ตาม ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้** คือ“**วิชชา**” ที่ได้ประกาศบัญญัติไว้ในโลก

ความประพฤติและความรู้นั้น ก็คือ **วิชชาจรณะ** **ผู้ที่เป็นพุทธทุกคนต้องมี“ศีล”** หมายความว่า **คนที่เป็นพุทธ** ก็คือ **คนที่ต้องไม่ละเมิด“ศีล” อย่างน้อยคือ “ศีล ๕”** นั่นคือ **ชีวิต“ปกติ”ไม่ประพฤติ“ผิดศีล ๕”**

“ศีล”เบื้องต้นพื้นฐานของทุกคนที่**ต้องมีเป็นสามัญ** คือ“**ศีล ๕**” เพราะฉะนั้น**ในความเป็นพุทธ** ก็คือ **คนที่มีชีวิตเป็น“ปกติ”ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่โกงไม่ลัก ไม่ประพฤติผิดในกามหยาบเบื้องต้น ไม่พูดปด ไม่เสพสิ่งเสพติด**

นี่คือ **เรื่องขี้บ่ง“ความเป็นพุทธ”ขั้นพื้นฐานหรือขั้นต้นของผู้นับถือพุทธ** **ผู้ที่มีความประพฤติทำได้แก่ภายนอก ก็เป็นพุทธแต่ภายนอก ถ้าประพฤติทั้งภายใน คือ ภายในกับบริสุทธ์ศีล จิตไม่มีกิเลสที่เป็น**

ต้นเหตุให้ละเมิดศีลนั้นๆ ก็เป็นพุทธเต็มอาริยะขั้นต้น

โสดาบันคือผู้มีศีล ๕ เป็นเครื่องชี้วัด(โสดาปัตตียังคะ)

ถ้าใครละเมิด“ศีล ๕”อยู่ ยังไม่เข้าข่ายคนขั้นนี้ได้ **ว่ามีคุณสมบัติเป็น“พุทธ” เพราะมีแต่ข้อหรือมีแต่เปลือกหุ้มอยู่ ยังไม่มีเนื้อพุทธเลย เป็นแค่พุทธเปลือกๆ** ซัดๆก็คือ **ไม่มี“ความเป็นพุทธตามหลักเบื้องต้นของผู้ที่ชื่อว่าผู้ประเสริฐ(อาริยะ)หรือผู้เจริญ(อาริยะ)เลย”**

เมื่อจะเป็นพุทธแต่ยังไม่มี**เนื้อพุทธ**เลย จึงต้องสร้าง**เนื้อ** นั่นคือ ต้อง**“สังวรศีล”** หมายความว่า **ต้องปฏิบัติควบคุมฝึกความประพฤติตนให้บรรลุธรรมตามศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ** ทุกคนไม่ละเว้น จนกระทั่ง**เข้าถึงความมีศีล** ภาษาบาลีว่า **“ศีลสัมปทา”(บรรลุผลข้อศีลนั้นๆตั้งแต่กายจนถึงที่สุดบรรลุถึงใจ)** ถ้าจะชื่อว่า

คนเป็น“พุทธ”จริง หากจะนับถือศาสนาพุทธ ต้องมี“ศีล ๕”เป็นหลักวัดความเป็นพุทธเบื้องต้น

ผู้แม้แค่**“สังวรศีล”**เบื้องต้น คือ **“ศีล ๕”**ก็ยังไม่**“สังวร”(ปฏิบัติควบคุมฝึกความประพฤติตนให้บรรลุธรรมตามศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ)** ก็ยังไม่ใช่คนที่**“เป็นพุทธ”**โดยสังจะแห่งเนื้อแท้ ยังเป็นได้แค่พุทธเปลือกเปล่านั้นๆ

ผู้ใด..**ความประพฤติ(จรณะ)ยังผิดศีลพื้นฐาน**ของชาวพุทธ คือ ศีล ๕ ผู้นั้น..**ไม่ใช่คนเป็นพุทธที่มีเนื้อพุทธ**เป็นปกติแท้ ยังเป็นแค่เงาพุทธเปลือกพุทธจริงๆ

เพราะจรณะหรือ**“ความประพฤติ”ในชีวิต**ของคนผู้นั้น พุทธไม่เป็นพุทธ ไม่มีคุณสมบัติแม้แค่พื้นฐานมาตรฐานความประพฤติภายนอกเบื้องต้น ที่เป็น**“เนื้อของพุทธ”**อยู่ในตัวผู้นั้นเลย นั่นคือ **กายกรรม-วจีกรรมไม่บริสุทธิ์“ศีล ๕”** ตาม**เนื้อแท้ของพุทธ**ขั้นต้น แต่

พฤติกรรมภายนอก ก็ยังไม่บริสุทธิ์ จึงไม่ต้องพูดไปถึงขั้น**“ภายใน”**คือ พุทธหรือความประพฤติของใจ(มโนกรรม)

ยังมีการฆ่าสัตว์ ยังโกงยังลักของคนอื่น ยังจัดเกินในกาม ยังพูดปด ยังเสพติดสิ่งที่ไม่ควรติดอยู่ นั่นเอง จึงยังไม่เป็นพุทธเลย แม้แต่แค่**“เนื้อพุทธ”**แท้ๆเบื้องต้นคือ **ความบริสุทธิ์ศีล ๕** แค่ภายนอกก็ยังไม่บริสุทธิ์ แค่

ภายนอกยัง**เว้นไม่ขาด**จากการละเมิด**“ศีล ๕”**เด็ดขาดสำเร็จ ยัง**ไม่“เวรมณี”** คือ **“เว้น”ยังไม่“ขาด”**สมบุญณ์

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

● นายนอก ทำเนียบ

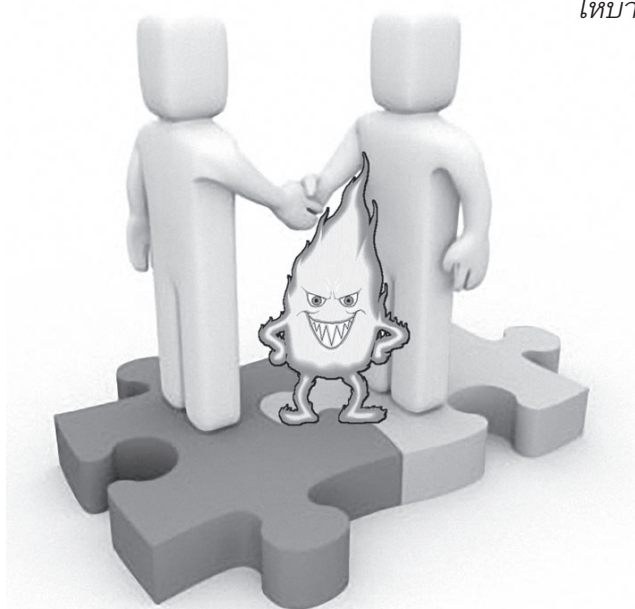
ถ้ารัฐบาลไม่สามารถควบคุมคนชั่ว

หรือพวกโกงกินบ้านเมือง

พวกอันธพาลทำร้ายคนดีได้แล้ว

มาตรการปรองดองจะเป็นการสนับสนุน

ให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟยิ่งขึ้น

ระวัง ! ปรองดองพิดทาง

เมื่อพูดถึงนโยบายการปรองดองของรัฐบาล
๖ ผมมีความเห็นว่า คนดีควรหันหน้ามาปรองดอง
กัน

ส่วนคนไม่ดีที่คิดจะปรองดอง หรือขอ
นิรโทษกรรมก็ตาม ก็ต้องรู้ตัวว่า ตัวเองทำผิด
แล้วมีจิตสำนึกจะขอแก้ไขปรับปรุงตัวเองให้เป็น
คนดี

แต่ถ้าคนไม่ดี ไม่สำนึกผิด ไม่สำนึกผิด ชิน
มาปรองดองกับคนดี ผมเชื่อว่า คนไม่ดีก็จะหา
วิธีเบียดเบียนคนดีต่อไป เพราะคนดีจะไม่โกงใคร
ไม่ทำร้ายใคร และจะขัดขวางการโกง การ
ทำร้ายของคนใจชั่ว

แต่คนไม่ดีจะกล้าโกง กล้าทำร้ายคนดี
หากเป็นเช่นนี้ การปรองดอง ก็จะเป็นการ
ส่งเสริมคนไม่ดีให้กล้าทำชั่วต่อไป ซึ่งตรงข้าม

กับพระราชดำรัสของในหลวง ที่ทรงให้ส่งเสริม
คนดีมีกำลังใจในการทำความดียิ่ง ๆ ขึ้น และให้
ควบคุมคนชั่ว มิให้ทำชั่วหรือทำร้ายคนดีในสังคม

หากเราทำตามพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๆ ของเราได้ การปรองดองก็จะ
เกิดผลดีต่อบ้านเมือง

แต่ถ้ารัฐบาลไม่สามารถควบคุมคนชั่ว หรือ
พวกโจรโกงกินบ้านเมือง พวกอันธพาลทำร้าย
คนดีได้แล้ว มาตรการปรองดองจะเป็นการ
สนับสนุนให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟให้ไวยิ่งขึ้นไปอีก

**ผมเข้าใจว่าโจรที่คิดจะปรองดองกับคนดี ก็
ควรถูกดำเนินคดีไปตามกฎหมายและตั้งใจเป็น
คนดี หยุดพฤติกรรมโจร นี่แหละคือหนทางสู่
การปรองดอง เพื่อความสงบสุขของชาติ
บ้านเมืองอย่างถูกต้อง ๒**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชต์ ชูโต

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

สหรัฐ ฯ : ประเทศที่น่าเอาอย่าง ??

ต่อจากฉบับ ๒๔๓

๑๐. ความรุนแรงในสังคม : เจมส์ กิลลิแกน นักจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า “การกระทำที่รุนแรง เช่น การฆาตกรรมหรือทำร้ายร่างกาย คือความพยายามที่จะลดหรือปิดเป่าความรู้สึกละเอียดหรืออภัยอดสู ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวดอันไม่อาจจะทนทานได้ และแทนที่ความรู้สึกเหล่านั้นด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ ตัวกระตุ้นให้ก่อความรุนแรงคือความรู้สึกละเอียดที่คุกคามต่อความภูมิใจในตัวเอง” ด้วยเหตุนี้ จึงไม่น่าแปลกใจว่าอัตราการฆาตกรรม การปล้น การข่มขืน และความรุนแรงอื่น ๆ ทั้งในผู้ใหญ่ และเด็กในประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมสูง เช่น

สหรัฐ ฯ ปอร์ตุเกส อิสราเอล ฝรั่งเศส และอิตาลี จึงสูงกว่าประเทศที่มีความไม่แตกต่างระหว่างชนชั้นมาก เช่น ญี่ปุ่น นอร์เวย์ เดนมาร์ค เบลเยียม และสวีเดนแลนด์

๑๑. ความเท่าเทียมและความยั่งยืน : พร้อม ๆ กับที่มนุษย์พบว่าระบบโลกไม่สามารถซึมซับคาร์บอนไดออกไซด์ได้อีกต่อไป มนุษย์ก็เรียนรู้ว่าการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศร่ำรวยไม่สามารถเพิ่มการมีอายุยืนยาว การมีสุขภาพดี ความสุขและการอยู่ดีมีสุขได้อีกต่อไป นอกจากนั้น ยังค้นพบด้วยว่าชาวอเมริกัน ซึ่งมีรายได้สูงและค่าใช้จ่ายในด้านสุขภาพสูงที่สุด

ในโลก รวมทั้งประชาชนสร้างก๊าซเรือนกระจกคนละประมาณ ๒๐ ตันต่อปี ก็ไม่ได้มีอายุยืนยาว และอยู่ดีมีสุขไปกว่าชาวคิวบา คอสตาริกา ซึ่งมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อสุขภาพต่ำกว่าหลายเท่า และยังปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพียงประมาณ ๐.๓ ตันต่อคนต่อปีด้วย ข้อสรุปในเรื่องนี้ก็คือมนุษย์สามารถมีอายุยืนยาวและอยู่ดีมีสุขได้โดยไม่ต้องมีรายได้สูงลิ่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยไม่ต้องสร้าง “รอยเท้าทางนิเวศ” และทำลายความยั่งยืนมากมายเหมือนประชาชนในสหรัฐฯ

นอกจากผลกระทบของความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ๑๑ ประการข้างต้น องค์การที่กล่าวแล้วยังพบด้วยว่า ประชาชนในประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมสูง เช่น สหรัฐฯ อังกฤษ คานาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ (White-Anglo-Saxon Protestant- WASP) ซึ่งใช้ลัทธิตลาดเสรีหรือที่ชาวยุโรปแผ่นดินใหญ่เรียกว่า “ทุนนิยมความบ่อย” จะหลงใหลใน “ลัทธิบริโภคนิยม” มีการออมต้ามินนี่ลินสูงและมีการแข่งขันกันใช้จ่ายเลียนแบบเศรษฐกิจ ยึดติดวัตถุและก่อกษณะสูง รวมทั้งมีการหย่าร้างและการแตกสลายของสังคมสูงด้วย

ประเทศไทยวิ่งตามรูปแบบการพัฒนาประเทศสหรัฐฯ ๑ อย่างมีติดบอดและงมงายมากกว่า ๔๐ ปี ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยมี “ภูมิสังคม” (ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ประชาชน และวัฒนธรรมประเพณี) ที่แตกต่างจากสหรัฐฯ ๑ อย่างสิ้นเชิง **รัฐบาลไทยเกือบทุกยุคทุกสมัยพัฒนาเสมือนประเทศไทยเป็นมลรัฐหนึ่งของสหรัฐฯ ๑ และคนไทยเองจำนวนมากก็พยายามวิ่งตาม “วิถี” อเมริกัน** โดยรับความเป็นอเมริกัน เช่น การแต่งกาย อาหารการกิน การแสดงออก การเลี้ยงดูบุตรธิดา ฯลฯ มาใช้ด้วยความภาคภูมิใจ รวมทั้งยอมผมให้เหมือนฝรั่ง กัดสีผิวให้เป็นสีชาวมขมขมเหมือนฝรั่งและย่ำยีภาษาของตนเองโดยพูดภาษาไทยผสมภาษาอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้นแล้วอาจกล่าวได้ว่าวิถีและวัฒนธรรมอเมริกันเป็นวิถีและวัฒนธรรมของ

พวก “รวยใหม่” (New Rich) ที่ล้มเหลว และก่อผลกระทบอันเลวร้ายต่อชาวอเมริกันเองต่อชาวโลก รวมทั้งประเทศไทย (ดูตอน “มองไทย”) ตลอดจนจนทรัพย์ากรและสิ่งแวดล้อม ประเทศที่รัฐบาลไทยและชาวไทยน่าจะศึกษาและนำสิ่งดี ๆ มาปรับใช้ให้เป็นประโยชน์น่าจะเป็นประเทศนอร์เวย์ สวีเดน เดนมาร์ก ฟินแลนด์ และเนเธอร์แลนด์ มากกว่า ? ? ?

บาร์บารา เอนไรซ์ ผู้เขียนหนังสือขายดีชื่อ “Bright-Sided : How the Relentless Promotion of Positive Thinking Has Undermined America” กล่าวว่า “การสำรวจความสุขของคนทั่วโลกแบบให้ตอบคำถามพบว่าชาวอเมริกันมีความสุขอยู่ในอันดับ ๒๓ ต่ำกว่าชาวเนเธอร์แลนด์ ชาวเดนมาร์ก ชาวมาเลเซีย ชาวบาฮามาส ชาวออสเตรเลีย และชาวฟินแลนด์ อย่างไรก็ตามชาวอเมริกัน บริโภค “ยากล่อมประสาท” มากถึง ๒ ใน ๓ ของโลก ถ้าชาวอเมริกันไม่มียาดังกล่าวบริโภค อันดับความสุขของชาวอเมริกันน่าจะต่ำกว่าผลที่พบมาก สำหรับในเรื่องอื่นแม้สหรัฐฯ ๑ จะเป็นประเทศที่ทรงพลังทางทหารและเทคโนโลยีเป็นอันดับหนึ่งของโลก แต่ก็ได้อันดับที่แย่มากอย่างน่าอัศจรรย์ในอีกหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สหรัฐฯ ๑ กำลังสูญเสียการนำในเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจนต้องส่งงานในด้านนี้ไปยังประเทศกำลังพัฒนา”

ในเรื่องความสุข มูลนิธิเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Foundation) ของอังกฤษได้สำรวจทั่วโลกเมื่อกลางปี ๒๕๔๙ แล้วทำดัชนีความสุขของโลก (Happy Planet Index) จากองค์ประกอบหลายด้านแล้วจัดอันดับตั้งแต่ ๑-๑๗๒ ปรากฏว่าสหรัฐฯ ๑ อยู่อันดับ ๑๕๐ ในปี ๒๕๔๙ นักวิจัยของมหาวิทยาลัยพรินสตัน สหรัฐฯ ๑ ศึกษาพบว่า “คนทั่วไปมักจะประเมินเกินความเป็นจริงว่าความมั่งคั่งจะนำมาซึ่งความสุขและความเชื่อมโยงระหว่างเงินและความสุขเป็นลวงตาเท่านั้น” สังคมที่มีความไม่เสมอภาคสูง

จะกระตุ้นให้คนส่วนใหญ่ในสังคมเกิดความ
ทะยานอยาก ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเลียนแบบ
พฤติกรรมของคนรวย คนในสังคมจะเกิดความ
เครียดและวิตกกังวลกับสายตาคู่ที่ผู้อื่นมองตนอยู่
เสมอ การแข่งขันกันไขว่คว้าวัตถุภายนอกจึง
เป็นไปอย่างเอาเป็นเอาตาย และปรากฏการณ์
เช่นนั้นนำมาซึ่ง “ความเจ็บป่วยทางจิต” และนั่น
น่าจะเป็นสาเหตุให้ชาวอเมริกันต้องบริโภค “ยา
กล่อมประสาท” ถึง ๒ ใน ๓ ของโลก

จอห์น เพอร์กินส์ ผู้เขียนหนังสือ “คำสารภาพ
ของฆาตกรทางเศรษฐกิจ” (Confession of

An Economic Hitman) กล่าวว่า “สถิติของเรา
เองเกี่ยวกับความรุนแรง ความหุดหู่ การเสพยา
เสพติด การหย่าร้าง และอาชญากรรม แสดงให้
เห็นว่าแม้เราจะถือได้ว่าเป็นหนึ่งในสังคมที่มั่งคั่ง
ที่สุดในประวัติศาสตร์ เราก็คงกลายเป็นสังคม
ที่มีความสุขน้อยที่สุดในเวลาเดียวกัน ทำไมเรา
จึงจะต้องให้คนอื่นเอาอย่างเรา ?”

**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระ
ราชดำรัสกับ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล ในวันที่
ดร.สุเมธ เข้ารับรายงานมูลนิธิชัยพัฒนาว่า
“จำไว้นะ ทำอะไรทำให้เหมาะกับภูมิสังคม” ๒๒**

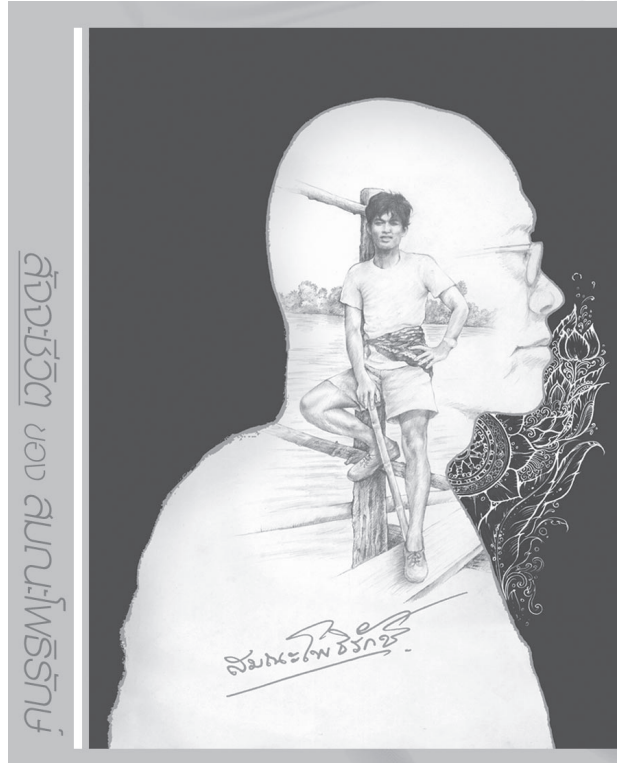

หนังสืออ้างอิง

๑. Babara Ehrenreich, “Bright-Sided: How the Relentless Promotion of Positive Thinking Has Undermined America”, Henry Holt & Company, LLC, New York.2009 บาร์บารา เป็นนักเขียนชั้นนำชาวอเมริกันผู้เขียนหนังสือขายดีมาแล้ว ๑๔ เล่ม เล่มที่สร้างชื่อเสียงให้เธอมากที่สุดคือเรื่องนิเคิลแอนด์ไดม์ ซึ่งเป็นเรื่องของเธอลงทุนปลอมตัวไปทำงานในฐานะชนชั้นแรงงานและพบว่าการเลื่อนชั้นทางสังคมในสหรัฐฯ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากยิ่ง (การสำรวจพบว่าโอกาสเลื่อนชั้นทางสังคมหรือ “American Dream” ในสหรัฐเวลานั้นต่ำสุดในหมู่ประเทศร่ำรวย)
๒. The Economist, “A business Miscellany”, Profile Books Ltd., London, 2006 หนังสือที่จัดอันดับประเทศต่าง ๆ ทางด้านธุรกิจ
๓. The Economist, “Pocket World in Figures”, Profile Books Ltd., 2009, เป็นหนังสือที่จัดอันดับประเทศต่าง ๆ ในเรื่องจีดีพี ดัชนีการพัฒนามนุษย์ การเกษตร การผลิต ภาคบริการ การทหาร ฯลฯ
๔. Foreign Policy Magazine, “The Failed States Index 2007”, 06/08/2007, Carnegie Endowment, Washington, เป็นวารสารรายสองเดือนของมูลนิธิคาร์เนกี สหรัฐฯ
๕. Michael Moore, “Stupid White Men”, Penguin Book & Ltd., London, 2002, เป็นหนังสือขายดีทั่วโลกไม่เค็มๆ เป็นนักต่อต้านความรุนแรงและความไม่เป็นธรรม เขาได้รับรางวัลตุ๊กตาทองจากการสร้างภาพยนตร์สารคดีชื่อ “Bowling For Columbine” ซึ่งเปิดเผยวัฒนธรรมปืนและความรุนแรงในวัยรุ่นอเมริกัน
๖. Richard Wilkinson and Kate Pickett, “The Spirit Level : Why Equality in Better for Everyone.” Penguin Books, London, 2010, ริชาร์ด จอห์นสันประวัติศาสตร์เศรษฐกิจจากมหาวิทยาลัยลอนดอนและศึกษาทางด้านระบาดวิทยาด้วย เขาเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณของสามมหาวิทยาลัยในอังกฤษและมีบทบาทด้านการวิจัยในระดับนานาชาติ ส่วนเคตเป็นศาสตราจารย์ด้านระบาดวิทยาที่มหาวิทยาลัยยอร์กในอังกฤษ เธอยังศึกษาด้านโภชนาการที่มหาวิทยาลัยคอร์เนลและด้านระบาดวิทยาที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ของสหรัฐฯ ด้วย
๗. Russel Ash, “The Top 10 of Everything 2008”, Octopus Publishing Group Ltd, London, 2007, เป็นหนังสือที่จัดอันดับแรกของโลกในด้านต่าง ๆ

โลกไม่ว่างอาริยะ
มีผู้ชนะกิเลสได้
อยู่อย่างถูกธรรมวินัย
คนทำได้ยังมีจริง

โลกไม่ว่างจากอาริยะ

(ปัพพชิตวิเทฐกชาติก)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เชตวัน ที่เมืองสาวัตถี ในแคว้นโกศล ได้ตรัสเล่าถึงการบำเพ็ญ
ประโยชน์ของพระองค์

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่ใช่แต่บัดนี้เท่านั้น แม้ในชาติก่อน ๆ
โน้น ตถาคต (คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เอง ซึ่งหมายถึง
ผู้บรรลุธรรมแล้ว) ก็เคยบำเพ็ญประโยชน์แก่ชาวโลกมาแล้ว
เหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาสาธก (ยกตัวอย่างให้เห็น)

.....

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสีของแคว้น
กาลิ ปรากภูมิวิชาธร (ผู้มีฤทธิ์เหาะเหินเดิน
อากาศได้) คนหนึ่ง ได้ร้ายเวทมนต์ของตน แล้ว
ลอบเข้าไปในห้องบรรทมของ**พระอัครมเทสี**ใน
เวลาที่ยังคืน ประพฤติล่วงเกินพระนางแล้วก็
จากไป

พระนางจึงเสด็จเข้าเฝ้าพระเจ้าพาราณสี
ด้วยพระองค์เอง กราบทูลว่า

“ข้าแต่สมมุติเทพ เมื่อประมาณเที่ยงคืนที่
ผ่านมานี้ มีชายคนหนึ่งเข้าไปในห้องบรรทม แล้ว
ข่มขืนหม่อมฉัน แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นใครเพคะ”

พระราชาทรงสดับแล้วกริ้วยิ่งนัก ตรัสว่า

“ต้องจับตัวมันให้ได้ ก็ถ้าเกิดเหตุอีก
เธอจะสามารถทำเครื่องหมายอะไร ไว้ที่ตัวมันได้
ไหมเล่า”

“ทำได้ เพคะ”

แล้วพระนางจึงเตรียมเอา**ขาค (ผงสีแดง)** กับ
มหาหิงคุ์ (ยางไม้สีเหลือง) ใส่ถาดไว้

ครั้นบุรุษลึกลับนั้นมาในเวลากลางคืนอีก
ขณะที่ล่วงเกินข่มขืน พระนางทรงแตะสีประทับ
นิ้วทั้ง ๕ ไว้ที่หลังของเขา จากนั้นทรงรีบไป
กราบทูลพระราชาก็ให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่ง
เหล่าทหารทันที

“พวกเจ้าทั้งหลายจงรีบสำรวจโดยเร็ว จงพา
กันตรวจสอบดูให้ทั่วทุกทิศ**ใครมีรอยขาดอยู่ที่หลัง
จงจับกุมตัวมา**”

ฝ่ายวิชาธรนั้นกลางคืนไป**ทำอนาจาร**
(ประพฤตชั่วน่าอัปอาย) แต่กลางวัน**สร้างทำตัว**
เป็นนักบวช ยินชาเดียวนมัสการดวงอาทิตย์
อยู่ที่สุสาน

เหล่าทหารเที่ยวค้นหา ได้พบเห็นเครื่องหมาย
ที่หลังของเขา จึงพากันล้อมไว้หมายจับกุมตัว แต่
วิชาธรนั้นร้ายเวทย์ แล้วเหาะหนีไปทางอากาศ

เมื่อพระราชาทรงทราบเหตุการณ์ ได้ตรัส
ถามทหารเหล่านั้น

“พวกเจ้าได้พบเห็นหน้าตามันหรือไม่”

“ได้เห็น พระเจ้าข้า”

“มันเป็นใคร ชื่ออะไร”

“มันเป็นนักบวช พระเจ้าข้า แต่ไม่รู้ชื่ออะไร”

ทรงสดับอย่างนั้นยิ่งกริ้วจัด ทรงมีความเห็น
ผิดเกิดขึ้น เหนารวมไปหมดว่า

“นักบวชพวกนี้กลางวันทำที่ประพฤตตนเป็น
เพศสมณะ (ผู้สงบระงับกิเลส) แต่กลางคืน
กระทำอนาจาร”

ดังนั้นทรงให้ตีกลองประกาศไปทั่ว

“นักบวชทั้งหมด จงออกไปให้พ้นจากพระ
ราชอาณาจักรของพระเจ้าพาราณสี มิฉะนั้นจะ
ต้องได้รับโทษอย่างหนัก”

ด้วยพระราชโองการนี้ เหล่านักบวชทั้งหมด
จึงพากันออกไปจากแคว้นกาลิ **ไม่มีสมณพราหมณ์
ผู้ทรงธรรม แม้แต่ผู้เดียวเหลืออยู่** ทำให้
ประชาชนในแคว้นกาลิไม่มีใครอบรมสั่งสอน
ธรรมะให้ กลายเป็นคนหยาบคายน ปล่อยปละละ
เลยกการทำทานและการถือศีล ตายไปแล้วโดย
มากไปเกิดในนรก (ความเร่าร้อนใจ) ที่จะไปเกิด
ในสวรรค์ (ความสุขสบาย) นั้น แทบไม่มีเลย

เดือดร้อนถึง**ท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าใหญ่
ของคนดีผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์)** เมื่อไม่เห็น
เทพบุตรใหม่และเทพธิดาใหม่มาอุบัติในสวรรค์ ก็
บังเกิดความสงสัย จึงตรวจดูแล้วรู้ว่า

“เพราะพระเจ้าพาราณสีทรงพิโรธวิชาธร
แล้วขับไล่นักบวชทั้งหมดออกไปจากแคว้น
ด้วยความเห็นผิดนั่นเอง”

แล้วท้าวสักกะจอมเทพก็ตัดสินใจว่า

“คนอื่นนอกจากเราแล้ว ที่จะสมารถทำลาย
ความเห็นผิดของพระเจ้าพาราณสีนั้นคงไม่มี เรา
นี่แหละจะเป็นที่พึ่งของพระราชากับประชาชน
ทั้งหลาย”

จึงไปยังสำนักของ**พระปัจเจกพุทธเจ้า**
(**พระพุทธเจ้าที่มีได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา**)
ที่เจื้อมเขานันทมุลกะ โดยเข้าหา**พระปัจเจกพุทธ**
ผู้แก่เฒ่าองค์หนึ่ง แล้วทูลนิมนต์ว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ นิมนต์ไปโปรดสัตว์
ให้ชนชาวกาลิบังเกิดความเลื่อมใสด้วยเถิด”

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็รับคำ นำหน้าไปโดยมี จอมเทพแปลงเพศเป็นมาณพ (ชายหนุ่มในตระกูล พราหมณ์) รูปร่าง ดิตตามอยู่ข้างหลัง

ครั้งมาถึงประตูพระราชวังแล้ว เหาะลอยอยู่ในอากาศอำมาตย์ทั้งหลายจึงไปกราบทูลพระราช

“ข้าแต่พระราชอาญาผู้เป็นใหญ่ บัดนี้มีสมณะชรา กับมาณพรูปร่าง มายืนอยู่นบนอากาศตรงประตูพระราชวัง พระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีจึงเสด็จไปประทับที่ช่องพระแกล (หน้าต่าง) แล้วทรงเจรจากับมาณพเท่านั้น

“มาณพรูปร่าง ท่านมาประนมมือนอบน้อม สมณะรูปทรามนี้อยู่ทำไม สมณะนี้ประเสริฐกว่าท่าน หรือเสมอกับท่าน จงบอกชื่อสมณะ และชื่อของท่านแก่เรา”

“ข้าแต่พระราชอาญา เทพ (คนที่จิตใจสูง) ทั้งหลาย ย่อมไม่เอ่ยชื่อและโคตรของพระชินาสพ (พระอรหันต์) เพราะเป็นอาการอันไม่เคารพ แต่หม่อมฉันจะบอกชื่อของตนแก่พระองค์ หม่อมฉันคือ ท้าวลัทธิกะจอมเทพ”

พระราชอาญาทรงสดับแล้ว ให้รู้สึกตื่นเต้นและสะดุดพระทัยอย่างยิ่ง โฉมจอมเทพผู้เป็นใหญ่จึงเคารพยิ่งในสมณะนี้ อดมิได้ที่จะตรัสถาม

“ข้าแต่จอมเทพ ผู้ใดพบเห็นสมณะผู้สมบูรณ์ด้วยจรณะ (การประพฤติปฏิบัติสู่การบรรลุธรรม) แล้วประนมมือนอบน้อมอยู่ ผู้นั้นตายจากโลกนี้ไปแล้ว จะได้รับความสุขอะไรกัน”

“ผู้นั้นย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน และเมื่อตายแล้วย่อมไปสวรรค์”

ทรงได้ฟังอย่างนี้ ทำให้พระราชอาญาทรงคลายความเห็นผิดของพระองค์ บังเกิดกุศลจิตและปฏิบัติในธรรมอย่างยิ่ง ตรัสด้วยความดีพระทัยว่า

“ปัญญารู้ผลแห่งกุศลและอกุศล เกิดขึ้นแก่หม่อมฉันในวันนี้แล้ว ที่ได้เห็นจอมเทพผู้เป็นใหญ่ ข้าแต่ท้าวลัทธิกะ หม่อมฉันเมื่อได้พบสมณะผู้ประเสริฐและพระองค์แล้ว จะทำบุญให้มาก ๆ”

ได้ยินเช่นนั้น ท้าวลัทธิกะจอมเทพจึงเสริมขึ้นว่า

“บุคคลใดมีปัญญา เป็นพหูสูต (ผู้ศึกษามาก) สามารถรู้เหตุการณ์ได้มาก บุคคลนั้นควรคบหาโดยแท้ ข้าแต่พระราชอาญา พระองค์ทรงได้พบสมณะผู้ประเสริฐและหม่อมฉันแล้ว ทรงกระทำบุญให้มากเถิด”

“ข้าแต่จอมเทพ หม่อมฉันจะเป็นผู้ไม่โกรธ จะมีจิตเลื่อมใสอยู่เป็นนิจ จะทำตนเป็นผู้ควรแก่ของที่เขาให้ จะกำจัดมานะ (ความถือดี) เสีย จะกราบไหว้ท่านผู้ควรกราบไหว้ ทั้งหมดนี้ก็เพราะได้ฟังคำที่พระองค์ตรัสดีแล้ว”

จบคำพระราชอาญาเสด็จลงจากปราสาท ทรงไหว้พระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วประทับอยู่ ณ ที่ควร พระปัจเจกพุทธเจ้าจึงแสดงธรรมโปรด

“ขอถวายพระพรมหาบพิตร วิชาธรรมนั้นไม่ใช่สมณะ ต่อแต่นี้ไปพระองค์โปรดทราบไว้ว่า **โลกจะไม่ว่างเปล่าพระอาริยะ ยังมีสมณพราหมณ์ผู้ทรงศีล อยู่อย่างถูกต้อง** ดังนั้นขอให้พระองค์ทรงให้ทาน ทรงถือศีล ทรงอุโบสถกรรม (การทำอุโบสถในวันพระใหญ่) เถิด”

ส่วนท้าวลัทธิกะจอมเทพประทานโอวาทสั้น ๆ ว่า “ต่อแต่นี้ไปจงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด”

แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าและท้าวลัทธิกะจอมเทพก็เสด็จกลับไป นับแต่นั้นมาพระเจ้าพาราณสีทรงตั้งอยู่ในโอวาทของท้าวลัทธิกะ ทรงกระทำบุญทั้งหลาย ได้ปาวประกาศให้สมณพราหมณ์ทั้งหมดที่จากไป สามารถกลับคืนสู่แคว้นกาสิได้โดยสวัสดิ

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า “**พระปัจเจกพุทธเจ้านั้น ได้ปรินิพพานไปแล้ว บัดนี้พระเจ้าพาราณสีได้มาเป็นพระอานนท์ ส่วนท้าวลัทธิกะจอมเทพได้มาเป็นเรตถาคต**”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๙๓๗
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๑๗๐)

เฉลี่ยค่าใช้จ่ายต่อหัว ให้แก่ค่าโง่ของรัฐบาล

<http://www.costar.com/News/Article.aspx?id=64449791781B713CA7349BD1934FF75B>

คำ พังเพยแต่เก่าก่อน... “โง่แต่ขยัน” หรือ “เก่งแต่โง่ง” เราจะเลือกอะไร ?

บัดนี้ ๒ วลี ล้วนเจ็บแสบ บอกตามตรง ไม่เลือกซะอย่าง บทเรียนมีค่าสอนประชาชน มาตลอด และจะสอนต่อไป ๆ ๆ อีกหลายครั้ง !

ตราบใดที่ “ความจน” ยังอ้วนพ้ออยู่ในสังคมไทย !

คนโบราณแต่เก่าก่อน เขาไม่มีเงิน แต่ไม่ได้วิ่งไปสมัครสอบบรรจุอัตรา “คนจน”

ตำแหน่ง “คนจน” เพิ่งจะมาเปิดสอบเมื่อรัฐบาลคิดพัฒนาประเทศ ด้วยหลักคิด เศรษฐศาสตร์สุดยอดแห่งความทุกข์ คือหลักวิชา GDP

เมื่อแผนพัฒนาประเทศ เริ่มจากการเลียนแบบ ดารา อารยประเทศซีกตะวันตก

การพัฒนาก้าวกระโดดครั้งยิ่งใหญ่แห่ง

มนุษยชาติของสยามประเทศจึงอุบัติขึ้น โดยมี เพลงพญาโศกโหมโรง ดังกระหึ่มอยู่ด้านหลัง !

ฟังไปฟังมา สุดท้ายก็เป็นเพลงสวดบังสุกุล หน้าศพเสียนี้ !

ความประสงค์ของรัฐบาลจะผ่านผู้ใหญ่ลีเพื่อ ตีกลองประชุม

กูจะเอาเนี้ กูจะเอานั้น พวกมึงใหญ่่น้อยรีบ ๆ ไปทำมา ทำเยอะ ๆ ปลุก ๆ จะได้มีเงินเยอะ ๆ สุดท้ายเราก็มีหนี้สินถล่มทลาย สมพรปาก !

วันนั้น วันที่ข้าราชการ วันที่ปู่ย่าข้ายยังเป็นเด็ก ตัวเล็ก ๆ ท่านบอกได้ยินเสียงข้างร้อง ไอ้ วันนั้น วันที่ข้างชี้-ชี้ตามข้าง จนตุตระเบิด วันที่พวกเรา ดีใจลำพอง

แต่ข้าเพิ่งรู้ มันเป็นวันแรกแห่งโศกนาฏกรรม ของอนาคต !

รัฐบาลที่ผ่านมามากหลายรัฐบาล ทำตัวเหมือน

พ่อชี้เหล่า ทิวเงินโซเซอะ !

ทำอย่างไรจะได้เงินมาก ๆ เพื่อให้ตัวเองอยู่รอด หาเงินเองไม่เป็น ก็ได้แต่โฆษณาชวนเชื่อให้คนไทยขยายกิจการ ทำเยอะ ๆ ปลูกเยอะ ๆ ผลิตเยอะ ๆ

ยังไม่หน้าใจ ยังไปชวนต่างชาติมาลงทุน

“นี่ใจลูก พ่อได้เงินเยอะแยะ ไหลมาเทมา พ่อทำเพื่อลูกนะ”

แต่ความจริง....ลูก ๆ กลับมีชีวิตที่แร้นแค้นอดอยาก

การส่งเสริมปลูกพืชเชิงเดี่ยว การหันมาส่งเสริมการค้าเสรีชีวิตระบอบอุตสาหกรรม

เพียงเพื่อให้ทันสมัยแบบตะวันตก

เพียงเพื่อให้มีภาษีเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดินและอ้างว่าเพื่อมาพัฒนาประเทศ ตามที่ลัทธิของตัว

ณ วันนี้ เกษตรกรยากจน-เป็นหนี้

ลิ่งแหวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ ถูกทำลายวันแล้ววันเล่า

ระบบอุตสาหกรรม สร้างความอ่อนแอให้แก่คนไทยที่ต้องพึ่งคนอื่นหายใจ

ชีวิตที่พอเพียงหายไป ชาวสวนที่มีทุกอย่างถูกความเจริญทำลาย

ชาวไร่ชาวนา จน-จน-จน-จน อย่างมั่นคงและยั่งยืน

คดีอาชญากรรมในสังคม คุณอาจหาผู้กระทำผิดได้ แต่อาชญากรรมที่ผ่านรัฐบาลหลายชุด

คุณจะไม่มีความค้นพบ !

เมื่อคุณกระโดดเข้ามาบริหารบ้านเมืองนั่นคือ “ส่วนรวม”

บุญก็ได้เยอะ มากกว่าคนธรรมดาทั่วไป

แต่บาปจากความโลภ-ความโง่ ก็ต้องชดใช้ไม่ชาตินี้ก็เป็นสัมปรายภพ !

พระภิกษุหลายองค์ เมื่อตายไปต้องเกิดเป็นเดรัจฉานบ้าง ตกนรกอเวจีบ้าง เพื่อชดใช้กรรมแห่งกุศล หลอกลวงชาวบ้าน

เหล่าข้าราชการผู้กินเงินเดือน เหล่านักการเมือง

ผู้ยังชีวิตด้วยภาษีประชาชน

ท่านก็มีอาจหลุดรอดกฎแห่งกรรมแห่งบาป นรกอเวจีไปได้ !

ทำงานคุ้มค่าเงินเดือนหรือไม่ ?

ทำงานตามที่สัญญาไว้กับประชาชนหรือไม่ หรือหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวพวกพ้องเพื่อนฝูง ?

กฎหมายอาจเล็งได้ อาจไม่ผิด

แต่กฎแห่งกรรมท่านเที่ยงแท้ตลอดมา

เมื่อผู้คนอ่อนแอ ข้าราชการนักการเมือง จึงแปรสภาพเป็นผู้มีพระคุณ เป็นนายเหนือหัวไปโดยปริยาย

อาชญากรรมก่อเกิด ชุมชนสลัมมากยิ่งขึ้น ดอกเห็ด

คนชนบทมาตายตาบอดหน้า เมื่อหมดความหวังในแผ่นดินของตนเอง

ประเทศกำลังเดินพัฒนา แต่สาธารณูปโภคกลับแปรรูป ชายทิ้ง

สินค้าต่างชาติเข้ามาเลย เพราะเป็นระยะ FTA ปลอดภาษี

เป็นเครดิตของรัฐ เป็นหน้าตา ตอบโจทย์ต่างชาติ

แต่เป็นความเดือดร้อนของคนไทย รัฐบาลไหม ?

คนชนบทล้มละลาย

คนเมืองก็สะบักสะบอม ทุกข์ใจก็ตอนป่วยเจ็บ ลูกจะเข้าโรงเรียนที่ไหน ที่ทำงานก็ไม่สะดวก บ้านต้องซื้อหลักหลัง รถยนต์ต้องมีหลักคัน

ระบบขนส่งมวลชนยังอยู่ในขั้นอนุบาล

ประชาชนต้องเสียเงินเกือบล้านเพื่อแก้ปัญหาการเดินทาง อันเกิดจากรัฐบาลไม่นำพาการเดินทางที่ประหยัด

เงิน ๑ ล้านของชีวิต ซื้ออะไรได้มากมาย แต่ต้องเก็บหอมรอมริบ เอามาเป็นทุนในการเดินทางอยู่ดี ๆ ชีวิตคนเมือง จำต้องสำรองอีกล้านเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

เป็นตัวเลขที่ไม่ค่อยมอง

แต่เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลนะเออ ☹

ธรรมชาติตามภูมิปัญญาท้องถิ่น ทอดทิ้งลำคลอง ตั้งหน้าตัดถนนตะพืด ถนนกลายเป็นเขื่อนขวาง ทางน้ำไปเสียฉิบ คุณคลองไม่ยอมขุดเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะดีแต่โคนป่าเป็นนาไร เป็นทุ่งเตียนโล่ง เมื่อ ต้นไม้ไม่มีไว้ซับน้ำ แล้วจะยังง...

ปัญหาแสนจะรู้ดี โดยไม่ยกทำตามที่รู้จักัน คือได้ แคร่รู้โง่ ๆ อยู่เท่านั้น นี่เป็นปัญหาหรืออย่างทำอีกอย่าง ของคนไทยใช้ไหม

เมื่อถามชาวบ้านจะเลือกใครเข้าสภา ตอบถูก ว่าเลือกคนซื่อสัตย์เสียสละดี เวลาเลือกจริงกลับกา ผู้ซื้อเสียงให้เงินมา !

นี่แหละ เราจึงได้สภาร่างโรจนักเลือกตั้ง เกิด ประเด็นนักการเมืองเป็นตัวปัญหาใหญ่ของชาติ จนต้องพายเรือในอ่างน้ำเน่ามาตลอดเจ็ดแปดสิบปี โดยไม่มีหน้าไหนกล้าฝ่าทางตันนี้สำเร็จเด็ดขาดซักที

ครั้นมาถึงยุคหล่อหลอกห้อย อดสำหรับบุญหล่น ทับอภิสิทธิ์ ท่านไม่ยกคิดเอาประชาชนมาก่อน ต้องแต่งคู่เคียงห้อยร้อยยี่สิบ คือเอาใจภูมิใจห้อย มากกว่าประชาชน

มาถึงวันนี้ มีคำถามใหญ่เกิดขึ้นว่า ทำไมใน รัฐบาลจึงมีการคอร์รัปชันมากนัก?

ตลอดปีกว่า ไม่เห็นรัฐบาลอภิสิทธิ์กล้าทำอะไร ที่น่าชื่นใจของประชาชน เช่น กรณีพิพาทชายแดน นายอภิสิทธิ์พูดถูกหลักการ ต้องยึดสันปันน้ำ แต่ ปล่อยเขมรบุกรุกพื้นที่ ๔.๖ ตร.กม. โดยไม่ยอม ขยับไล่แต่คนไทยโดนขับไล่ออกจากที่ดินเคยอยู่กิน นานนม ทั้งไม่ยอมยกเลิกเอ็มโอยู ๔๓ ที่รับรอง แพนที่ ๑ : ๒๐๐,๐๐๐

หรือปัญหาฆาตบาปพุดก็แก้โดยตั้งคณะกรรมการ สามฝ่าย พอมีผลสรุปออกมา รัฐบาลกลับเบี้ยว ไม่เอาด้วย ประชาชนต้องไปฟ้องศาลต่ออีก

ตลอดหลายต่อหลายครั้ง มากกว่ามาก นาย อภิสิทธิ์ดีแต่พูดสวยเท่านั้น ส่วนทำจริงไม่มีอย่างที่พูด ครับผม

ล่าสุดนายอภิสิทธิ์แสดงท่าทีชิงชังกับพรรคร่วม คือภูมิใจไทย ถ้าอึดอัดใจก็บอกได้จะปรับออก ไม่ต้องอยู่ด้วยกัน

หากนายอภิสิทธิ์กล้าขัดใจอย่างที่พูด สารพัด เรื่องโครงการยักษ์ซึ่งมีเงื่อนงำคงไม่คารังคาซัง เช่น รถเมล์สี่พันล้าน มันน่าพิงตรงไปตั้งนานแล้ว

อนึ่ง นำเสียดาย นายอภิสิทธิ์ไม่ยกรู้ตัวดอกว่า ประชาชนจำนวนมากต่างอึดอัดเต็มทนกับการแก้ ปัญหาด้วยน้ำลายไปวัน ๆ

ก้าวหน้าแบบคนจน รอดพ้นทุนสามานย์

เคราะห์ดีที่เดียวที่เราได้เห็นคนก้าวหน้าจนรวย ล้นฟ้าอย่างทักษิณ ชินวัตร คือรวยเงินทอง อย่างเดียว ยังไม่พอ มากกว่านั้นคือรวยอำนาจ

ทักษิณนับเป็นตัวอย่างที่ดีของคนเก่ง ผู้ดูเงิน และอำนาจเอาไว้สำเร็จแทบมากที่สุดในพื้นที่ดิน เท่ากับเป็นทั้งพ่อค้าและนักการเมืองในเวลาเดียวกัน อันไม่เคยเห็นมีใครทำได้ก่อน

เมื่อทักษิณรวยไม่ทันก็หมิ่นลำตนเอง ก็กล้า ประกาศาถกรรมสุดโก้ว่า ผมพอแล้ว ตอนนี้ไปจะ ขอแทนคุณแผ่นดิน ใครต่อใครพากันหลงเชื่อ กระทั่งผู้เขียนเองอดเลื่อมใสมิได้ด้วยคน

การเมืองที่ใช้ทุนมหาศาล ทำให้พรรคไทยรักไทย ชนะเลือกตั้ง เป็นแกนนำรัฐบาล ต่อมาดูพรรค อื่น ๆ รวมเป็นพรรคใหญ่ ชนะเลือกตั้งครั้งสองขาดลอย สามารถตั้งรัฐบาลพรรคเดียว ผูกขาดสภาไปเลย

ด้วยอำนาจเงินและอำนาจรัฐในมือนั่งกล่าว ทักษิณก่อเวรกรรมจนติดอันดับโลก หนึ่งในห้าผู้นำ ยอดแย่ ณ เวลานี้

ใครเห็นทักษิณประสบผลสำเร็จเช่นว่ามา มัน น่าจะเกิดปัญญาสลดล้างเวช น่ากลัวจนหัวหด หาก ไม่หลงมือบอดวิปริตวิธชาจนเกินไป

ที่นี้หันมาดูคนจนแบบวิถีพุดดูบ้าง ที่ญี่ปุ่นเคยมีเรื่องเล่าถึงเสนาบดีชื่อโซซัง ผู้จบ การศึกษาจากตะวันตก ครั้งหนึ่งมีแขกมาขอพบ พร้อมกับถามถึงหนทางสู่ความร่ำรวยคืออะไร?

ท่านเสนาบดีโซซัง ตอบทันทีมีรอชื่อว่า ง่ายมาก ขอให้จำไว้ดี ๆ เวลาปลสวาระให้ยกขาขึ้นข้างหนึ่ง !!

ผู้เป็นแขก : ท่านอย่าล้อเล่นนำ นั้นมันทำสุนัข ชัด ๆ นี่...

เสนาบดีโซซัง : ถูกต้องแม่นยำแล้ว การเป็น เศรษฐกิจก็เช่นเดียวกับสุนัขทำนองนั้นแหละ เพราะ วิสัยคนผู้มีเมตตาและคุณธรรมแล้วโซซัง ย่อมไม่พึง ประารถนาสะสมเงินทองจ่ำรายอะไรมาเกิน...

ก็ไม่ว่าว่าแขกผู้มีเกียรติของท่านเสนาบดีโซซัง พึงข้อชี้แนะทางจ่ำรายเช่นนั้นแล้ว เข้าใจด้วย ปัญญาเกิดศรัทธาประการใดบ้าง อาจสะดุดจน สะอึกหายอยากรอยไปเลยรีเปลา ไม่ทราบได้ อย่าง น้อย ๆ คงจำดีใจไม่ลืมไปนานเชียว

ออกนำเสื่อมใส่เสนาบดีญี่ปุ่นผู้นี้ แม้เรียนจาก ตะวันตก ยังมั่นคงอารยธรรมตะวันออกดีแท้ และ ช่างเปรียบยกอุปธรรมลัทธิสาระลึกลับซึ่งแถมชวน ขบขันขนาดนั้นเทียว

จากการเชิดชูแบบฉบับคนจน เมื่อปัจเจกชน นิยมทำเป็นวัฒนธรรมโดยหมู่มวลเศรษฐกิจพอเพียง ในจุลภาพ ย่อมขยายผลเป็นเศรษฐกิจองค์รวม มหาภาคในระดับชาติย่อมเป็นได้

ดังตัวอย่างประเทศภูฏาน ผู้ไปเที่ยวเล่าให้ฟัง ผ่านรายการธรรมะสังคมการเมืองของสถานี โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ เช่น ที่นั่นไม่มีขาทาน ไม่มี ขโมย จอตรถไม่ล้อคกุญแจก็ได้ คนขายของไม่ถือ คนซื้อไม่ต้องต่อ ที่ไหนก็ราคาไม่มิดอีกแล้ว คนส่วนใหญ่ไม่กินเนื้อสัตว์ เนื้อสัตว์มีขายบ้าง ต้องสั่งจากต่างประเทศ ไม่มีปัญหานักเรียนตีกัน นักเรียนเดินไป ร.ร.ทางไกลโดยปลอดภัย

นั่นคือภาพลักษณ์ของประเทศยากจนอย่าง ภูฏาน สมแล้วที่เมืองเขาไม่ถือเอาเม็ดเงินเป็นสรณะ ในการวัดค่าเศรษฐกิจด้วยผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศแบบทุนนิยม (GDP) แต่ภูฏานใช้ความสุข มวลรวมแห่งชาติ (GHN) เป็นตัวชี้วัดแทน

เทียบกับเมืองไทยเมืองพุทธ ซึ่งมีพระประมุข ประกาศนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ด้วยเช่นกัน มันน่าอายชายชู้หน้าประเทศเล็ก ๆ ของเขาตั้งเท่าไร

เกษตรทุนนิยมพาล่มจม

โอลิวีเยร์ เดอ ชูตเตอร์ ผู้ทำรายงานพิเศษยูเอ็น ปราศรัยวันอาหารโลก (๑๖ ต.ค.) ว่า ขณะนี้ แทบ

จะไม่มีสิ่งใดให้ชื่นใจกันเลย และยังอาจจะมีเรื่อง ร้าย ๆ รอเบื้องหน้า

พัฒนาการเกษตรในขณะนี้ กำลังคุกคาม คักยภาพคนรุ่นลูกหลานในการผลิตอาหารยังชีพ การพลิกผันพื้นฐานจำเป็นเร่งด่วน หากยังต้องการ เฉลิมฉลองวันอาหารโลกกันต่อ ๆ ไป

การมุ่งแต่ใช้ปุ๋ยเคมีและจักรกลมากขึ้น นับเป็น สิ่งห่างไกลจากคำสัญญาของมนุษย์เพื่อต่อสู้ปัญหา ดินฟ้าอากาศผันผวน และหนูนเนื่องเกษตรครัวเรือน กับระดับเล็ก ๆ

การเกษตรที่ต้องพึ่งเชื้อเพลิงฟอสซิลมากขึ้น เรื่อยเป็นลำดับนั้น ที่แท้คือฆ่าตัวตายในการเกษตร เกษตรกรรมมีส่วนปล่อยก๊าซเรือนกระจกถึง ๑๔ เปอร์เซ็นต์ แล้วหากรวมคาร์บอนไดออกไซด์ จากการทำลายป่า ขยายเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ล้วนส่วนนี้จะสูงถึงหนึ่งในสาม

เดอ ชูตเตอร์ พูดดังกล่าวพร้อมย้ำว่า แนว ทางเกษตรพรรคนี้คือตำรับมุ่งสูญหายนะโดยแท้

ในคำปราศรัย บัญญัติด้านสิทธิเข้าถึงอาหาร ออกโรงเรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงกรรมวิธีการ เกษตรทั้งกระบวนการ เพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อมและ สร้างหลักประกันให้มนุษย์ทุกคนมีอาหารเพียงพอ ยังชีพ (ผจก.รายวัน ๑๘ ต.ค. ๕๓)

ไม่น่าเชื่อเลยว่าเกษตรกรรมที่ทำทั่วโลกจะพา ล้มเหลวสิ้นดี แล้วจะดันทุรังทำอย่างนั้นอยู่ทำไม..

กลไกธรรมชาติทำได้ยั่งยืน ยิ่งทำยิ่งอุดม สมบูรณ์ จนต้นทุนลดต่ำลงด้วย อยู่ดีไม่ว่าดี เมื่อ ผลักดันเกษตรให้เป็นเหมือนอุตสาหกรรมทำกำไร เม็ดเงิน เมินปัญหาต้นทุนแพงขึ้นไม่รู้จบ ช้ำทำลาย ทุนธรรมชาติพินาคลิ้น อาหารคนจนยังมีปัญหา ขาดแคลนเลวร้ายสาหัสขึ้น เกษตรทำเงินเป็นใหญ่ จึงทำร้ายมนุษยชาติได้โหดเหี้ยม

เงินถูก ของแพง-เงินแพง ของถูก

ในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ นายสนธิ ลิ้มทองกุล วิเคราะห์สงครามค่าเงินของโลก เปรียบ สงครามโลกครั้งที่ ๓ เป็นสงครามแย่งชิงความ

มั่งคั่งระหว่างประเทศ

เมื่อ ๒๑ ต.ค. ดัชนีตลาดหุ้นขึ้นไปถึง ๙๙๒ จุด ๑๐ เดือนก่อนมกราคม ๕๓ ดัชนีตลาดหุ้นอยู่ที่ ๖๙๖ จุด เพิ่มขึ้นถึง ๔๒ เปอร์เซ็นต์ ในระยะ ๑๐ เดือน ทั้ง ๆ ที่เศรษฐกิจไทยไม่มีอะไรดีขึ้นถึง ๔๒ เปอร์เซ็นต์ คือใครตุนหุ้นแต่ต้นปีมีกำไรมหาศาลไปแล้ว

ลองดูโครงสร้างตลาดหุ้นรอบ ๑๐ เดือน นักลงทุนย่อยในไทยซื้อขาย ๓.๒ ล้านล้านบาท (๖๐ เปอร์เซ็นต์ของตลาด) ส่วนใหญ่เป็นแมงเม่า ซื้อขายหุ้นแบบพนัน เป็นรายย่อยกำหนดตลาดไม่ได้ โดยเป็นฝ่ายขายสุทธิไปแล้ว ๒๘,๐๐๐ ล้าน

ผู้ซื้อขายอันดับ ๒ รอบ ๑๐ เดือนนี้ คือนักลงทุนต่างชาติ ยอดซื้อขายสะสม ๑ ล้านล้านบาท (๑๘ เปอร์เซ็นต์ของตลาด) ปัจจุบันมีขนาดใหญ่ ซื้อเข้าออกปั่นตลาดได้ง่าย มียอดซื้อสุทธิรวมแล้ว ๕๖,๐๐๐ ล้านบาท อันนี้แสดงว่ามีการเทขาย ทอยยทำกำไร ค่าเงินระหว่างปั่นหุ้นไปด้วย

และเงินต่างประเทศนี้เอง เป็นตัวปั่นทั้งซื้อทั้งขายในเวลาเดียวกัน ดังที่ปรากฏเมื่อต้นปี ค่าเงินบาทอยู่ที่ ๓๓.๐๔ บาทต่อดอลลาร์ มาวันนี้อยู่ที่ ๒๙.๒๑ บาท จุดจบเรื่องนี้คือ

๑. นักลงทุนพวกแมงเม่า จะต้องขาดทุนย่อยยับเมื่อหุ้นต่างชาติเทขายออก

๒. แบงก์ชาติถือดอลลาร์ไว้หวังแทนแข่งค่าเงิน เมื่อเขาเอาเงินออกก็จะขาดทุนย่อยยับเช่นกัน

นี่คือการดูดความมั่งคั่งจากไทยไปให้กองทุนต่างชาติ (ผวก. ๒๓-๒๔ ต.ค. ๕๓)

สรุปเรื่องข้างต้นลงสองประเด็น ตลาดหุ้นกับตลาดเงินตราต่างประเทศ อันเป็นเวทีสงครามแย่งชิงความมั่งคั่ง ผ่านวิธีการค้า เพื่อเอาของน้อยไปต่อของมาก แลกกันไปเปลี่ยนมือกันมา ไม่ผิดอะไรกับพนันขันต่อโดยทุนเล็กย่อมเป็นเหยื่อทุนใหญ่

ธุรกรรมเหล่านี้ขยายตัวเท่าใด ย่อมเป็นเศรษฐกิจฟองสบู่เท่านั้น เพราะมันไม่ได้สร้างก่อผลผลิตเศรษฐกิจที่แท้จริงให้ผู้คนได้กินใช้อะไรตอบแทน ตั้งแต่ดูดซับหยาดเหงื่อแรงงานชนชั้นล่าง จนได้รับอำนาจซื้อมีกำลังกินสูบดื่มเสพย์สุขสบาย คล้าย

แต่รักคิวล่าดูตเลียดปานนั้น

ทุนนิยมสามัญแบบฉบับอเมริกันเวย์ นับเป็นตัวอย่างอันเลวร้าย คิดดูง่าย ๆ เศรษฐกิจอเมริกาจะก้าวหน้าอย่างไร ในเมื่อบริโภคมมากกว่าผลผลิตจริง!

เงินดอลลาร์ที่ทุกประเทศหลวมตัวถือครองไว้เป็นทุนสำรองระหว่างประเทศ มันคือก้อนหินที่มาจากอเมริกาด้วยไซ้ใหม่ วันร้ายคืนร้าย ยังไม่รู้ว่าจะกลายเป็นเศษกระดาษเมื่อไหร่หะ

มันน่ามึนตึบว่าเขาทำได้ไหน ถึงปั่นแบงก์ดอลลาร์ออกมาใช้เป็นว่าเล่น โดยไม่ต้องมีทองคำเป็นทุนสำรองดังประเทศทั่วโลกเลย มาเพียการเงินโลกคืออเมริกาเจ้าพ่อใหญ่เขาถือดีอะไรหนอ จะไหว้วานกูรู้ไหนช่วยตอบโจทย์นี้ได้เอ๊ย...

อนึ่ง ช่วงนี้เงินบาทแข็งค่าขึ้น เพราะเงินดอลลาร์อ่อนค่า เกิดผลเสีย ของส่งออกแพงขึ้น แม้ยอดส่งออกจะตก ก็ไม่เป็นไร ของในประเทศจะถูกลงบ้าง ซึ่งดีกับคนจนยาก เช่นเดียวกับของนอกนำเข้าจะถูกลงด้วย

ยิ่งกว่านั้น เมื่อเงินบาทแข็ง มีทางชำระหนี้นอกโดยจ่ายเงินน้อยลง

นอกจากนี้ สาธารณภัยปัญหาค่าเงินบาทจะด้อยค่าหรือแพงค่าเท่าใด หลักใหญ่ขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจของประเทศดีเลวเช่นไร สมัยห้าสิบปีก่อนยุคพัฒนา เงินเดือนข้าราชการเริ่มต้น ๔๕๐ บาท อยู่พอเพียงเลี้ยงชีวิตสมถะได้ ในขณะที่ทองคำบาทละ ๔๐๐ เท่านั้นเอง

ยิ่งพัฒนา ทำไมเงินเพื่อตลอด ค่าเงินบาทตกลงทุกปี นี่หรือคือเศรษฐกิจก้าวหน้า ในเมื่อเงินน้อยนิดในมือคนจนด้อยค่าลงทุกวัน ถึงไม่ประหลาดที่ผลพวงพัฒนาพารวยกระจุกจนกระจายทั่วแผ่นดิน

การขึ้นราคาสินค้ากระตุ้นเศรษฐกิจบริโภคนิยมมอมเมาบายมุข ขึ้นเงินเดือนราชการตะพึดตะพือวิธีเหล่านี้ล้วนเร่งเงินเพื่อ บ่อนทำลายค่าเงินในมือคนจนและเศรษฐกิจโดยรวม ในทางกลับกันการลดราคา ลดรายจ่ายภาครัฐ ประหยัดเงินเดือนตั้งแต่ นายกรัฐมนตรี พร้อมทั้งขยันทำผลผลิตเร่งทวีคูณ เศรษฐกิจถึงจะมีหวังดีวันดีคืน

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

เนื้อความบาปก็มีแค่ว่า
“สัญจิจจะ ปาณา ชีวิตัง โวรเบตุง”
 ซึ่งก็หมายความว่า
 เป็น*“การจงใจฆ่าสัตว์”*แท้ๆ
 นั่นก็คือ เนื้อสัตว์ที่กินไม่ได้ ก็คือ
 เนื้อสัตว์ที่ตายด้วยคนเจตนาฆ่า
 “คน”จงใจฆ่าสัตว์นั้น
 “คน”ทุกคน ผู้ใดก็ตามเจาะจงฆ่าสัตว์นั้น ให้ตายตรงๆนี่เอง
 ตายลงแล้วก็เอาเนื้อมันมาขายกัน
 แต่ก็ไปเบี่ยงบาลีว่า *“ฆ่าเจาะจงบุคคล”*

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน**
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
 และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
 ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
 เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
 จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
 จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
 ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
 และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย
 กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดีก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน **ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)** นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติลัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมาตลัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวน เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไยประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมาตลัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจจาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้นั้นๆ **“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ**ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา **มีความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตมกก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สูนิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และ**ความเชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็**มีความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ**ซึ่งอตมกกำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**ความเป็น“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตมกได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “จรรยา”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสตรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)นั้นๆจริง]

ตั้งแต่ที่อาตมาเคยแยกแยะให้ฟังมาบ่อยๆว่า “สติ”นั้น มีคุณสมบัติต่างกันถึง ๓ ระดับ

- ๑. สติปุถุชน ก็มีคุณสมบัติลักษณะหนึ่ง
  - ๒. สติกัลยาณชน ก็มีคุณสมบัติอีกลักษณะหนึ่ง
  - ๓. สติอาริยชน ก็มีคุณสมบัติพิเศษอีกลักษณะหนึ่ง
- ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่รู้ว่า คุณสมบัติของความเป็น“สติ”ทั้ง ๓ นี้ไม่เหมือนกันจะปฏิบัติบรรลุธรรมได้ยากหรือไม่บรรลุอรหัตต์เลย แต่ถ้ามีสัมมาทิฐิก็จะช่วยในการปฏิบัติสู่“สัมมาปฏิบัติ”ได้ง่าย และมีหวังบรรลุอรหัตต์

เพราะถ้าไม่เข้าใจคุณสมบัติที่มีลักษณะสำคัญของ “สติ ๓ ระดับ”นี้อย่างสัมมาทิฐิแล้ว ก็จะมีปฏิบัติให้เกิด“สติอาริยชน”ได้ยาก หรือไม่สามรถเข้าถึงความเป็น“สติอาริยชน”ได้เลย แม้“สัมมาทิฐิ”แล้ว แต่ถ้าปฏิบัติภาวนาทำให้

เกิดผลไม่ถึงขั้น“สัมมาปฏิบัติ” คุณสมบัติของ“สติ”นั้นก็ไม่ใช่ขั้น“สติสัมโพชฌงค์”ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น“สติ”ขั้นอาริยชน ต้องเข้าใจคุณสมบัติของความเป็น“สติ”ที่มีคุณภาพแห่งคุณธรรมต่างกันทั้ง ๓ คุณลักษณะ กันทีเดียว

๑. สติปุถุชน คือ “สติ”ที่มีคุณลักษณะของปุถุชน ได้แก่ ความรู้ตัวทั่วพร้อมที่มี“สัมปชัญญะ”และ“ปัญญา”อยู่ในคนระดับปุถุชน(คนผู้กิเลสหนา)ทั้งหลาย ซึ่งดำเนินชีวิตเป็นปกติของคนผู้ไม่เสียสติหรือสติไม่พินเพื่อน” โดยมีกิเลสกับสามัญสำนึกของตนเป็นประธานของการดำเนินชีวิต เพราะยังไม่ได้มีความตั้งใจอย่างเป็นกิจจะลักษณะจะปฏิบัติตนให้มีคุณธรรม หรือให้มีความเจริญทางศีลธรรมแต่อย่างใด ตลอดชีวิตของคนลักษณะนี้ จึงไม่เจริญความดี(กัลยาณธรรม) ได้คู่กับที่เกิดมาเป็นคน เพราะได้แต่บำรุงบำเรอกิเลสของตนโตขึ้น(ปุถุ)หนาขึ้น(ปุถุ)อ้วนขึ้น(ปุถุ)ให้กับชีวิตไปจนตาย

ชีวิตของปุถุชนทั่วไปก็จะมี“สติสัมปชัญญะปัญญา”ไปตามประสา โดยปล่อยให้“กิเลส”เป็นตัวจูงนำไป กล่าวคือแสวงหาสุข หลีกเลี้ยงทุกข์ไปตามที่สามารถและมีความรอบรู้

หลงว่าชีวิตที่เกิดมามีแค่แสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เท่านั้น จึงใช้“สติสัมปชัญญะปัญญา”ทำกากรรม..วจีกรรม..มโนกรรมไปกับการลาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข จนตลอดชีวิต โดยไม่พยายามแสวงหาคุณสมบัติที่จะเจริญพัฒนา“กัลยาณธรรม”ให้แก่ตนเท่าที่ควร จะมีบ้างก็แค่เพียง“พยายามไม่ทำ”ในสิ่งที่ตนมีสามัญสำนึกเป็นบางครั้ง บางคราวว่า ควรละบ้าง ควรดบ้างเท่านั้น และ“ทำดี”บ้างตามสำนึกสามัญ ซึ่งไม่เป็นกิจจะลักษณะ หรือไม่เป็นจริงเป็นจังเลย จะทำไปตามเหตุแวดล้อม หรือตามอารมณ์ ซึ่งมี“กิเลส”ตัวแท้เป็นประธานบงการอยู่เกือบตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ชีวิตของคนที่มี“สติปุถุชน”นี้จึงเป็นไปตามอำนาจ“กิเลส”ที่บำเรอความอยากได้(กามตัณหา-ภวตัณหา) แม้จะทุจริตบาป เป็นอกุศลอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถสู้อำนาจ“กิเลส” ชีวิตจึงมีแต่บาปหรือสิ่งสมกิเลสตลอดเวลา เพราะการบำเรอ“กามตัณหา” ได้“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รศกามคุณ ๕ -อัตตา”สมใจตน เป็นสุขลลิลิกะ(สุขหลอกๆ)ทุกที่ กิเลสก็โตก็หนาขึ้นทุกที หรือบำเรอ“ภวตัณหา”กิเลสก็โตก็หนาขึ้นทุกทีเช่นกัน แม้แต่คนที่แปล“ภวตัณหา”ว่า

“ไม่อย่างได้-ไม่อย่างมี-ไม่อย่างเป็น” แต่ถ้าบ่าเรอกิเลส ในความหมายนี้ กิเลสก็โตก็หนาขึ้นอยู่นั่นเอง [ที่จริงนั้น “วิภาตตมหา” แปลว่า **อยากได้ความไม่มีภาพ** ถ้าสัมมาทิฐิ ผู้ปฏิบัติ สมใจ “วิภาตตมหา” (สมใจโมหะเจตนาที่ลตกเกสติดคามภพติดภพภพ ลงได้) กิเลสจึงยิ่งลดหรือหมดกิเลสในที่สุด]

ชีวิตแทบทุกลมหายใจเข้าออกของคนที่มี “สติปัญญาน” จึงสะสม “กิเลส” อยู่ตลอดเวลาเพราะ “อวิชชา” ไม่ว่าจะสม อารมณ์แล้วเป็นสุข กิเลสก็โตขึ้นอ้วนขึ้นหนาขึ้น หรือ ไม่สมอารมณ์แล้วเป็นทุกข์ กิเลสก็โตก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น แม้แต่อยู่ในอารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ กิเลสก็โตก็อ้วนได้ อีก ถ้าหลงเสพเป็นอารมณ์สงบสบาย เป็นต้น

ดังนั้น “**สติสัมปชัญญะปัญญา**” ของนักปฏิบัติธรรมที่ แสวงหา “ภพสงบ” โดยหลีกเลี่ยงหนีไปอยู่ป่าเขาถ้ำ หรือแม้แต่ ทำสมาธินั่งหลับตาสร้าง “รูปฌาน-อรูปฌาน” สำเร็จ ก็คือ ผู้ **เข้าถึงรูปฌาน อรูปฌาน สงบแล้วยังปล่อยละทิ้งดับภาพ** แต่เป็นผู้ เพราะไม่ได้ดับ “ตัณหา” อย่างถูก “ตัวตน” (อัตตา) ของ “ตัณหา” จนสิ้นสนิท “ภาพ” จึงไม่ลดไม่หมดสิ้นไป **ไม่เป็นไปตามหลักปฏิจจสมุปบาท**

ตามธรรมของศาสนาพุทธนั้น สอนให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทุกขอริยสัจ” และตามรู้ตามเห็นความเป็น “ตัณหา” ที่เป็น “ทุกขสมุทัยอริยสัจ” ในจิตของตนให้ได้ โดยผู้ปฏิบัติจะต้องปฏิบัติจนเกิด “อธิปัญญาสิกขา” ที่เป็น “ธรรมจักขุ” หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ตาทิพย์” จนกระทั่ง “รู้แจ้งเห็นจริง” (วิปัสสิ หรือเกิดวิปัสสนาญาณซึ่งเป็น “วิชา” ข้อที่ ๑) รู้จัก รู้แจ้ง เห็นจริง “**ตัวตนของตัณหา**” ที่เป็นโอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา แล้ว **กำจัด** (ปหริ) ตัณหาเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป หรือ “**ดับสนิท**” จนรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ความดับ**” (นิโรธ) นั้นๆ ในตน

นั่นคือ “**ดับตัณหา**” ลงไปได้ตามหลักปฏิจจสมุปบาท ด้วย **ไตรสิกขา** ซึ่งมี **อธิปัญญาสิกขา** เจริญ “**เกิดวิชชา ๘**” ไปตามลำดับ เมื่อการปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติ

อธิปัญญา จึงสามารถ...

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**สังขาร**” ด้วย **วิปัสสนาญาณ** ซึ่งเป็น “**วิชชา ๘ ข้อที่ ๑**” และต้องมี “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” (ญาณที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖) เป็นสำคัญ โดยเฉพาะความเป็น “**สังขารจิต**”

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**วิญญาณ**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” ซึ่งเป็น “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” นั้นเอง (ญาณที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**นามรูป**” ในความเป็น “**วิญญาณ**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” ซึ่งก็คือ “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” แห่งๆ (ญาณที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**อายตนะ ๖**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” เจริญขึ้นเป็น “**ปัจจยปริคคหญาณ**” (ญาณที่ ๒ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ผัสสะ**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” ด้วย “**ปัจจยปริคคหญาณ**” นั้นแลยิ่งขึ้น (ญาณที่ ๒ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**เวทนา**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” ด้วย “**ปัจจยปริคคหญาณ**” ยิ่งขึ้นๆ มี “**สัมมสนญาณ**” (ญาณที่ ๓ ของ ญาณ ๑๖) เจริญพัฒนาไปเรื่อยๆ

..รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ตัณหา**” ด้วย “**วิปัสสนาญาณ**” ด้วย “**ปัจจยปริคคหญาณ**” แล้วปฏิบัติกำจัดด้วย “**ปหาน ๕**”

หากอุตสาหะ “**มนสิการโธ**” พากเพียร “**กำจัด**” (ปหริ) **ตัณหา** กระทั่ง “**ตัณหา**” จางคลายลงๆ ที่สุด “**ดับสนิท**” ด้วย **วิปัสสนาญาณ** และ **ญาณ** อื่นๆ อันเป็น “**วิชชา ทั้ง ๘ ข้อ**”

หรือ “**ดับสนิท**” ด้วยการเจริญของ “**ญาณ ๑๖**” นั้นเอง **ซึ่งพัฒนาเป็นองค์รวมอย่างมีปฏิสัมพันธ์**

“**อุปาทาน**” จึง “**ดับ**” ชนิดที่มี “**ของจริง**” อย่างเห็นๆ เมื่อ “**อุปาทานดับ**” “**ภาพ**” จึง “**ดับ**” “**ชาติ**” จึงต้อง “**ดับ**” ไปด้วย

โคกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โหมนัส-อุปายาสะ ก็ **ดับไปหมดสิ้น** ทั้ง สลาย

เพราะ **ไตรสิกขา** เจริญอย่างปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะ **อธิปัญญาสิกขา** ทำให้ “**อวิชชา**” ลดละจางคลายลงๆ เป็น “**วิชชา**” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **ปรมัตถธรรม** ขึ้นไปตามลำดับๆ จนกระทั่งครบสัมบูรณ์เป็น “**วิชชา ๘**” ถึงขั้นสูงสุด

การปฏิบัติในแบบพุทธที่ **สัมมาทิฐิ** จริงจึง “**สิ้นภพ-จบชาติ**” ด้วยประการฉะนี้ ตรงตาม **ปฏิจจสมุปบาท** อันมี **ปัจจยการของอิทัปปัจจยตา** ครบกระบวนการ

ไม่ได้ “สร้างภาพ” หรือไม่ใช่ “ภาพ” ยิ่งคงเหลืออยู่ เพราะได้ “**ดับเหตุ**” ที่จะไปก่อภพก่อชาติอย่างถูก

“**ตัวตน**” (อัตตา-ลักกายะ-อาสวะ) ของ “**เหตุ**” นั้นๆ ชนิดที่ **รู้จัก รู้แจ้งเห็นจริง** สำเร็จลงอย่างเป็นทางการเป็นวิทยาศาสตร์

ส่วนการปฏิบัติใดที่ไม่มี“ไตรสิกขา”ของพุทธอย่าง สัมมาทิฐิ ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ของพุทธอย่าง สัมมาทิฐิ ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ของพุทธอย่าง สัมมาทิฐิ หรือการปฏิบัติในหลักธรรมอื่นๆและแม้ผู้นั้นจะเป็นชาว พุทธก็ตาม ถ้าไม่มีความรู้ของพุทธที่ สัมมาทิฐิจริง ก็จะไม่สามารถปฏิบัติ“ดับภพ-จบชาติ”ตั้งที่ได้อธิบายมานั้น

เพราะแบบอื่นหรือแบบที่แม้ชาวพุทธเองก็ตามที่ยัง มิฉะทิฐิหรือยังไม่สัมมาทิฐิ ก็จะไม่ได้นำจัดอย่างตรง ถูก “ตัวตน(อัตตา, สักกายะ, อาสวะ)ของ“เหตุ”ที่มันพาเกิด “ภพ”เกิด“ชาติ” ตามอิทัปปัจจยตาหรือตามปฏิจจสมุปบาท

จึงไม่เหมือนส่วนใหญ่ทั่วไปแม้จะเป็นพุทธ แต่ยังมีติดหลักปฏิบัติหนึ่งหลักตาทำสมาธิเป็นทางเอกซึ่งยังมีฉะทิฐิ อยู่ ไม่เหมือนลัทธิต่างๆอื่นๆที่หลักปฏิบัติคนละอย่าง แน่

ดังนั้น ผู้ที่สัมมาทิฐิเมื่อปฏิบัติก็จะปฏิบัติ“สำรวม อินทรีย์ ๖”และ“โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”ในชีวิต สามีบุญทุก อิริยาบถ มี“อายุตนะ ๖” มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ และข้ออื่นๆอีก มาก มีชัดเจนว่า “...อาศัยตาและรูป จึงเกิดจักขุวิญญาณ ความประชุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็น“ผัสสะ” เพราะ ผัสสะเป็นปัจจัย จึงเกิดเวทนา เพราะเวทนาเป็นปัจจัย จึงเกิดตัณหา เมื่อมี“ผัสสะ”ก็จะเกิด“เวทนา”

ภิกษุทั้งหลาย นี้แลเป็นความเกิดขึ้นแห่งทุกข์”

ผู้ศึกษา“ปฏิจจสมุปบาท”มาแล้ว ก็จะเข้าใจชัดเจน ในอิทัปปัจจยตาหรือในปัจจัยการที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ และผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่“สัมมาทิฐิ”แล้วทุกคนก็ ต้องปฏิบัติ“ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งผู้“สัมมาทิฐิ”จริงก็จะไม่มั่งง ไม่มีสงสัยอะไรเลย ว่า “ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เพราะมันก็คือ หลักปฏิบัติอันเดียวกัน

เพราะหลักปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ย่อมขึ้นต้นด้วย “ศีล” เป็นหลักตายตัวทุกคน แล้วก็สำรวมอินทรีย์ ๖ คือ มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เปิดรับวิถีครบอยู่ตลอดเวลา (ไม่ได้นั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ตามทฤษฎีของลัทธิอื่น) จึงมี ผัสสะอยู่ตลอดเวลา และโภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ” โดยปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” พิจารณา“ภายในกาย”

พิจารณา“เวทนาในเวทนา” พิจารณา“จิตในจิต” พิจารณา “ธรรมในธรรม” ตามที่มี“ผัสสะ” ก็สามารถจะ“ดับตัณหา” อันเป็น“สมุทัยอริยสัง”ได้สำเร็จ

คำว่า “สมุทัย”หรือ“เหตุ”นี้จึงเป็นจุดสำคัญแท้ “สมุทัย”หนึ่งนั้นที่รู้จักกันคืออยู่ทั่วไปว่า “เหตุ”คือ ตัณหา อันเป็น“สมุทัยอริยสัง” อันเป็น“สมุทัยภายใน” ซึ่งเป็นจุดของ“มนสิการ”(การทำใจในใจ)ที่เดียว เป็นจุดแห่ง “การทำ”นะ ไม่ใช่เป็นแค่จุดแห่ง“การคิด”อย่างแบบคาย เท่านั้น คือ เป็นแหล่งแห่งที่ที่จะต้องปฏิบัติให้จิตเกิด- ให้กิเลสดับ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า“แดนเกิด”(สัมภวะ) แดนที่ต้อง“ปฏิบัติทำการ”ขั้นปรมาัตถธรรมกันที่นั่น ไม่ใช่แค่ แดนแห่งการขบคิด..คิด..คิด..คิด คิดจนรู้แจ้งแทงทะลุเท่านั้น

ส่วน“สมุทัย”อีกหนึ่งที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ชัดๆว่า “สมุทัย”เช่นกัน ทว่าไม่ค่อยพูดถึงกันสักเท่าไร “เหตุ”(สมุทัย)นั้นก็คือ ผัสสะ อันเป็น“สมุทัยสำคัญในการปฏิบัติ” เป็น“สมุทัยภายนอก”ที่ต้องใช้ทวารทั้ง ๖ ปฏิบัติ ดังที่ได้ ยกตัวอย่างผ่านมาแล้ว จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ เป็นต้น หรือตามหลักปฏิจจสมุปบาท

“สมุทัย”สำคัญในการปฏิบัติจึงมีถึง ๒ สมุทัย ได้แก่ “สมุทัย”ที่เป็นภายในหนึ่ง อันเป็น“ปรมาัตถธรรม” และ “สมุทัย”อันเป็นภายนอกอีกหนึ่ง เป็น“เหตุ”ในการปฏิบัติ ธรรมของพุทธศาสนา

“ผัสสะ”ที่เป็น“สมุทัยภายนอก”นั้นพระพุทธรเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๔๘ และที่อื่นๆ คือ

“...ธรรมทั้งปวงมีฉันทะเป็น“มูล”(มูล)

มีมนสิการ เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ)

มีผัสสะ เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย)

มีเวทนาเป็น“ที่ประชุมลง”(สไมสรณ)

มีสมาธิเป็น“ประมุข”(ปมุขะ)

มีสติเป็น“ใหญ่”(อธิปไตย)

มีปัญญาเป็น“ยิ่ง”(อุตระ)

มีวิมุตติเป็น“แก่น”(สาระ)

มีอมตะเป็น“ที่หยั่งลง”(ไอศธา)

มีนิพพานเป็น“ที่สุด”(ปริโยสาน)”

โดยทั่วไป“สมุทัย”หรือ“เหตุภายนอกที่เป็นหลักสำคัญ

ในการปฏิบัติ”นั้นในยุคนี้ก็จะไม่ค่อยจะรู้กันแล้ว จะรู้กันแต่เพียงว่า เป็นหลักธรรมใน“อริยสัจ ๔”เท่านั้น เพราะความรู้ในทฤษฎีของพุทธหรือทฤษฎีของคนมันได้เพี้ยนผิดไป กระทั่งกลายเป็นทฤษฎีที่**มีจกาทฤษฎี**กัน

กล่าวคือ **ทฤษฎี** ของชาวพุทธส่วนใหญ่ได้หลงผิดไปยึดเอา**การปฏิบัติที่ไม่มี“ผัสสะ”**กันเกือบหมดแล้ว

นั่นคือ **ปฏิบัติไม่เป็นไปตามหลักปฏิจจสมุปปาท** หรือ**ไม่เป็นไปตามหลักมรรคอันมองค์ ๘** อย่างสัมมาทฤษฎีตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**มหาจิตตารัสกสูตร**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓) เช่น ยึดถือว่า การปฏิบัติสำคัญที่จะทำให้**“มนสิการ”**จนเกิด**อริยจิตสิกขา**พัฒนาถึงขั้นบรรลุนิพพานนั้น **จะต้องนั่งหลับตาทำสมาธิ** นั่นก็คือ การปฏิบัติ**โดยวิธีปิดทวาร ตัดอายตนะภายนอกหมด** กลายเป็นการปฏิบัติที่**ไม่มี“ผัสสะภายนอก”เลย** ซึ่งผิดไปจากหลักปฏิบัติสำคัญที่ต้องมี**“ผัสสะ”เป็น“สมุทัย”** ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ดังกล่าวมาแล้ว

มรรคผลที่ได้จึงเป็น**มีจกามรรค** เพราะการปฏิบัติหรือ**ทฤษฎีเป็นมีจกามรรค** การปฏิบัติจึงเป็น**มีจกาทฤษฎี**

เมื่อปฏิบัติตาม**“มีจกามรรค”** ผลจึงไม่เป็น**“สัมมาผล”** เพราะ**“ตัณหา”ไม่ได้รับการกำจัด**(ปราบ)ไปจนกระทั่ง**“ดับได้เกลี้ยงสนิท”**ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ ตามที่ได้สาธยายมามากมายแล้ว

เพราะฉะนั้น หากปฏิบัติอย่าง**“สัมมาทฤษฎี”**จริง ก็**จะเกิดมรรคเกิดผลตัดหน้าดับ อุปาทานก็ดับ** เป็นอิทัปปัจจยตาตาม**หลักปฏิจจสมุปปาท** เมื่อ**อุปาทานดับ...ภพก็ดับ** เป็นปัจจยการอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เห็นได้พิสูจน์ได้

เมื่อ**“ภพ”ดับ** ต่อจาก**“ภพ”คือ“ชาติ”ก็ดับ** ต่อจาก**“ชาติ”คือ โสภ ปริเหะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสก็“ดับ”** ลื่นหมดทั้งสายแห่ง**ปฏิจจสมุปปาท** เพราะ**“ตัณหา”ดับ** **“อุปาทาน”ก็ดับ** **“ภพ”จึงดับ** ตามหลักอิทัปปัจจยตา

การปฏิบัติธรรมในแบบพุทธ จึง**ไม่ใช่การสร้าง** **“ภพ”**แต่เป็น**การ“ดับภพ-จบชาติ”**โดยตรงทีเดียว

แต่เป็น**“การดับ”หรือ“นิโรธ”**ที่มี**“สัมมาทฤษฎี”**ชนิดที่**มีการสัมผัสและถูกต้อง**(ผัสสะ)ถูกต้อง**“ตัวตนของกิเลส”**(สักกายะ-อตตะ-อาสวะ) และเป็น**“การดับ”**(นิโรธ)

ชนิดที่ได้**“รู้”**(ชานาติ)ได้**“เห็น”**(ปััสสติ)ตัวตนของกิเลสต่างๆ จนกระทั่งได้**“รู้”**(ชานาติ)ได้**“เห็น”**(ปััสสติ)กิเลสมัน**“ดับ”**(นิโรธ)อย่าง**แจ้งชัด**(สังคิ)เห็นด้วย**ตาตนเอง**(สังคิกต : เห็นด้วยตาธรรมะ) **ประสบด้วยธรรมจักขุตนเอง**(สังคิกโรติ)

ตั้งแต่เริ่มแรกที่**“เห็น”**(ปััสสติ)“ตัวตนของกิเลส”นั้น”(สักกายะ) และเมื่อได้ปฏิบัติไป...**ไตรสิกขา**ก็เจริญขึ้นๆ โดยเฉพาะ**“อธิปัญญาสิกขา”**ก็จะ**รู้จักรู้แจ้งเห็นของจริง**นั้นๆเจริญขึ้นๆ

โดย**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ชนิดสามารถมี**อธิปัญญาสิกขา** **“ตามเห็นความไม่เที่ยง**(อนิจจานุปัสสี)ของสภาวะธรรมนั้นๆ สามารถมี**อธิปัญญาสิกขา“ตามเห็นความจางคลาย”**(วิราคานุปัสสี)ของตัวตนกิเลสนั้นๆ

สามารถมี**อธิปัญญาสิกขา“ตามเห็นความดับ”**(นิโรธานุปัสสี)ของตัวตนกิเลสนั้นๆ สามารถมี**อธิปัญญาสิกขา“ตามเห็นความสลัดคืน”**(ปฏินิสสัคคานุปัสสี)ของสภาวะต่างๆที่ปฏิบัติทวนแล้วทวนอีก

จึงชื่อว่า **วิทยาศาสตร์ทางจิต**ที่ชัดเจน**รู้แจ้งเห็นจริง** สภาวะธาตุ-สภาวะธรรมสัมบูรณ์

การ**“หมดภพ-จบชาติ”**ลง เพราะ**“เหตุดับ”**(นิโรธ) **“นิโรธสมาบัติ”**ของพุทธจึงไม่ใช่การสร้าง**“ภพ”** แต่เป็น**“การดับภพ-ดับชาติ”**โดยแท้ พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์

เพราะการปฏิบัติของพุทธเราจะมี**“อธิปัญญาสิกขา”**เจริญก้าวหน้าเป็น**“ญาณ”**สูงขึ้นๆไปเรื่อยๆ ที่เรียกว่า**“วิชา ๘”**บ้าง เรียกว่า**“ญาณ ๑๖”**บ้าง หรือ**“ญาณ ๗๓”**นั่นเอง จึง**รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง** ใน**“นามธรรม”คือ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** สัมผัสของแท้ด้วย**“ญาณ”**ของเราเองอย่างชัดเจนไปจริงๆ มี**ไชเตา มีไชตรรกะ มีไชอนุมาน มีไชงมๆคล่าๆไป**ตามนิमितที่**เคยรู้มา** หรือตาม**ที่ปั่นขึ้นมาแล้วหลงเองว่า** อย่างนี้**ใช่แล้ว** อย่างนั้น**ใช่แล้ว** เอาเอง

ดังนั้น **ฉันทก็ดี นิโรธก็ดี สัมมาสมาธิก็ตามแบบพุทธ** จึงเป็น**วิทยาศาสตร์ด้วยประการฉะนี้** **แตกต่างจากแบบฤษชาติบาส** หรือ**แบบที่หลับตาสะกดจิต** เฟงกิลิน ให้เกิดฉันท เกิดนิโรธ เกิดสมาธิ ซึ่งเป็น**ภาวะที่เกิดอยู่ใน“ภวังค์”**

จึงแตกต่างการปฏิบัติแบบพุทธที่เป็นไปอย่าง**คนที่มี “ความตื่น”**(ชาครียา)รู้ตัวทั่วพร้อม(สติ) และมี**“สัมปชัญญะ”**

(การพิจารณา,ความเข้าใจ,ความระมัดระวัง)ในขณะที่ทำอาชีพ(สัมมาอาชีวะ)-ทำการทํางาน(สัมมาสัมมันตะ)-ทำการพูด(สัมมาวาจา)-ทำความดำรินึกคิด(สัมมาสังกัปปะ)ครบทุกกรรมไปตลอด ที่มี“สติปัญญาน ๔-สัมมัมปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”สังวรปธาน-ปหาน

ปธานละลดกิเลสไปตลอด แล้วเกิด“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” โดยทวารทั้ง ๖ เปิดรับวิถีเป็นปกติชีวิตประจำวัน แต่ในขณะที่ตนปฏิบัติยังไม่บรรลุสูงสุด เราก็จะสร้างคุณสมบัติของ“ฉาน ๑-๔” ของ“นิโรธสมาบัติ” ไปตามลำดับ สัมมคุณธรรมที่“สัมมา”ถูกตรงของพุทธตามการศึกษาแบบพุทธ คือ “อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”อย่างสัมมาทวิปฏิ ผลก็จะเกิด“วิมุตติ” เกิด“วิมุตติญาณทัสสนะ”เจริญขึ้นๆตามมรรคเป็นผลที่ได้ไปตามลำดับ แล้วค่อยๆสะสมตกผลึกลงเป็น“สมาธิ”แบบสัมมาสมาธิไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงความสูงสุดสัมบูรณ์

ซึ่งแน่นอนว่า “วิธีปฏิบัติ”ที่เป็นแบบพุทธแท้อย่างสัมมาทวิปฏิก็ต้องต่างกับแบบพุทธที่มีฉฉาทวิปฏิและต่างกับที่ไม่ใช่แบบพุทธชนิดที่เห็นได้

“ผลธรรม”ที่ได้ก็ย่อมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญจริงๆ ไม่ว่า ความเป็น“ฉาน”... ความเป็น“นิโรธ”...ความเป็น“สมาธิ”...ความเป็น“วิมุตติ”หรือ“นิพพาน” ล้วนต่างกัน มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษาดีๆ

ดังนั้น “ผล”ของแต่ละธรรมแบบพุทธ ไม่ว่าจะ เป็น “ฉาน” ก็ดี “นิโรธ” ก็ดี “สมาธิ” ก็ดี “วิมุตติ” ก็ดี จะเกิดสัมบูรณ์ ก็ต้องค่อยๆเกิดสั่งสม“ผล”ของแต่ละธรรมไป ตามลำดับในเวลาของชีวิตธรรมดๆนี่เอง ที่ดำเนินชีวิตทำมาหากินไปปกติของการเป็นอยู่ โดยแต่ละคนมี“อริศีลสิกขา”ของตนตามฐานะแห่งตน มี“การสำรวมอินทรีย์” มี“โภชนเนตัตถัญญตา” มี“ชาคริยานุโยคะ” ซึ่งเป็นหลักแห่งการปฏิบัติที่ไม่ผิด (อัปณณกปฏิบัติ) ของศาสนาพุทธ ๓ ข้อ ทุกคนปฏิบัติได้ทุกอานาปานสติ(หมายความว่าทุกขณะที่มีลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกอยู่ ต้องมีสติปฏิบัติธรรมเสมอ)

นั่นคือ ต้องมี“สติ”นำการปฏิบัติไปตลอดเท่าที่ยังมี“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก”อยู่(ก็คือ ยังมีชีวิตเป็นๆ ยังไม่ตายนั่นเอง) แล้วเจริญด้วย“ไตรสิกขา” เกิด“ศรัทธา-หิริ-โอตตปฺปะ-พหุสัจจะ-วิริยะ-สติ-ปัญญา” เรียกสภาวะ

ของ“จิต” ที่สั่งสมภาวะความเจริญ อย่างมีปฏิสัมพันธ์ของ“ศีลธรรม ๗”นี้ว่า “ฉาน ๑-๒-๓-๔” ไปตามลำดับ โดยมี“วิชา ๘”เป็นการเจริญพัฒนาของ“อริปัญญาสิกขา” ร่วมกับ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา”ไปตลอดเวลา

นี่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่าง สอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กัน อยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะดีหรือชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่ “อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจพิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร่องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**” บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ขาดาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไป ตามฤทธิ์แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น

ด้วยสำนวนว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่าจ้างแกะ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจขาดาน “ต่างหากขณะ “พระเจ้า”**”]

“**กรรม**” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า “**กรรม**” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า “**กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของภูมินาไหน แม้แค่เกิดเป็น “ชาติริเริ่มตัวริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น พร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ “กรรม”** ส่งสมเป็น “**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น “**มโนกรรม**” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “**กัมม**” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “**กัมมัสสกะ**” หรือ “**กัมมัสสโกมทิ**” และ “**กัมมทายาโท**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๔-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธ**” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “**กรรมทั้ง ๕**” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “**กรรม**” ตั้งแต่ “**กัมมัสสกะ**” อันเป็นของ “**กรรม**” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “**กัมมปฏิสรณะ**” ที่พึงแท้ของคนคือ “**กรรม**”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกตินี้ในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกตินี้ในชีวิตขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกตินี้ในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆกว่านั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น“มิจฉาชีพ” การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ ๕ ข้อ นั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ในเรื่อง“เนื้อสัตว์” ถ้าตามที่ตีความกันไว้นั้น ก็คือ ลำดับอยู่ที่“ผู้ฆ่าเจาะจง”ใคร เท่านั้น ที่กินแล้วบาป ถ้าผู้ฆ่าไม่“เจาะจง”ใคร แม้แต่ตัวผู้ฆ่าเองก็ต้องไม่เจาะจงตัวเองนะ ผู้ฆ่าจึงจะกินได้ ไม่บาป จริงมั๊ย?

เพราะผู้จะ“บาป”ก็เฉพาะแค่ผู้ถูก“เจาะจง”เท่านั้น และการ“เจาะจง”นั้น ก็ต้องรู้ต้องเห็นอยู่ต่างๆว่า “เจาะจงเรา”ด้วยจึงจะกินไม่ได้ หรือไม่ถ้าไม่รู้ไม่เห็น ก็ต้องได้ข่าวว่า“เจาะจงเรา”จึงจะกินไม่ได้ หรือถ้าไม่รู้ไม่เห็น และไม่ได้ข่าวก็ต้องสงสัยว่า“เจาะจงเรา”จึงจะ

กินไม่ได้ พ้นไปจากนี้ กินได้ แล้วตีความเหมาว่า นี่คือ “เนื้อที่ไม่บริสุทธิ์ โดยส่วน ๓”

คำว่า “อุทิศ”หรือ“สังฆิจจะ” ถูกตีความคำว่า “เจาะจง,จงใจ,ตั้งใจ”ลงไปให้แยก

จะนี่เอง ช่องทางที่จะ“ได้กินเนื้อสัตว์”จึงเกิดขึ้นได้อย่างกว้างขวางแสนกว้าง

เห็นการตีความแบบนี้ เป็นไง? เก่งกาจไหม? ใหม่ๆที่คำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็ไม่ได้มีคำที่ระบุลงไปว่า หมายถึง “การเจาะจงบุคคล”แต่อย่างไร

ความจริงนั้น เนื้อความบาลี ก็มีคำว่า “สังฆิจจะ ปาณา ชีวิตัง โวโรเปตุง” ซึ่งก็หมายความชัดๆอยู่ว่าเป็น“การจงใจฆ่าสัตว์”แท้ๆ นั่นก็คือ เนื้อสัตว์ที่กินไม่ได้ ก็คือ เนื้อสัตว์ที่ตายด้วยคนเจตนาฆ่า “คน” จงใจฆ่าสัตว์นั้น “คน”ทุกคน ผู้ใดก็ตามเจาะจงฆ่าสัตว์นั้น ให้ตายตรงๆนี่เอง ตายลงแล้วก็เอาเนื้อมันมาขายกัน แต่ก็ไปเบี่ยงบาลีว่า “ฆ่าเจาะจงบุคคล”

พระบาลีในพระไตรปิฎก ไม่มีคำกล่าวซึ่งไปถึง “การเจาะจงบุคคล”เลย มีแต่อาจารย์วาทหรืออรรถกถาที่เป็นอาจารย์รุ่นหลังต่างหาก ที่แปลเบี่ยงบาลีไปว่า “เจาะจงเฉพาะบุคคล”

ที่ถูกต้องนั้น คือ คน“มุ่งหมาย”ฆ่าสัตว์นั้น คน“เจาะจง”ฆ่าสัตว์นั้น คน“จงใจ”ฆ่าสัตว์นั้น คน“เพ่งเล็ง”ฆ่าสัตว์นั้น หรือสัตว์นั้นถูกคน“เพ่งเล็ง”ฆ่า สัตว์นั้นถูกคน“จงใจ”ฆ่า สัตว์นั้นถูกคน“เจาะจง”ฆ่า สัตว์นั้นถูกคน“เจตนาตั้งใจ”ฆ่ามัน

หมายถึง มีสัตว์ตายเพราะ“คน”นั้นแหละ“เจตนาหรือจงใจหรือเจาะจงหรือเพ่งเล็งหรือมุ่งหมาย.ฆ่ามัน เหตุแท้ๆ ก็คือ สัตว์ตายลงเพราะถูก“คน”ฆ่า “การฆ่าสัตว์”ของคน เป็นบาป ผิดศีลข้อหนึ่ง ใจ!

นี่คือ บาป อย่าไปสนับสนุนคนทำบาป ยิ่งขึ้นเอาเนื้อสัตว์ที่ตายเพราะบาปนี้ไปให้คนอื่นอีก “ทำให้เกิดความยินดีในการกินเนื้อ” ย่อมจะประ สบบาป มีชุบุญเป็นอันมากแน่ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ต่อจากเมื่อได้ตรัสถึง“เนื้อสัตว์”ที่บริสุทธิ์โดยส่วน ๓ แล้ว

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

จอมยุทธ์ที่ไม่ได้ทำงานเพื่อเงินและอำนาจ ต้องมาศึกษาต่อในเรื่องอัคตา เพราะการจ่ายค่า “อัคตา” ให้แก่จอมยุทธ์นั้น บางทีอาจจะแพงกว่าการจ่าย “อัตรา” ค่าจ้างให้แก่คนทั่ว ๆ ไปเสียอีก

คุณสุริยะใส กตะศิลา ได้มีมุมมองอย่างแหลมคม **ค**ว่า วันแห่งชัยชนะของประชาชนที่แท้จริง อยู่ในวันที่ ๗ ตุลาฯ ๒๕๕๑ ไม่ใช่การสามารถ ไปไล่รัฐบาลทหารและนอมินีของทหารออกไปได้ ถึง ๓ รัฐบาลด้วยกัน ที่ถือว่าเป็นชัยชนะก็เพราะ แม้พี่น้องของพันธมิตรฯ จะถูกเข่นฆ่า ทั้ง บาดเจ็บล้มตายนับพัน แต่คนที่เหลือก็ยังสงบ ตั้งมั่นอยู่ใน “สันติ-อหิงสา” ยอมเป็นผู้ถูกกระทำ ยอมเป็นฝ่ายสูญเสีย เพื่อรักษาบ้านเมืองของเรา ให้ดำรงคงอยู่ต่อไป

ชัยชนะจึงอยู่ที่ การยอมได้ เสียสละได้ แม้ กระทั่งชีวิตก็ตาม ดังนั้นหากเราต้องรักษา เส้นทางชัยชนะนี้เอาไว้ให้ได้ เราก็จะต้อง เสียสละต่อไป เพื่อมิให้ชีวิตของวีรชนทั้งหลาย ต้องสูญเปล่า ซึ่งการเสียสละที่พิเศษสุดอัน ยิ่งใหญ่ทั้งของตนเองและประเทศชาตินั้น ก็คือ การเสียสละ-การยอมลดตัวลดตน ยอมให้มีการ วิชาภษวิจารณ์ซึ่งกันและกันได้ เพื่อที่แต่ละท่าน จะสามารถเพิ่มพูนตนขึ้น ให้เจริญก้าวหน้าใน วรรณกรรมต่อไป

“๗ ตุลาอย่าสูญเปล่า !” หรือเป็นได้ เพียงแค่วาทกรรม คำปลอบใจ ???

ต้องยอมรับว่า ณ เวลานี้ผู้นำกลุ่มต่าง ๆ ของพันธมิตรฯ ต่างก็ได้การยอมรับและการ ยกให้ในมวลหมู่สมาชิกทั้งหมดแล้ว จึงไม่มีใคร ที่จะกล้าบอกกล้าตั้งกันได้ง่าย ๆ นั่นก็คือการ เดินทางไปสู่จุดจบเฉกเช่นจอมเผด็จการทั้งหลาย ที่สุดท้ายแล้วก็ไม่ฟังเสียงใครและจะกลายเป็น UNTOUCHABLE MAN (บุคคลที่แตะต้องไม่ได้) นั่นก็คือคือบุคคลในวรรณระชันทาลนั่นเอง

แต่นับว่าเป็นโชคคิของพี่น้องพันธมิตรฯ ที่มี **คน “จริง” กับ คน “จริง”** มาเจอกัน แล้วก็เป็น คนจริงที่ไม่กลัวใคร กล้าให้ชุมชนทรัพย์ได้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่หน้าอินทร์หน้าพรหมไหน ๆ ก็ตาม

ซึ่งคนจริงคนกล้าเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่เป็นกระจกวิเศษให้ซึ่งกันและกัน เพื่อกำจัดจุดอ่อนซึ่งกันและกัน จึงเป็นสิ่งที่น่าเสียดายอย่างมาก หากผู้นำกลุ่มต่าง ๆ ทั้งหลายของพันธมิตรฯ จะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยจากกระจกวิเศษที่พระผู้เป็นเจ้าของประทานมาให้โดยเฉพาะ

และถ้าใครได้อยู่กับชาวโศกมายาวนานก็จะประทับใจในโคลกธรรมของพ่อท่านบพทหนึ่งที่ว่า “ข้าพเจ้าได้ดิบได้ดี หรือได้ความวิเศษมาในทุกวันนี้ หาใช่มาเป็นเพราะได้เป็นผู้ซึ่งถูกขี้ผิดแต่ประการใดไม่ แต่เป็นเพราะข้าพเจ้าน้อมรับเอาคำตำหนิตติติงทั้งจากผู้ที่หวังดีและทั้งจากผู้ที่หวังร้ายมาประพุดติแก้ไขให้แก่ตนเองอยู่เสมอ ๆ นั่นต่างหาก”

เลว ไม่ได้อยู่ที่คนด่า แต่การถือสาคนด่านั้นยอมเลวกว่า

ในรายการสงครามสังคม ธรรมะ การเมืองของเอฟเอ็มทีวี พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แสดงรูปแบบของประชาธิปไตย โดยการนำเอาเอสเอ็มเอสที่มีคนเห็นต่างจนถึงขนาดด่าว่ามาอ่านเป็นหลัก ผู้ส่งเอสเอ็มเอสเหล่านี้มักด่าด้วยถ้อยคำภาษาหยาบคายสารพัดสัตว์เป็นประจำ

บทเรียนที่ญาติธรรมได้ประโยชน์ก็คือ ต่อให้มีผู้คนมาด่าว่าพ่อท่านเลว ๆ ร้าย ๆ อย่างไม่ได้ทำให้พ่อท่านต้องเลวร้ายตามคำด่าว่านั้น ส่วนความโกรธ ความถือสา นั้น ถ้าพ่อท่านมีอยู่ก็คงไม่สามารถเอามาอ่านได้ทุกวัน และท่านก็เคยอธิบายไว้ว่า หากท่านมาทำงานศาสนาแล้วเกิดความโกรธไม่ชอบใจใด ๆ ขึ้นมาแสดงว่า ท่านไม่ได้มาทำงานให้กับศาสนา แต่ท่านกำลังทำงานเพื่ออวดตาตัวตนของท่านเองต่างหาก

พระพุทธเจ้าท่านจึงตรัสไว้ว่า บุคคลผู้โกรธตอบบุคคลผู้โกรธอยู่ เขาผู้โกรธตอบนั้นยอมเลวกว่าคนที่โกรธก่อนฉนั้น และยังมีพุทธพจน์อีกตอนหนึ่งว่า “ก็ชนเหล่าใด เข้าไปผูกเวรไว้ว่า

คนโน้นด่าเรา คนโน้นได้ตีเรา คนโน้นได้ชนะเรา คนโน้นได้ลักลิ่งของของเรา (หรือเคยทำให้เราเจ็บใจต่าง ๆ นานา) ดังนี้ เวนของชนเหล่านั้น ย่อมไม่ระงับ ในกาลไหน ๆ เวนในโลกนี้ย่อมไม่ระงับเพราะเวรเลย แต่ยอมระงับเพราะความไม่จองเวร” (พตป. เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๑)

ดังนั้น หากใครคิดจะกอบกู้ประเทศชาติให้พ้นเวรภัย ก็คงจะต้องทำตัวเองให้พ้นจากเวรให้ได้ก่อน ถ้าหากตัวเองไม่พ้นจากเวรก็ย่อมไม่ใช่ฐานะที่จะไปช่วยคนอื่นให้สามารถพ้นเสียจากเวรได้ และหากใครยังมัวติดอกติดใจในถ้อยคำของคนนั้นคนนี้ ที่เคยว่าเราเคยตำหนิเรา ก็ยอมถือว่าเราเป็นผู้เก็บเอาเวรไว้ ซึ่งเวรกรรมของเรานั้น หากไม่รีบใช้ธรรมโอสถบำบัดเยียวยาให้หายไปโดยพลันแล้ว ก็ย่อมจะทำให้เกิดเวรกรรมแก่ส่วนรวมหรือลูกหลานบานปลายไปสู่ประเทศชาติอีกด้วย

นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ เป็นต้นมาต้องยอมรับว่าการเมืองไทยมีแต่ถล่มถลายลงเรื่อย ๆ อีกทั้งสนามรบก็ขยายวงกว้างไปถึงต่างประเทศ โจทย์จึงแสนยากและหนักหนากว่าเก่า ถ้าหากชาวเราไม่เข้ามารวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นก็จะประสบชัยชนะได้ยาก

อย่างไรจึงจะได้ชื่อว่าเอาธรรมนำหน้า

ใคร ๆ ก็มั่นใจว่า นายก ๆ อภิลิทธิ ไม่มีปัญหาเรื่องทุจริต แต่ถ้าถามว่าท่านยึดติดในอำนาจไหม ? และการยึดติดในอำนาจกับการยึดติดในเงินทอง อะไรจะเสียหายกว่ากัน ? ถ้าเป็น ผบ.ตร. หรือ ผบ.ทป. ก็มีอำนาจล้นเหลืออยู่แล้ว แต่ถ้าได้เป็นหัวหน้า ผบ. ทั้งหลาย หรือหัวหน้าผอ. ทั้งหลายได้ทั้งหมดประเทศ นั้นมิใช่การเสวยสุขยิ่งกว่ามีเงินทองล้นฟ้าล้นแผ่นดินหรือ

พระผู้ใหญ่ในเมืองไทยบางท่านไม่ได้สะสมเงินทองของ “บาดใจ” (แต่ไปเสียบบาลิว่า “ปัจจัย”) จนได้รับการเคารพนับถือมากมายในความเป็น

ผู้มักน้อยสันโดษ แต่ลาภ-ยศ-สรรเสริญเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่ทดแทนได้ดีอยู่แล้ว บางคนจึงเลือกกล่องเม็ดเงินแทนเกียรติ แต่บางคนเลือกเกียรติและสรรเสริญแทนกล่อง แต่ทั้งเกียรติและกล่องต่างก็ยังอยู่ในวังวนของโลกธรรมทั้งคู่

และในเส้นทางของนักต่อสู้เพื่อสังคมที่มักจะได้เดินทางไปสู่จุดจบ ก็เพราะสู้มาสู้ไปกลายเป็นสู้แล้ว “รวย” หรือ สู้แล้ว “เหลิง” (เพราะได้อำนาจ) ซึ่งเป็นเพราะไม่รู้เท่าทันการทำงานของอัตตานิยามะที่แสนจะรู้ตัวกันไม่ได้ง่าย ๆ เพราะมันเป็นทั้งชีวิตของเราที่ทำให้เก่งกาจ สามารถขับเคลื่อนให้ตัวเองขึ้นมาเป็นจอมยุทธ์อยู่จนบัดนี้ จึงมีแต่สุดยอดของจอมยุทธ์เท่านั้นที่จะสามารถสลาย “อัตตา” ให้เป็น “อนัตตา” ซึ่งมีเฉพาะแต่ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น ที่จะสามารถสลายอัตตาได้

ดังนั้นยอดจอมยุทธ์ที่ไม่ได้ทำงานเพื่อเงินและอำนาจแล้ว จึงต้องมาศึกษาเรื่องอัตตาตัวเองต่อ เพราะการจ่ายค่า “อัตตา” ให้แก่จอมยุทธ์นั้น บางทีอาจจะแพงกว่าการจ่าย “อัตรา” ค่าจ้างให้แก่คนธรรมดาทั่ว ๆ ไปเสียอีก เพราะเจ้าอัตตานี้คือตัวพ่อของเชื้อเผด็จการทั้งหลายดี ๆ นี้เอง มันมักจะไม่ฟังเสียงใคร มันจะไม่ชอบหน้าถ้ามีใครมามองมุมต่างและค้านแย้ง และมันก็จะมองเห็นอัตตาของคนอื่นได้มาก ๆ แต่อัตตามาก ๆ ของตัวเองจะมองไม่เห็น จึงไม่สามารถอ่อนน้อมถ่อมตนเชื่อมประสานสัมพันธ์กันได้ สุดท้ายก็เลยเอาอัตตานำหน้าแทนเอาธรรมนำหน้า ถ้าอัตตาเข้า ๆ ชอบก็ทำ ถ้าอัตตาเข้า ๆ ชังก็ช่างหัวมัน การเอาธรรมนำหน้าจึงเป็นเพียงแค่วาทกรรมเท่านั้น แม้ไม่หวังเงิน ไม่หวังอำนาจ แต่ก็สนองอัตตาของตัวเองเพียง

อย่าระแวงคนอื่น ยิ่งกว่าระวังตนเอง

การออกรบจะครบเครื่องถ้ามีทั้งบู๊และบุ๋น ซึ่งจะเป็นไปได้เพราะต่างฝ่ายต่างเพ่งมองจุดอ่อนของตัวเอง ไม่ใช่คอยเพ่งมองถล่มหลายจุดอ่อน

ของผู้อื่น บู๊จะต้องระวังโรค “อัตตาแรง-ระแวงจัด” ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันออกรบแต่ก็ล้างประหารเพื่อนไปหลายศพแล้วด้วยฝีมือของคุณระแวง เช่น ระแวงว่าคนนั้นคนนี้เป็นกรรมการบริหารพรรคการเมืองโน้นการเมืองนี้อยู่ จะไม่มาทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ แทนที่จะพิจารณาดูที่พฤติกรรมการกระทำนั้น ๆ ของเขาเป็นหลัก แต่พฤติกรรมของตัวเองที่ออกลีลาแบบนักการเมืองอยู่ไหนจะได้หารู้ตัวไม่

ส่วนฝ่ายบุ๋นนั้นก็ต้องระวังโลกธรรมมากกว่าความถูกต้อง โดยเอาคนมากเป็นที่ตั้ง ซึ่งก็จะไม่ต่างกับนักการเมืองทั่วไปที่ติดในโลกธรรมเพื่อรักษาความนิยมของตัวเองไว้ จึงไม่กลัวทวนกระแสเข้าไปยึดถือเอาความถูกต้องเป็นใหญ่ แต่เลือกเอาความนิยมของประชาชนเป็นใหญ่ ซึ่งก็อยู่ใกล้ ๆ กับประชานิยมดี ๆ นี้เอง

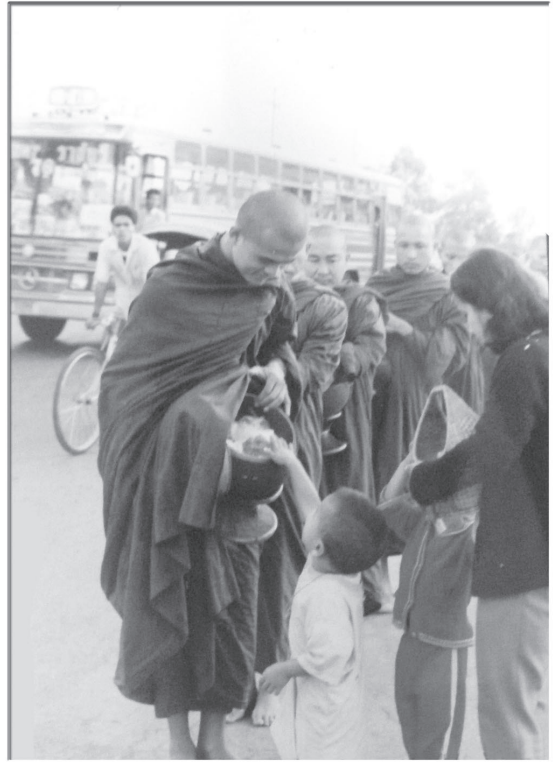
ข้อหาผู้ก่อการร้ายที่รัฐบาลมอบให้จึงน่าจะเป็นจุดหลอมรวมที่ทั้งบู๊และบุ๋นต้องหันหน้ามาจับมือกัน เพราะโทษประหารชีวิตเลวร้ายขนาดนี้ ถ้าต่างคนต่างยังมาถือดีไม่เข้ามารวมตัวกันอีก ก็คงจะต้องตายกันจริง ๆ เมื่อเป็นนักโทษประหารแล้วก็ควรถือว่าเราต่างก็จะได้ตายให้แก่แผ่นดินกันแล้ว แต่พระเจ้ายังให้โอกาสแต่ละคนได้ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใสไร้อัตตาตัวตน ก่อนที่จะหมดลมหายใจ

ดังนั้นเมื่อเราก็จะต้องตายจากโลกนี้ไปแล้วจะไปมัวถือสายึดติดอยู่กับความถูกต้องของผู้อื่นอยู่ทำไม ในเมื่อเนื้อก็ไม่ได้กิน (กินเจ) หนังก็ไม่ได้รองนั่ง แต่จะไปเก็บเอากระดูกหรืออริชชา (ความไม่รู้) ของเขามาแขวนคอ หรือมาใส่ไว้ในใจของเรา แล้วจะมิกลายเป็นว่า เรานี้โง่กว่าเขาอีกหรือ เพราะไปหลงพิทักษ์รักษาความบกพร่องของเขาเอาไว้ในจิตใจของเราอย่างไม่เสื่อมคลาย นั่นก็เท่ากับว่า เราปล่อยให้ ๗ ตุลา ๆ ต้องสูญเปล่า เพราะเรายินดีจกจองเวรซึ่งกันและกันต่อไปนั่นเอง

● ท่านจันทร์-ไพศาล พิชมงคล

จดหมายของผู้อาวุโสไพศาลฉบับล่าสุด
ได้เสนอทัศนะเรื่องความจนไว้
อย่างตรงไปตรงมาว่า
“การเน้นความยากจนก็เป็นมิจฉาทิฎฐิอย่างหนึ่ง”
ตรงนี้อ่าตมาออกจะ “เห็นต่าง” กับผู้อาวุโส...

ผมขอกราบนมัสการว่าบรรดาคำสอนทั้งปวง
แห่งพระบรมศาสดานั้น
มิได้สอนให้ยากจนหรืออยากจนแต่ประการใดเลย
แต่ทรงสอนให้มีความสันโดษ มีความมัคน้อย...

มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน ๖๙/๑๕๔ ซอยนวมินทร์ ๔๘
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒๗๓๓๔๐๐๐ และ ๐๒๗๓๓๔๐๐๑ (สายตรงในห้องพักงาน)

วันพฤหัสบดี ที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๓ ขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ เวลา ๐๗.๒๕ น.
เจริญธรรม ผู้อาวุโสไพศาล พิชมงคล ในฐานะกัลยาณมิตรของอาตมา

เมื่อได้รับจดหมายของผู้อาวุโสฉบับวันที่ ๑๖ กันยายน ก็ได้เปิดอ่านทันที โดยจริงต้องเรียกว่าฉีกซองอ่าน เพราะอยากจะอ่านให้เร็วที่สุด ซึ่งไม่เป็นนิสัยที่ติมาแต่ไหนแต่ไร น่าจะหากรรไกรมาตัดซองจดหมายให้ดี ทำให้ซองจดหมายที่สวยงามและประณีตเสียหายไปมาก ขอโอกาสทบทวนตนเองเพื่อความสังวรระวังในคราวต่อไป และขอยืนยันไว้ตรงนี้ด้วยว่าอาตมาไม่ได้รับผลกระทบจนเกิด “ภยากติ” ใดเลยจากการติดต่อทางจดหมายกับผู้อาวุโสไพศาล ในทางกลับกัน อาตมาน่าจะเกรงใจผู้อาวุโสไพศาลมากกว่าในเรื่องผลกระทบจากการติดต่อกับอาตมา ด้วยว่าอาตมาเป็นนักบวชนอกกระแสหลักหลายคนไม่เข้าใจและไม่วางใจ

จดหมายฉบับก่อนได้ระบุถึงความขัดข้องเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์ บัดนี้ทุกเครื่องใช้ได้ดีแล้ว แต่อาตมาก็จะลดการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โดยตรงลงด้วย เพื่อเพิ่มทางเลือกในการบันทึกจดหมายโดยการใช้เครื่องพิมพ์ดีดธรรมดาอีกทางหนึ่ง เป็นการประกาศอิสรภาพไม่เป็นเมืองขึ้นกับเครื่องเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ต้องใช้ไฟฟ้า ซึ่งได้บำเพ็ญมาก่อนหน้านี้อีกหลายครั้งแล้ว ขณะบันทึกลิขิตฉบับนี้ อาตมาจึงใช้เครื่องพิมพ์ดีดธรรมดาวางตั้งไว้ในระดับที่สามารถยื่นพิมพ์ดีดได้ โดยกำลังยื่นพิมพ์ดีดอยู่ในห้องชั้นห้าของอาคารมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน เปิดรับแสงสว่างพระอาทิตย์ยามเช้า และเปิดรับสายลมโชยอ่อนมาจากทุกด้าน ด้วยตระหนักว่าเราควรจะเพิ่มการยื่นให้มากขึ้นเพื่อความแข็งแรงของร่างกายและมีอายุยืน เพราะมีแต่อายุยืน ไม่มีอายุนั่ง ไม่มีอายุนอน และการไม่ใช้ไฟฟ้าอย่างถึงที่สุดนั้นก็เป็นการรักษาสุขภาพทางสายตา ด้วยแสงไฟฟ้ามักทำให้น้ำตาแห้ง

ผู้อาวุโสได้บอกเล่าเรื่องการไม่จัดรายการทางเอเอสทีวีเพราะเขามิได้เชิญนั้นอาตมาทราบแล้ว ในส่วนอาตมาเองทุกวันนี้ก็ยังคงจัดรายการประจำกับทางเอเอสทีวีเพียงสามวันต่อสัปดาห์ เป็นรายการธรรมะ “ประเด็นข่าว ประเด็นธรรม” จัดมามากกว่าสองปีแล้ว เป็นการสนทนาธรรมจากประเด็นข่าวต่าง ๆ โดยที่อาตมาเป็นเพียงผู้เข้าร่วมสนทนาประจำวันจันทร์ อังคาร พุธ เวลาสิบเอ็ดโมงเช้า ได้ยินจากบางคนในเอเอสทีวีบอกว่ากระแสตอบรับไม่ดีนัก จึงต้องมีการปรับปรุงบางอย่าง เช่นนำคนใหม่มาเป็นพิธีกรเพิ่มขึ้น อาตมาเองก็เห็นด้วย พร้อมให้มีการปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม แม้จะต้องเลิกจัดรายการก็พร้อมเสมอ และถ้าถึงวันนั้นก็น่าจะเป็นเรื่องน่ายินดีมาก ด้วยตั้งใจว่าจะหาเวลาไปทำงานเขียนเพิ่มมากขึ้นโดยลำดับ ยังนึกถึงคำพูดของท่านเจ้าคุณประยุทธ์ (พระพรหมคุณาภรณ์) เมื่อสมัยที่ท่านยังเป็น “พระราชาวมุนี” ท่านบอกกับอาตมาผู้เป็นนวกภิกขุเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนว่าให้เป็น “นักเทศก์ฝ่ายเขียน” (พิมพ์ถูกแล้ว ท่านเน้นว่าต้อง ก้) ด้วยมีใจรักการเขียนเป็นทุนเดิม แต่ต้องมาทำงานด้านการเทศน์ การจัดรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาให้กับงานเขียนเท่าใดนัก นับแต่นี้ก็คงต้องทำงานทั้งสองด้านไปด้วยกัน แต่จะเน้นงานเขียนเพิ่มขึ้น เพราะเป็นงานที่โปรดปรานมากที่สุดอยู่ก่อนแล้ว

พิมพ์มาถึงสุดท้ายหน้าแรก ได้เวลาลงไปฉันอาหาร...

กลับเข้าสู่การบันทึกจดหมายอีกครั้งหนึ่งหลังภัตกิจ เวลา ๐๙.๔๐ น. ระหว่างฉันอาหารได้ชมรายการ “รอบบ้านเรา” ทางเอเอสทีวี โดยคุณเก้ (อุษณีย์) สนใจข่าวช่วยคนงานเหมืองชิลี ๓๓ คนรอดพ้นจากความตายใต้ดินลึกเกือบ ๗๐๐ เมตร โดยทั้ง ๓๓ ชีวิตติดอยู่หลังเหมืองถล่มนาน ๖๙ วัน ขณะนั่งฉันอาหารอยู่ได้แต่งกลอนส่งเอสเอ็มเอส “รักธรรมะ” ซึ่งเป็นงานที่ต้องทำผ่านทางโทรศัพท์มือถือของผู้สมัครสมาชิกนับหมื่นคน วันละสามครั้งต่อเนื่องมากกว่าหนึ่งปีแล้ว ความว่า “ยินดีต้อนรับ ๓๓ คนงานเหมือง

แห่งขลิผู้มีเรื่องสุดปาฏิหาริย์ หกสิบเก้าวันยังชีวิตใต้ดินดาน เธอกล้าหาญเธอทรหดอดทน-ชีวิตรอดตาย มีความหมายมากนัก”

โดยปกติอาตมาจะต้องแต่งกลอนลง “หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์” ทุกวันจันทร์ถึงวันเสาร์ วันละสองบทแปดบรรทัด ทำต่อเนื่องมากกว่าห้าปีแล้ว พยายามนำเรื่องน่าสนใจใหม่สุดมาแต่งเผยแพร่ ทั้งเรื่องการเมืองและเรื่องอื่น ๆ โยงเข้าหาธรรมะ เพิ่งขยับมาแต่งส่งผ่านโทรศัพท์วันละสามรอบ เข้า บ่าย เย็น ในภายหลัง ได้พบว่าการมีงานภาคบังคับให้ทำตามกำหนดเวลาเป็นเรื่องดีที่ทำให้มีเรื่องกระตุ้นให้ตนเองกระตือรือร้นตัวอยู่เสมอ เป็นการสร้างทักษะในงานที่ทำอยู่เป็นอาฉินวัตร ความจริงข้อนี้เชื่อว่าผู้อาวุโสน่าจะประจักษ์เป็นอย่างดีที่สุดแล้ว

จดหมายของผู้อาวุโสไพศาลฉบับล่าสุดได้เสนอทัศนะเรื่องความจนไว้อย่างตรงไปตรงมาว่า “การเน้นความยากจนก็เป็นมิฉฉาปฏิญญาอย่างหนึ่ง” ตรงนี้อาตมาออกจะ “เห็นต่าง” กับผู้อาวุโส ก็จริงอยู่หรือพระพุทธเจ้าทรงสอนเน้นเรื่องความทุกข์และความดับทุกข์ แต่เรื่องความจนก็เป็นแนวทางแห่งการดับทุกข์อย่างสำคัญทีเดียว โดยเฉพาะความทุกข์จากกิเลสสายโลหะ ด้วยว่าการสมათานชีวิตแห่งความยากจนอย่างมีความสุข ความอึด ความเต็มใจในจิตใจนั้นเป็นการชำระชะล้างความโลภออกไปจากใจตนโดยแท้ ชีวิตที่ไม่ยินดีในความยากจน หรือไม่ฝักใฝ่ให้ “อยากจน” นั้น จะทำให้จิตใจมนุษย์วิ่งวนวุ่นวายไปกับกระแสแห่ง “ความต้องการ” ที่เป็นฝาแฝดกับ “ความต้องเกิน” แปลว่าเกินไปจากความต้องการปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นอยู่เสมอ โลกเราเร้าร้อนรุนแรงเลวร้ายทุกวันนี้เพราะมนุษย์ไม่ตระหนักที่จะมีชีวิต “แบบคนจน” ได้แก่ชีวิตที่เบียดเบียนทรัพยากรธรรมชาติและชีวิตคน-สัตว์อื่นให้น้อยที่สุด แต่ใช้ชีวิตเพื่อการเกื้อกูลและเสียสละให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การใช้ชีวิตแบบคนจนมิใช่คือการใช้ชีวิตแบบ “มักใหญ่-ใจแคบ” แต่คือการใช้ชีวิตแบบ “มักน้อย-ใจกว้าง” เป็นคนจนที่กินน้อย ใช้น้อย ทำงานมาก เพื่อนำส่วนเหลือไปจุนเจือเกื้อกูลให้แก่สังคมชั้นแค่น ความจนทำให้ชีวิตมีความอิสระไม่ติดข้องไปกับวัตถุนิยม บริโภคนิยม หรุหรานิยม อบายมุขนิยม ซึ่งอยู่ในระบบ “ทุนนิยม” นั่นเอง การเป็นคนจนช่วยให้เรามีเวลาว่างในการมองโลกและชีวิตตามความเป็นจริง ดังบทกวีสั้นสกฤต แปลเป็นอังกฤษโดย ดร.จอห์น บร๊าฟ และถ่ายทอดภาษาไทยโดย เสฐียรพงษ์ วรรณปก ในหนังสือ “ช่องที่ไม่ว่าง” มีตอนหนึ่งนำคตินัก ความว่า .. “ขอคารวะแต่เทพเจ้าแห่งความยากจน ผู้ดลให้ข้ามีอิสระเสรีภาพ ข้าเฝ้ามองดูคนทั้งโลกอย่างเสรี โดยไม่มีใครสนใจข้าเลย” และอีกตอนหนึ่งอาตมาเรียกว่าเป็น “ความงามในความจน” นักกวีได้บรรยายว่า “เอาโลกกว้างต่างปัญจภรณ์ เอาที่ข้มพรต่างหลังคากัน สองแขนหนุนนอนนั้นแทนเขนย เอาลมร่ำเพยต่างวิชนี เอาแสงรัชนีกรต่างแสงตะเกียง เอาความสันโดษพอเพียง

ต่างเพื่อนนอน คนเช่นนี้ถ้าไม่กังวลอนาคตในชีวิต จะนอนหลับสนิทตั้งมหาราชฯ”

พระพุทธเจ้าได้สอนธรรมะที่เป็นไปเพื่อความมกน้อย สันโดษ ขัดเกลา ชีวิตแบบคนจนนี้แหละสร้างนักปราชญ์มานักต่อนักแล้ว เริ่มตั้งแต่พระพุทธเจ้าผู้สละชีวิตแบบรัชทายาทไปสู่ชีวิตแบบไม่มีญาติ แม้แต่ผ้าคู่กายและคนคู่ใจก็ได้นำติดไปด้วย กระทั่งพระเจ้าพิมพิสารจะถวายอาณัติกรให้ปกครองครึ่งหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ทรงยอมรับ ยังสมათานชีวิตแห่งความยากจนไปสู่การบรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ในที่สุด

ถ้าคนไทยเราจะลดความอยากรวยลงมาบ้าง ก็น่าจะทำให้ประเทศไทยไม่เร้าร้อนดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ อาตมาเคยเสนอให้มีการ “ประกวดความจน” คือให้เลือกเฟ้นคนที่จนมากที่สุดแต่มีชีวิตอย่าง “สงบเย็นและเป็นประโยชน์” มากที่สุดมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินให้เป็นผู้ชนะเลิศ ตรงนี้ต้องเข้าใจด้วยว่าหมายถึงคนจนในการใช้ชีวิตส่วนตัว แต่เสริมสร้างความร่ำรวยให้กับชีวิตส่วนรวม ตัวอย่างเช่นประชาชนชาวพุทธในพม่า แม้จะมีรายได้น้อย แต่ก็กระจายทรัพย์ไปทำบุญแก่พระพุทธศาสนา บางคนทำบุญถึงหนึ่งในสี่ของทรัพย์ตามคำสอนในพระไตรปิฎก ที่พม่าจึงมีวัดดงดงามอลังการ คนไปวัดกันเป็นปกติธรรมดาสามัญ กล่าวได้ว่าบ้านคนพม่าเล็กมาก แต่วัดพม่าใหญ่มาก

วันที่ตอบจดหมายผู้อาวุโสอยู่ที่นี่ ประเทศไทยกำลังมีปัญหาค่าเงินบาทแข็งตัว อาตมาไม่ค่อยจะเข้าใจนักหรอก รวมไปถึงปัญหากรณีพระปราโมทย์ที่มอบสิทธิ์ให้อดีตภรรยาที่ยังมีความเป็นภรรยาทางกฎหมายถือครองบัญชีเงินบริจาคหลายสิบล้านบาท ไปจนถึงกรณี ส.ส.พรรคเพื่อไทย โอนเงินสนับสนุนผู้เกี่ยวข้องกับการทำระเบิดป่วนเมือง ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเกี่ยวข้องกันเรื่องเงิน ทั้งนี้ได้ปฏิเสธเงิน เพราะเงินก็เป็นสื่อแลกเปลี่ยนไปสู่การสร้างบุญได้มีใช้น้อย เพียงแต่เราต้องเป็นผู้ใช้เงิน มิใช่ให้เงินมาใช้เรา รวมความว่าเราจะต้องฝึกความพร้อมเพื่อเผชิญหน้ากับความไม่พร้อมในชีวิตอยู่เสมอ นั่นคือการฝึกฝนชีวิต “แบบคนจน” นั่นเอง

จดหมายฉบับนี้ออกจะยาวไปสักหน่อย ยังยินดีดำเนิน “สุนทรียสนทนา” ต่อไปเพื่อผลประโยชน์ทางปัญญาแก่ตนและท่าน โดยจะขอฝากคำตรัสของ **สมเด็จพระพรตน์** ๗ เป็นธรรมสงท้ายว่า “**เมื่อเรามีเงินน้อยลง เราจำเป็นต้องใช้สติปัญญาเพิ่มมากขึ้น**”

ด้วยความเคารพในความคิดเห็นบางอย่างที่ต่างกัน-ไม่แตกต่างกัน

สมณะจันทเสฏฐ์

(สมณะจันทเสฏฐ์ หรือ ท่านจันทร์ แห่ง สันติอโศก)

๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓

กราบนมัสการ พระคุณ ท่านสมณะจันทเสฏฐิ์ที่เคารพ

ผมได้รับลิขิตของพระคุณ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งพระคุณน่าจะพิมพ์เดือนผิด เพราะกลายเป็นวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งไม่ใช่วันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ดังที่พระคุณระบุมาแล้ว ด้วยน้ำใจยินดีที่ได้ทราบ ว่าพระคุณมิได้มีปัญหาหรือผลกระทบใดจากการเสวนากับผม ซึ่งได้เปิดเผยและเผยแพร่ข้อความที่เสวนากันลงในเว็บไซต์ www.paisalvision.com ด้วย

ข้อที่พระคุณห่วงใยผมว่าจะได้รับผลกระทบ เพราะเหตุที่คบหากับพระคุณ เนื่องจากเป็นนักบวชนอกกระแสหลัก ซึ่งหลายคนไม่เข้าใจและไม่วางใจนั้น ขอพระคุณอย่าได้เป็นห่วงใยเลย ในพระศาสนาของพระตถาคตเจ้านั้นไม่มีนักบวชกระแสรองหรือกระแสหลักแต่ประการใด มีแต่นักบวชที่ประพฤติพรหมจรรย์ตามพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้าหรือไม่เท่านั้น

นักบวชใดก็ตามที่ได้ประพฤติพรหมจรรย์ในพระธรรมวินัยแห่งพระตถาคตเจ้าแล้ว ย่อมได้ชื่อว่าเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เป็นพระสงฆ์สาวกของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้บูชา เป็นเนื้อนาบุญอันประเสริฐของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย แต่หากไม่ได้ประพฤติพรหมจรรย์ตามพระธรรมวินัยที่พระตถาคตเจ้าได้แสดงแล้ว ได้บัญญัติแล้ว และยังคงเป็นศาสดาของชาวพุทธทั้งปวง นับแต่ทรงดับขันธปรินิพพานมาจนถึงวันนี้ นักบวชนั้นย่อมไม่ใช่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่พระสงฆ์สาวกของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้บูชา ไม่ใช่เป็นเนื้อนาบุญอันประเสริฐ

ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายเลย

ผมคบหาเสวนากับพระคุณด้วยความเคารพและศรัทธา เพราะเห็นและเชื่อโดยสนิทใจว่าพระคุณได้ประพฤติพรหมจรรย์ในพระธรรมวินัยของ พระอริยเจ้าตามที่ทรงแสดงแล้วและทรงบัญญัติแล้ว ดังนั้นจึงย่อมไม่หวั่นไหวในความคิดเห็นใด ๆ

ตามกฎหมายคณะสงฆ์ในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องของคณะสงฆ์ไทยโดยเฉพาะ เป็นเรื่องของกฎหมายในการปกครองคณะสงฆ์ เป็นคนละส่วนกับความเป็นสงฆ์หรือพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านใดหรือเหล่าใดปฏิบัติอยู่ในพรหมจรรย์ตามพระธรรมวินัยของพระอริยเจ้า ก็ย่อมเป็นสงฆ์หรือพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ท่านใดหรือเหล่าใดมิได้ปฏิบัติอยู่ในพรหมจรรย์ตามพระธรรมวินัยของพระอริยเจ้า ก็ย่อมไม่เป็นสงฆ์หรือพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

ผมเห็นและจำแนกความเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ดังนี้ ซึ่งเชื่อว่าเป็นความเชื่อและความเห็นที่ถูกตรงตามคำสอนของพระบรมศาสดา และตามที่มีระบุไว้ในพระไตรปิฎก อันเป็นแหล่งสถิตของพระบรมศาสดา เพราะบรรดาพระธรรมคำสอนทั้งปวงย่อมมีอยู่ในพระไตรปิฎกและย่อมทรงไว้ในพระสงฆ์ผู้เป็นสาวกของพระบรมศาสดา ดังนั้นนักบวชใดเป็นพระสงฆ์จึงเป็นที่ทรงไว้ทั้งพระพุท พระธรรมและพระสงฆ์ อันบริบูรณ์อยู่ในตัว เพราะเหตุนี้ผมจึงเคารพนับถือพระคุณและสมณะชาวสันตโคกโดยมิได้มีข้อสงสัยใด ๆ ดังนั้น ขอพระคุณจงเป็นสรณะอันประเสริฐแก่ชาวพุทธทั้งปวง ในการประกาศ ในการอบรมสั่งสอน พระสัตยธรรมเพื่อให้บังเกิดประโยชน์สุขแก่ชาวโลก

สืบไปเถิด

ได้ทราบความที่พระคุณปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องการใช้เครื่องพิมพ์ดีดแทนการใช้คอมพิวเตอร์ โดยการยืมพิมพ์และไม่นั่งพิมพ์แล้ว ต้องขอกราบนมัสการมาด้วยความเคารพว่าพระคุณอย่าติดยึดในสิ่งเหล่านี้เลย อันเทคโนโลยีสมัยใหม่ย่อมเป็นประโยชน์แก่ชาวโลกและผู้ประกาศพระสัจธรรมทั้งปวง ที่สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการทำให้พระคุณได้ประกาศพระสัจธรรมได้มากขึ้น ทำให้พระคุณได้อบรมสั่งสอนเวไนยสัตว์ได้มากขึ้น การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ก็ดีกว่าการนั่งพิมพ์ก็ดี มิได้ฝืนหรือขัดอันใดกับพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า

เมื่อกล่าวความตรงนี้ก็ขอกราบนมัสการว่า ในปฐมเทศนาซึ่งเป็นการประกาศคำสอนครั้งแรกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เรื่องแรกสุดที่ทรงชี้ทรงห้ามเป็นเด็ดขาด คือหนทางอันสุดโต่งทั้งสอง ได้แก่อัตต-กิลมถานุโยคหนึ่ง และกามสุขัลลิกานุโยคอีกหนึ่ง ทางสายตึงและสายหย่อนทั้งสองสายนี้ไม่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ เป็นหนทางที่ผิด ซึ่งพระพุทธองค์เมื่อก่อนตรัสรู้ก็ทรงประพฤติปฏิบัติในทางสุดโต่งทั้งสองทางถึงขั้นออกฤกษ์แล้ว ดังที่ทรงตรัสไว้เองว่าไม่ว่าอดีตปัจจุบัน หรือในอนาคตกาลไหน ๆ ไม่มีผู้ใดที่ประพฤติปฏิบัติในหนทางสุดโต่งทั้งสองสายนี้เสมอด้วยพระองค์เลย แม้ปานนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถบรรลุพระสัมโพธิญาณได้ ต่อเมื่อทรงเลิกปฏิบัติทั้งสองทางนั้น และหันมาปฏิบัติทางสายกลางหรือมัชฌิมาปฏิปทานั้นแล้ว จึงได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเป็นเรื่องที่ชาวพุทธทั้งปวงพึงตระหนักและพึงเดินตามหนทางที่พระพุทธองค์ทรงปฏิบัติ ทรงชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดแล้ว

ดังนั้นการอันใดที่จะชักพาพระคุณให้โน้มไปในอัตตกิลมถานุโยค การอันนั้นขอพระคุณได้ละ ได้เว้นได้ถอนออกมาเถิด ผมขออาราธนาพระคุณในประการนี้ ด้วยปรารถนาว่าเมื่อพระคุณรุดหน้าไปในมัชฌิมาปฏิปทาแล้ว ย่อมถึงซึ่งมรรคผลอันจะเป็นที่พึงของผม

และเวไนยสัตว์ทั้งหลายได้เป็นอย่างดี เพราะพระคุณมีพื้นฐานของอาเทศนาปาฏิหาริย์อยู่เป็นค้ำคูณแล้ว เมื่อใดที่บรรลุถึงซึ่งปาฏิหาริย์นี้อย่างเต็มเปี่ยมสมบูรณ์แล้วย่อมยังประโยชน์สุขแก่ชาวโลกเป็นอนเนกอนันต์นัก

ในข้อที่พระคุณได้กรุณาใช้เวลาและตัวหนังสือจำนวนมากในการแสดงความเห็นต่าง เรื่องความจนซึ่งผมเคยกราบนมัสการไว้ในจดหมายฉบับก่อนว่าความอยากจนนั้นเป็นมิจฉาทิฐิอย่างหนึ่งนั้น ผมได้อ่านด้วยความพิงใจเพราะเหตุและพิจารณาใคร่ครวญตามอย่างละเอียดถี่ถ้วน ถึงหลายรอบ เบื้องต้นต้องกราบขอบพระคุณที่พระคุณสัจธรรมอธิบายมามากมายปานนั้น และเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับข้อธรรมสำคัญ เพราะเมื่อได้อ่านเนื้อความตามลิขิตของพระคุณแล้ว ย่อมชักนำไปในทางที่ให้เกิดความอยากจน เพราะความจนมีอาณิสสงส์มาก จึงควรต้องทำตัวให้ยากจนจึงจะได้ซึ่งมรรคผลนั้น ผมมีอาจเห็นพ้องด้วยเลย และเห็นว่าปัญหานี้เป็นเรื่องที่สมควรที่จะได้นำเสนอความเห็นแก่พระคุณเพื่อถวายเป็นสังฆบูชา ขอพระคุณได้เมตตาอ่านและพิจารณาโดยแยบคายเถิด

ในเบื้องต้นนี้ ผมขอกราบนมัสการว่าบรรดาคำสอนทั้งปวงแห่งพระบรมศาสดานั้น มิได้สอนให้ยากจนหรืออยากจนแต่ประการใดเลย แต่ทรงสอนให้มีความสันโดษ มีความมักน้อย มีความพอใจในสิ่งที่มีที่เป็นอยู่ เพราะความสันโดษ ความมักน้อย ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่นั้นเป็นไปเพื่อความปล่อยปละละวางเพื่อความเบาสบาย เพื่อความไม่มีภาระ ซึ่งต่างจากการสอนให้อยากจน หรืออยากจน ดังที่ปรากฏความโดยพิสดารที่ทรงแสดงไว้ในสามัญญผลสูตรนั้น

พระเจ้าพิมพิสารก็ดี อนาถบิณฑิกะเศรษฐีก็ดี หมออาชีวกก็ดี และอุปาสกอีกจำนวนมากต่างก็เป็นมหาเศรษฐีด้วยกันทั้งนั้น และเมื่อได้ศึกษาปฏิบัติตามที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนแล้วก็บรรลุถึงมรรคผลเป็นที่ประจักษ์ ดังนั้นความร่ำรวยหรือความเป็น

มหาเศรษฐี จึงมิได้เป็นอุปสรรคต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมในพระศาสนา

ส่วนพระยสะก็ดี กลุ่มภักทวัศศีย์ ซึ่งเป็นเพื่อนของพระยสะก็ดี ล้วนเป็นบุตรของมหาเศรษฐีทั้งสิ้น ครั้นได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดาแล้วก็มีดวงตาเห็นธรรม ได้ขออุปสมบทและได้รับประทานเอทิกขุอุปสัมปทาจากพระผู้มีพระภาคเจ้า ต่อมาก็บรรลุพระอรหันต์ และเป็นสงฆ์สาวกชุดแรกที่พระบรมศาสดาตรัสสั่งให้ออกไปประกาศพระศาสนา บุตรมหาเศรษฐีเหล่านี้มากลายเป็นสมณะผู้ภิกขุอาจารย์ มิใช่เพราะอยากจนหรือยากจน แต่เพราะเข้าถึงพระธรรมแล้วจึงปล่อยปละละวางทรัพย์สมบัติทั้งหลายทั้งปวงนั้นเสีย มิใช่ว่าอยากจนหรือทำตัวให้จนแล้วจึงบรรลุมรรคผลแต่ประการใด

ซึ่งพระคุณได้พรรณานานิสงส์ของความจนไว้มาก ก็ย่อมสามารถพรรณานานิสงส์ของความร่ำรวยได้มากเช่นเดียวกัน แต่ทั้งอันนิสงส์ของความรวยและความจนนั้น ไม่ว่าจะพรรณนาถึงขั้นพิสดารประการใด ก็มีแต่จะเข้าไปเพื่อชวนให้อยากจน หรืออยากจน หรืออยากรวย หรือร่ำรวย ซึ่งไม่ใช่หนทางหรือคำสอนของพระอรหันต์แต่ประการใด

การทำให้จน ถ้ามีเหตุมาจากความอยากจน หรือเข้าใจว่าจนแล้วทำให้ได้บรรลุมรรคผลหรือบรรลุธรรมในพระศาสนา ย่อมเป็นมิจฉาทิฐิโดยแท้ เช่นเดียวกับความอยากรวย หรือเข้าใจว่ารวยแล้วจะทำให้ได้มรรคผลหรือบรรลุธรรมในพระศาสนา ก็ย่อมเป็นมิจฉาทิฐิโดยแท้เช่นเดียวกัน กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าความอยากจน หรือความอยากรวย ต่างก็เป็นทางสุดโต่งที่อนุโลมได้กับอัตตกิลมณานุโยค และกามสุขัลลิกานุโยค ที่พระพุทธองค์ตรัสห้ามนั่นเอง

การประพฤติพรหมจรรย์ในพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า ย่อมมีผลทำให้เกิดความปล่อยปละละวางในทรัพย์สินและกิเลสอาสวะต่าง ๆ แต่นั่นไม่ใช่

เพราะความอยากจนเป็นเหตุ แต่เพราะเห็นคุณค่าของเนกขัมมะ และพอใจในการปล่อยปละละวางนั้น หรือเมื่อบรรลุธรรมแล้วก็ปล่อยปละละวางทรัพย์สมบัติทั้งหลาย เพราะเห็นตามความเป็นจริงว่าเป็นสิ่งไม่มีแก่นสาร

เพราะเหตุนี้ถ้าอยากจนแล้วทำให้จนเพื่อหวังผลในธรรมย่อมไม่ใช่หนทางอันประเสริฐ และอาจกล่าวได้ว่าเป็นอัตตกิลมณานุโยคอย่างหนึ่ง แต่ถ้าปฏิบัติธรรมแล้วเบื่อหน่าย เห็นว่าทรัพย์สมบัติเป็นสิ่งไร้แก่นสาร เป็นภาระมาก เป็นของหนัก เป็นของที่ดึงดูด ทำให้ติดยึด เมื่อเห็นโทษเช่นนี้แล้วจึงปล่อยปละละวางทรัพย์สินและกิเลสและอาสวะต่าง ๆ เสีย แม้ว่า การกระทำเช่นนั้นจะเป็นผลทำให้ยากจนก็ย่อมถือว่าเป็นสัมมาทิฐิ

ความอยากจน หรือความอยากรวย แล้วทำให้จนหรือทำให้รวย ย่อมเป็นต้นเหตุ เป็นรากเหง้าของกิเลส ยิ่งอยากมากเท่าใดก็เท่ากับมีต้นเหตุและมีกิเลสมากขึ้นเท่านั้น ไม่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ในธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า ซึ่งพระพุทธองค์ทรงสอนให้พอใจในสิ่งที่มี ที่เป็นอยู่ อันเป็นการก้าวข้ามพ้นความจน ความรวยไปแล้ว ดั่งนั้นเมื่อถือสันโดษรู้ประมาณ พอใจในสิ่งที่เป็นอยู่แล้ว ถึงจะจนหรือถึงจะรวยก็ย่อมไม่ทุกข์ ไม่ร้อน ไม่ฉุนฉวย ไม่ปั่นป่วน มีความตั้งมั่น มีความบริสุทธิ์แห่งจิต และย่อมก้าวข้ามพ้นสู่มรรคผลนิพพานได้อย่างแน่นอน

ในเรื่องของค่าเงินบาทแข็งตัวนั้น พอจะกราบนมัสการพระคุณได้ว่าอุปมาเหมือนกับฝนตก แต่ตออกย่อมเป็นไปโดยธรรมชาติ ธรรมดา คือเมื่อมีเงินไหลเข้าประเทศมาก ค่าเงินบาทก็จะแข็งตัว แต่ถ้าเงินไหลออกมาก ค่าเงินบาทก็จะอ่อนตัวลง เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปกติในโลกทุนนิยมที่ใช้เงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน แล้วเงินนั้นก็ได้กลายเป็นสินค้าโดยตัวของมันเองด้วย

เมื่อมีกรณีค่าเงินบาทแข็ง ในการซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทย ก็ใช้เงินบาทน้อยลงกว่าปกติ ดังเช่น สามารถสั่งซื้อน้ำมันและก๊าซจากต่างประเทศในราคาที่ใช้เงินบาทน้อยลง ซึ่งนับแต่ปีกลายนี้มาจนถึงปัจจุบัน ค่าเงินบาทแข็งตัวขึ้นถึง ๓๐% ควรที่ราคาน้ำมันและก๊าซในประเทศไทยควรจะลดลงได้ถึง ๓๐% เช่นเดียวกัน แต่หาได้ลดลงไม่ เหตุทั้งนี้มาจากแต่ธนาคารเมืองได้ยกยอกเอาผลประโยชน์ของชาติด้วยการคอร์ปชั่นจนหมดสิ้น เช่นเดียวกับฟนตก ผู้มีปัญญายอมแสวงหาและอาศัยประโยชน์จากการที่ฟนตกนั้นได้ฉันทิด ค่าเงินบาทแข็งก็มีประโยชน์ในส่วนนี้ ฉันทิดนั้น เป็นแต่ประโยชน์ที่พึงได้แก่ชาติและประชาชน ถูกคอร์ปชั่นเอาไป

เมื่อมีกรณีค่าเงินบาทแข็ง การส่งสินค้าหรือบริการขายให้แก่ต่างประเทศ แม้ได้เงินตราต่างประเทศในจำนวนเท่าเดิม แต่เมื่อเปลี่ยนมาเป็นเงินบาทก็จะได้เงินบาทน้อยลง ตรงนี้ย่อมเกิดผลกระทบการส่งออกสินค้าไปต่างประเทศมีอยู่ ๒ ประเภทใหญ่หนึ่งนั้นคือการส่งออกสินค้าภาคเกษตร ซึ่งเทศกาลนี้พ้นมาแล้ว จึงไม่ได้รับผลกระทบ สองนั้นคือการส่งออกภาคอุตสาหกรรม ซึ่งเจ้าของเป็นนายทุนต่างชาติ และนายทุนชาติ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ ๗๐ ในการส่งสินค้าไปขายต่างประเทศหรือทำการค้าระหว่างประเทศนั้น ความจริงไม่มีความเสี่ยง เพราะมีปกติที่จะต้องทำประกันความเสี่ยงซึ่งเสียค่าใช้จ่ายไม่มากนัก แต่เพราะความเห็นแก่ตัวและฉวยโอกาส ทุนต่างชาติและทุนชาติละเลยไม่ซื้อประกันความเสี่ยงค่าเงิน กลับผลักภาระนั้นมาให้ประเทศชาติ แต่เวลามีกำไรพากันเงี้ยบกริบ แล้วรัฐบาลก็โหวกเหวกโวยวายดันตามความต้องการ จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้น

ที่สำคัญที่สุดคือประเทศไทยถือเอาระบบเงินบาทลอยตัว หรือให้มีเงินเข้าออกได้โดยเสรี แต่เพราะความกลัวหรือเพราะหวังประโยชน์จากการเก็งกำไร จึงมีการแอบแทรกแซงค่าเงินเพื่อไม่ให้ค่าเงินบาทแข็ง ซึ่งในปีที่ผ่านมามีผลขาดทุนถึง ๘๐,๐๐๐ ล้านบาท และในปีนี้ก็ยังไม่ชัดเจนว่าขาดทุนไปแล้วเท่าใด แต่น่าจะไม่น้อยกว่าแสนล้านบาทแน่นอน เป็นความ

เสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของคนบางคณะที่มีทีสิมมานะว่าเป็นผู้มีความรู้ความเฉลียวฉลาดมากที่สุด ในแผ่นดินนี้ แต่ก็เคยทำให้ชาติล่มจมมาครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อครั้งวิกฤตต้มยำกุ้งในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จนประเทศชาติต้องสิ้นเนื้อประดาตัว และกลายเป็นเมืองขึ้นของไอเอ็มเอฟ จนภาคเอกชนต้องถึงกาลฉิบหายวายวอดไปเป็นอันมาก

ขณะนี้เมื่ออดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังท่านหนึ่ง กล่าวโจมตีมาตรการสกัดเงินบาทแข็งของธนาคารแห่งประเทศไทยและรัฐบาล ข้อที่โจมตีนั้นผมเห็นด้วย เพราะมาตรการที่ออกมาไม่ได้มีผลต่อการป้องกันหรือแก้ไขค่าเงินบาทแข็งเลย เนื่องจากไม่ได้แก้ตรงต้นเหตุ คือการที่เงินไหลเข้ามาเก็งกำไรในตลาดหุ้น และเก็งกำไรค่าเงิน โดยมาตรการที่ออกมาทั้ง ๓ มาตรการไม่ได้แตะต้องการเก็งกำไรในตลาดหุ้น ไม่ได้แตะต้องการเก็งกำไรค่าเงิน หากเป็นไปเพื่ออุ้มชูกลุ่มธุรกิจส่งออกที่เป็นต่างชาติและทุนชาติเท่านั้น ข้อที่ตำหนิผมจึงเห็นด้วย

อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังท่านนี้ได้เสนอวิธีแก้ไขค่าเงินบาทแข็ง โดยให้กำหนดค่าเงินบาทคงที่ เช่น ให้กำหนดค่าเงินบาทคงที่ไว้ที่ ๒๙ หรือ ๒๘ บาทต่อเหรียญดอลลาร์สหรัฐ เป็นต้น มาตรการที่ว่านี้ผมเห็นว่าเป็นการวางยาพิษร้ายแรงให้แก่ประเทศชาติ มีโทษถึง ๒ สถาน คือ

สถานแรก ประเทศไทยได้ประกาศให้เงินบาทลอยตัวมาตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๐ หมายความว่ารัฐบาลและประเทศไทยไม่ได้ค้ำประกันค่าเงินบาทอีกต่อไป ค่าเงินบาทจะขึ้นหรือลงตามภาวะตลาด คือเมื่อเงินไหลเข้ามากก็จะแข็ง เมื่อเงินไหลออกก็จะอ่อนตัว ซึ่งจะกำหนดมาตรการให้เงินบาทมีอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ ก็คือการยกเลิกการลอยตัวค่าเงินบาทกลับไปสู่เหตุการณ์ก่อนวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๐ คือประเทศไทยและรัฐบาลไทยต้องค้ำประกันค่าเงินบาทไว้ในอัตราคงที่ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีผล

ใหญ่หลวงยิ่งนัก และทำให้ระบบการเงินทั้งหมดวิปริต ผันแปรไปจนหมดสิ้น โดยที่มิได้มีการเตรียมความพร้อมใด ๆ รองรับเลย นี่คือนิยามของมหันตภัยที่วางให้แก่ประเทศไทย

สถานสอง เมื่อใดก็ตามที่กลับไปสู่ระบบเก่า ก็เท่ากับเอาประเทศไทยและรัฐบาลไทย รวมทั้งคนไทย ไปเป็นประกันค่าเงินบาท ย่อมเป็นเหตุให้นักเก็งกำไร ค่าเงินหรือพวกเฮดฟันด์จากทั่วโลกเข้ามาโจมตีค่าเงิน เหมือนกรณีที่เคยเกิดมาแล้วในปี ๒๕๔๐ เมื่อเขาเอาเงินดอลลาร์สหรัฐฯเข้ามาขาย ทางของไทยก็ต้องรับซื้อในอัตราที่คงที่ แต่บรรดานักเก็งกำไรหรือเฮดฟันด์เหล่านี้ เขามีกองทุนขนาดใหญ่หลายกอง แต่ละกองมีปริมาณเงินมากกว่าเงินสำรองของประเทศไทยหลายเท่า ก็จะไม่สามารถต่อสู้ป้องกันค่าเงินเอาไว้ได้ อย่างไรก็ตามแต่ระดับประเทศไทยเลย แม้แต่อังกฤษ อียู หรือญี่ปุ่น ก็เคยถูกโจมตีค่าเงินจนยับเยินมาแล้วทั้งสิ้น บทเรียนของประเทศไทยในวิกฤตต้มยำกุ้งในปี ๒๕๔๐ ที่พ่ายแพ้อย่างยับเยิน จนต้องเสียเอกราชทางการเงิน เป็นบทเรียนอันมีค่ายิ่งที่จะต้องไม่ทำความผิดพลาดซ้ำอีก

ดังนั้นมาตรการข้อนี้ที่อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเสนอจึงเป็น อันตรายร้ายแรงต่อประเทศชาติ ซึ่งไม่น่าที่คนเช่นนั้นจะเสนอโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโดยความโง่เขลาเบาปัญญา แต่น่าจะเป็นการเสนอโดยมีวาระซ่อนเร้นบางอย่าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักเก็งกำไร แต่จะมีผลเป็นการทำร้ายชาติบ้านเมืองอย่างยับเยิน เหมือนเมื่อครั้งที่ท่านผู้นี้เคยมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่ในยุควิกฤต ๒๕๔๐ นั้นแล้ว

ในเรื่องเงินนั้น เมื่อเกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ก็ย่อมทำให้เกิดความเศร้าหมองได้ ดังกรณีพระดังรูปหนึ่งซึ่งพระคุณได้เอ่ยถึงนั้น ที่เป็นข่าวว่ามีเงินทองสะสมมากมายเกินสมณวิสัยนักหนานั้น ย่อมต้องมีเรื่องเศร้าหมองเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เพราะการได้มาซึ่งเงินทองจำนวนมากมายมหาศาลแล้วสั่งสมเป็นสมบัติตนนั้น ย่อมเป็นการละเมิดในศีล และละเมิดในพระวินัย

ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงและบัญญัติไว้

อันศีลที่พระพุทธองค์ทรงแสดงคือจลศีลมัชฌิมศีล และมหาศีล รวม ๔๓ ข้อ อันเป็นบาทฐานของสมาธิ และปัญญานั้น เมื่อศีลทะลุศีลต่าง ศีลพร้อย ศีลขาดแล้ว ย่อมไม่มีทางได้รับอานิสงส์แห่งศีล เพราะศีลเป็นบ่อเกิดให้ได้ไปในทางที่ดี ที่ชอบ หรือสุคติ ศีลเป็นบ่อเกิดแห่งโภคทรัพย์ คือโลกียทรัพย์และอริยทรัพย์ และศีลย่อมเป็นบ่อเกิดและเป็นทางให้บรรลุไปถึงพระนิพพาน ส่วนในข้อละเมิดพระวินัยนั้นก็ย่อมมีโทษตามที่พระวินัยบัญญัติไว้ จึงน่าเสียดายนักที่พระซึ่งมีความสามารถในการอบรมสั่งสอน แต่เรามีปัญหาเรื่องละเมิดศีล ละเมิดพระวินัย จนเกิดเป็นข่าวฉาวโฉ่ส่งผลกระทบต่อชาวพุทธโดยรวมเช่นนี้

ความจริงพระที่มีชื่อเสียงรูปที่กล่าวถึงนั้นเป็นพระดี มีครูบาอาจารย์ดีมาแต่ก่อน มีประวัติการศึกษาปฏิบัติในธรรมวินัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่มากลับกลายเป็นเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายและย่อมเป็นอุทาหรณ์สอนใจว่า กฎหมายคณะสงฆ์ก็ดี การศึกษาทางปริยัติอันปฏิบัติกันอยู่ก็ดี และค่านิยมของคนไทยในปัจจุบันก็ดี ไม่สามารถทำคนให้เป็นคนดีได้ กลับทำคนดีให้กลายเป็นคนเสียคนไป แม้กระทั่งพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก็มากลับกลายเป็นไปได้ถึงปานนี้ เห็นทีว่าจะต้องปฏิรูปการปกครองคณะสงฆ์และปฏิรูปการศึกษาของพระสงฆ์กันเสียใหม่ โดยย้อนกลับไปใช้วิธีการปกครองและการศึกษาปฏิบัติตามที่เป็นมาแต่ครั้งพุทธกาล ซึ่งเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วว่าการปกครอง การศึกษาปฏิบัติ ในครั้งกระโน้น เป็นผลให้มีพระอรหันต์และพระอริยเจ้าบังเกิดขึ้นในโลกเป็นจำนวนมาก

ผมกราบนมัสการพระคุณเสียดียาวถึง ๖ หน้า กระดาษพิมพ์แล้ว จึงจำต้องยุติจดหมายฉบับนี้ไว้แต่เพียงนี้

กราบนมัสการด้วยความเคารพ

นายไพศาล พิษมงคล

๒

ธรรม ๕ อย่างนี้
พระพุทธรูปเจ้าทรงสอนไว้
นักการเมืองประพฤติได้
ศิวิไลซ์อย่างเดียว ไม่มีเลื่อม

การเมืองศิวิไลซ์

พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่
กุฎาคารศาลา (ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดแหลม)
ป่ามหาวันใกล้เมืองเวสาลี นครหลวงแคว้นวัชชี

เวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้าไปใน
เมืองเวสาลี เพื่อบิณฑบาต ครั้นเสด็จกลับมา
ทรงฉันภัตตาหารแล้ว ก็เสด็จประทับพักผ่อน ณ
โคนต้นไม้ต้นหนึ่ง

ในเวลานั้น ปราภพพวกเจ้าลิจฉวีกุมาร
หลายคน ถือนุทที่ขึ้นสายแล้ว พร้อมฝูงสุนัข
แวดล้อม เดินเที่ยวมาในป่ามหาวัน พอได้พบเห็น
พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่โคนไม้ ก็รีบ
วางนุทลงทันที ปล่อยสุนัขให้ไปที่อื่นก่อน แล้ว
เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวาย
อภิวาท (กราบ) พวกกันนั่งนิ่งอึ้งขลิ (ประนมมือ
แสดงความเคารพ) อยู่ใกล้ ๆ

ขณะนั่นเอง มีเจ้าลิจฉวีนามว่า มหานามะ
เดินเที่ยวมาในป่ามหาวัน ได้เห็นพวกกุมารลิจฉวี
นั่งนิ่งประนมมืออยู่ใกล้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้า
จึงตรัสรีเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับ
เปล่งอุทานออกมาว่า

**“เจ้าวัชชีจะเจริญ (ศิวิไลซ์) เจ้าวัชชีจะเจริญ
(ศิวิไลซ์)”**

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงได้ยินอย่างนั้น จึง
ตรัสถามขึ้นว่า

“ดูก่อนมหานามะ ก็เพราะเหตุใด ท่านจึง
กล่าวอย่างนั้นเล่า”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ปกติพวกกุมารลิจฉวี
เหล่านี้เป็นผู้ดุร้าย ทรนาคาย กระด้าง
ของขวัญต่าง ๆ ที่ส่งไปในตระกูล เช่น อ้อย พุทรา
ขนม ขนมห่ม หรือขนมแตกงา (ขนมทำด้วย
ข้าวเหนียวหนึ่ง แล้วเอามาตำคูลูกกับงา) พวก
กุมารลิจฉวีเหล่านี้ก็จะแย่งชิงเอาไปกิน เตะถูก
หลังสตรีในตระกูลบ้าง ถีบถูกหลังเด็กหญิงใน
ตระกูลบ้าง แต่บัดนี้...เหล่ากุมารลิจฉวีกลับพากัน
มานั่งนิ่ง ประนมมืออยู่ใกล้พระผู้มีพระภาคเจ้า”

ทรงสดับเหตุเช่นนั้นแล้ว จึงตรัสแสดงธรรมโปรด
“มหานามะ **ธรรม ๕ ประการนี้ มีอยู่แก่
กุลบุตรคนใด** แม้เป็นกษัตริย์ผู้ได้รับมูรธาภิเษก
(พระราชพิธีสถาปนาเป็นกษัตริย์) แล้วก็ตาม
เป็นผู้ปกครองรัฐซึ่งได้รับมรดกจากบิดาก็ตาม
เป็นอัครเสนาบดีก็ตาม เป็นผู้ปกครองหมู่บ้าน
ก็ตาม เป็นหัวหน้าหมู่คณะก็ตาม เป็นใหญ่ใน

ตระกูลก็ตาม กุลบุตรนั้นพึงหวังได้รับความเจริญ
อย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

ธรรม ๕ ประการนั้น คือ

**๑. กุลบุตรในโลกนี้ ย่อมสักการะ เคารพ
นับถือ บุชาบิดามารดา** ด้วยโศกทรัพย์ที่หามาได้
อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสมขึ้นด้วยน้ำพัก
น้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบเหงื่อต่างน้ำ
โดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

บิดามารดาผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ
บูชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วย
น้ำใจอันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว
กุลบุตรที่บิดามารดาช่วยเหลือแล้ว พึงหวัง
ได้รับความเจริญอย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

**๒. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ
บูชาภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และคนรับใช้**
ด้วยโศกทรัพย์ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร
เก็บสะสมขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน ได้มา
อย่างอาบเหงื่อต่างน้ำโดยถูกกฎหมาย ได้มา
โดยธรรม

ภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และคนรับใช้
ผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ บูชาแล้ว ย่อม
เอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจอันงามว่า
ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรที่ภรรยา บุตร ทาส กรรมกร และ
คนรับใช้ช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับความเจริญ
อย่างเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

**๓. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ
บูชาเพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงาน** ด้วย
โศกทรัพย์ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บ
สะสมขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน ได้มาอย่าง
อาบเหงื่อต่างน้ำโดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

เพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงานผู้ได้รับ
สักการะ เคารพ นับถือ บูชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อ
ช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจอันงามว่า ขอจงมี
ชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรที่เพื่อนชาวนา และเพื่อนร่วมงาน
ช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับความเจริญอย่างเดียว

ไม่มีความเสื่อมเลย

**๔. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ
บูชาเทวดา (คนที่มีจิตใจสูง) ผู้รับพลีกรรม (การ
บูชา)** ด้วยโศกทรัพย์ที่หามาได้อย่างขยันหมั่นเพียร
เก็บสะสมขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน ได้มา
อย่างอาบเหงื่อต่างน้ำโดยถูกกฎหมาย ได้มา
โดยธรรม

เทวดาผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ บูชา
แล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วยน้ำใจ
อันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว

กุลบุตรที่เทวดาช่วยเหลือแล้ว พึงหวังได้รับ
ความเจริญถ่ายเดียว ไม่มีความเสื่อมเลย

**๕. กุลบุตรย่อมสักการะ เคารพ นับถือ บูชา
สมณพราหมณ์ (นักบวช)** ด้วยโศกทรัพย์ที่หามา
ได้อย่างขยันหมั่นเพียร เก็บสะสมขึ้นด้วย
น้ำพักน้ำแรงของตน ได้มาอย่างอาบเหงื่อต่างน้ำ
โดยถูกกฎหมาย ได้มาโดยธรรม

สมณพราหมณ์ผู้ได้รับสักการะ เคารพ นับถือ
บูชาแล้ว ย่อมเอื้อเพื่อช่วยเหลือกุลบุตรนั้น ด้วย
น้ำใจอันงามว่า ขอจงมีชีวิตยืนนาน มีอายุยืนยาว
กุลบุตรที่สมณพราหมณ์ช่วยเหลือแล้ว พึง
หวังได้รับความเจริญถ่ายเดียวไม่มีความเสื่อมเลย”

ตรัสแสดงธรรมทั้ง ๕ ประการแล้ว ทรง
สรุปว่า

**“กุลบุตรผู้โอบอ้อมอารี มีศีล ย่อมช่วยทำ
การงานของบิดามารดา บำเพ็ญประโยชน์แก่
ภรรยา แก่บุตร แก่คนในครอบครัว และแก่
ผู้อาศัยเลี้ยงชีพทั้งหลาย**

**กุลบุตรผู้นั้นเป็นบัณฑิต (คนดีมีคุณธรรม)
เมื่ออยู่ครองเรือนโดยธรรม ย่อมทำความยินดีให้
เกิดขึ้นแก่ญาติที่มีชีวิตอยู่และที่ล่วงลับไปแล้ว
แก่สมณพราหมณ์ และแก่เทวดา**

**กุลบุตรนั้นบำเพ็ญกัลยาณธรรม (ธรรมอัน
ดีงาม) แล้ว ย่อมเป็นผู้ควรบูชา ควรสรรเสริญ
บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญเขาในโลกนี้ เขาละ
โลกนี้ไปแล้ว ย่อมบันเทิงใจในสวรรค์ (สภาวะสุข)”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “กุมารลิจฉวีสูตร” ข้อ ๕๘)

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมโตก

● ฟาสาง

ถ้าเราฝึกให้จิตยินดีกับปัญหาต่าง ๆ
เราก็จะเป็นผู้อยู่เหนือปัญหา
แปรปัญหาให้เป็นปัญญา
เพื่อเพิ่มภูมิของตนให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ชัยชนะ

เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า **“ชัยชนะสิ่งใดก็
ไม่สำคัญและยิ่งใหญ่เท่ากับการชนะ
ตัวเอง”** คำกล่าวนี้ทำให้ฉันย้อนนึกถึงชัยชนะ
ที่ผ่านมา **“เราได้ชนะตัวเองบ้างแล้วหรือยัง ?”**
เป็นคำถามที่ผุดขึ้นมาในตอนนั้น

เมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กล้มมาลิกขา ก็คงไม่
ต่างอะไรกับล้มมาลิกขาทั่วไปที่ตั้งเป้าหมาย
เล่นชั้ยให้ตัวเองว่า ฉันจะต้องจบ ม.๖ รั้งกลด
จากหลวงปู่อย่างภาคภูมิใจให้จงได้ ครั้นเมื่อ
ได้กำชัยชนะนั้นมาอยู่ในมือได้แล้ว ความ
ปลาบปลื้ม ความปิติ ยินดี ความภูมิใจอย่าง
เหลือล้นก็ทะลักเข้าสู่หัวใจดุจสายน้ำที่ไหลกราก
อย่างไม่มีทางเหือดแห้ง จนทำให้ลืมนึกไปว่า
นั่นเป็นเพียงแค่เล่นชั้ยเริ่มต้นเท่านั้น ฉันยัง
จะต้องเริ่มสตาร์ทต่อเพื่อไปให้ถึงเล่นชั้ย
ต่อไปและต่อ ๆ ไปอย่างไม่ว่าจะต้องไปให้ถึง
เล่นชั้ยสุดท้ายนั้นอีกนานเท่าไร

ลองนับย้อนนึกถึงวันเวลาเก่า ๆ ที่ผ่านไป
อย่างรวดเร็ว จนแทบไม่น่าเชื่อว่า ปีนี้จะเป็น
ปีที่ ๘ และกำลังจะย่างเข้าสู่ปีที่ ๙ แล้ว
สำหรับการยืนหยัด เพื่อพัฒนาและฝึกตน
ภายใต้ร่มโพธิ์แห่งนี้ ๘ ปีแล้ว เราได้ผ่าน
อะไรมาบ้างนะ ผ่านความสุข รอยยิ้ม เสียง
หัวเราะ หยาดน้ำตา เสียงร้องไห้ ผ่านปัญหา
อุปสรรค มากมายทีเดียว สำหรับชีวิต
ของเด็กธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ที่ไม่เคยคิดว่า
ชีวิตจะถูกบังคับจนได้ขนาดนี้

ฉันเคยคิดว่าชีวิตศิษย์เก่าที่อยู่วัด ยังไง ๆ
ก็ต้องสบายกว่าตอนที่เรียนล้มมาลิกขาอยู่
เพราะไม่ต้องอยู่ในกฎระเบียบของนักเรียน
ต้องปฏิบัติตามตารางชีวิต กิจวัตร กิจกรรม
อันมากมาย

แต่ฉันคิดผิดถนัด เพราะยิ่งเราจบ ม.๖ แล้ว
เราก็ต้องฝึกฝน พัฒนาตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
เหมือนการที่เราเดินขึ้นสู่ยอดเขายิ่งก้าวสูงขึ้น ๆ
ก็ยิ่งจะต้องเหนื่อย หนักขึ้น แต่ตรงกันข้าม ใจ
ของเราก็จะยิ่งเบาสบายขึ้น เพราะเราเคยฝึก

ผ่านความเหนื่อยยาก ลำบากมาบ้างแล้ว

ท่านสมณะสอนฉันว่า **“ถ้าวันนี้เราได้ฝึก
อดทนต่อความยาก ความลำบาก ทนต่อ
ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาด้วย
ความยินดี จนรู้สึกว่ายอดทนต่อมันได้อย่าง
ไม่ยาก ไม่ลำบากแล้วนั้น เราก็จะเป็นผู้อยู่
เหนือความยากลำบาก อยู่เหนือปัญหาและ
อุปสรรคได้ จิตของเราก็จะเป็นผู้มีความยินดี
และเบิกบานอยู่เสมอ”**

การใช้ชีวิตอยู่ในสังคมชาวโอศก ที่เป็น
เสมือนครอบครัวใหญ่ ต่างคนต่างถิ่น ต่าง
จริตนิสัย ต่างความคิด การมาอยู่ร่วมกันเพื่อ
เป็นพลังของศาสนา สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยก็คือ

การไม่เพ่งโทษซึ่งกันและกัน การรู้จักมองผู้อื่นในแง่ที่ดี

เพราะทุกคนต่างล้วนมีข้อบกพร่องอยู่
ด้วยกันทั้งนั้น หากจะมองเพียงข้อบกพร่อง
ก็คงต้องมีปัญหากันไม่จบไม่สิ้น หากแต่เรา
ต่างมองในแง่ดีของกันและกัน ไม่เพ่งโทษ
ในข้อบกพร่องของผู้อื่น ปัญหาต่าง ๆ ก็
จะคลี่คลายลงไปได้ และเราก็จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น
ได้อย่างมีความสุข

ฉันพยายามนำคำสอนของท่านสมณะ
มาใช้เวลาที่จะต้องพบเจอกับปัญหา และ
อุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามา ไม่ว่าจะต้องเจอ
กับข้อบกพร่องของใคร ก็จะพยายามไม่ถึงสา
เขา แต่เราจะมองในแง่ที่ดี ๆ ของเขา หรือ
ไม่ว่าจะเป็นข้อบกพร่องของตัวเองก็จะพยายาม
เข้าใจ และเรียนรู้ที่จะไม่ทุกข์ไปกับข้อบกพร่อง
นั้น และจะรีบแก้ไขโดยด่วน

*ถ้าเราฝึกให้จิตยินดีกับปัญหาต่าง ๆ
เราก็จะเป็นผู้อยู่เหนือปัญหา
แปรปัญหาให้เป็นปัญญา
เพื่อเพิ่มภูมิของตนให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป*

เขาเป็นพ่อของลูกค่ะ
ยืนยันคำเดิมค่ะ ไม่ตรวจ DNA แบบนอน
เพราะ DNA...
...อยู่บนหน้าลูกค่ะ...

ข่าวฉาวข่าวแฉกระแสมายา

“คุณก็มีความรู้ มีการศึกษาดี แล้วเรื่อง
แบบนี้ ทำไมถึงได้ปล่อยให้เกิดขึ้นมาได้ ทำไม
ไม่คิดหาวิธีป้องกันเอาไว้ก่อน” ผู้ดำเนินรายการ
ชื่อดังสัมภาษณ์ดาราสาวคนหนึ่งออกรายการสด

“เพราะฉันรักเขามาก จึงอยากได้ลูกกับเขา”

ดาราสาวตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเครือหน้าตา
เศร้า ๆ พร้อมอุ้มลูกน้อยแนบอก และเธอยืนยัน
เสียงแข็งว่าไม่ตรวจ DNA เพราะไม่ได้ต้องการ
ให้ฝ่ายชายรับผิดชอบหรือมาคืนดี แต่จะบอก
ลูกว่า...(เอ่ยชื่อนักชื่อดังคนหนึ่ง) เป็นพ่อ ซึ่ง
หลังคลอดนักชื่อดังคนนี้ก็ยังไม่เยี่ยมลูกอยู่

ผู้ชมส่วนมากอยู่ในวัยหนุ่มสาวและวัยกลางคน
ทั้งในกรุงและชาวชนบทต่างสนใจจดจ้องข่าวดาราสาว
ซึ่งเป็นข่าวใหญ่ยึดพื้นที่สื่อกลบข่าวอื่น และนำ
เสนอติดต่อกัน ๒-๓ สัปดาห์ หลายคนบอกว่า
ฝ่ายผู้ชายถูกใส่ร้ายนำเสนอสาร ฝ่ายดาราสาวหญิงนั้น
เป็นคนผิด

หลายคนบอกว่าฝ่ายหญิงนำเสนอสารมากกว่า
หากไม่จริงฝ่ายหญิงคงจะไม่กล้าออกยืนยืนยันนั่งยัน
ขนาดนี้ ถึงขณะนี้ข่าวคาวก็ยังไม่มิตที่ท่าว่าจะจบง่าย ๆ

ธรรมชาติของคนชอบความบันเทิงเร้าใจ
อยากรู้อยากเห็นเรื่องส่วนตัวคนอื่น ยิ่งเรื่อง
ซุบซิบคลิบหลุดดาราสาวเพียงทัก ก็ยิ่งติดตามไม่ยอม
ตกข่าว สื่อมวลชนก็สนองตอบความสนใจเหล่านี้
อย่างเต็มเหนี่ยว เดี่ยวรายการนั้นสัมภาษณ์
เดี่ยวรายการนี้สัมภาษณ์ ชุดค้อยเบื่องลิกเบื่องหลัง
ละเอียดยิบ เพราะเป็นข่าวขายได้ ส่วนใหญ่ข่าว
มายาจะแซงหน้าข่าวอื่น ๆ เช่น ข่าวการเมือง
มีคนจำนวนไม่มากนักที่สนใจข่าวสารการเมือง
ทั้ง ๆ ที่เรื่องบ้านเมืองเรื่องการบริหารกระทบคน
ในวงกว้าง แม้กระทั่งข่าวไทยจะเสียแผ่นดินอยู่
รวมร่อ ก็ยังเฉย ๆ กันเกือบทั้งประเทศ

ข่าวมายาแม้โด่งดังระดับประเทศแต่ไม่ได้มี

สารอะไรมากไปกว่าเรื่องของคนคู่ที่ทำในที่ลับ แล้วมาไขในที่แจ้ง ลองมาฟังเรื่องเล่าดี ๆ จากเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานเล็ก ๆ ในชนบทบ้าง

ชื่อผู้เล่า น.ส.เพ็ญรัตน์ คัดทะจันทร งาน ประกันสุขภาพ กลุ่มงานยุทธศาสตร์และ สารสนเทศทางการแพทย์ รายละเอียดที่ทำ บริการงานคุ้มครองสิทธิประกันสุขภาพ ตรวจสอบให้คำปรึกษาและรับรองสิทธิ ขึ้นทะเบียน สิทธิข้าราชการ ประกันสุขภาพบัตรทอง บัตรคน ต่างต่าง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่เป็นศูนย์ข้อมูล หลักประกันสุขภาพระดับอำเภอ “เรามุ่งเน้นที่จะเป็นศูนย์บริการหลักประกันสุขภาพที่มีความ เป็นธรรมแก่ผู้รับบริการในเรื่องสิทธิการรักษาให้ มากที่สุด”

“ตลอดระยะเวลาประมาณ ๓ ปีที่ดิฉัน ทำงานในโรงพยาบาลเรณูนคร นั้น มีเหตุผลเล็ก ๆ ในใจอย่างหนึ่งที่ทำให้ทำงานต่อเนื่องมาได้จนถึง ปัจจุบัน

คนเราทำงาน ไม่ใช่เพราะถึงเวลาที่ต้อง ทำงาน แต่เป็นเพราะคนเราล้วนมีความใฝ่ฝัน ที่จะเป็นและทำในสิ่งที่ฝันให้สำเร็จ อาจจะมีบ้าง ที่ท้อถอยและเหนื่อยล้า แต่ในความเหนื่อยล้า นั้น มีอีกด้านหนึ่งที่เป็นแรงจูงใจ จุดไฟในการทำงาน ขึ้นใหม่อีกครั้ง

ดิฉันได้สัมผัสกับคนป่วยและผู้พิการหลาย ประเภท ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย สภาพจิตใจ และทางสมอง แต่มีผู้พิการชายรายหนึ่งที่ดิฉัน รู้สึกประทับใจ เขาข้างหนึ่งของเขาขาด ต้องเดิน ด้วยขาข้างเดียว โดยใช้ไม้ค้ำยันช่วยมาเป็นเวลา นาน เขาเดินมาตรวจสุขภาพเพื่อรับรองว่าเป็น ผู้พิการด้วยตนเอง ไม่มีญาติมาด้วยแม้แต่คนเดียว

เขาบอกว่า เขาทำได้เหมือนคนทั่วไปทุกอย่าง และไม่ได้รู้สึกท้อแท้ต่อโชคชะตาแม้จะมีขาเพียง ข้างเดียว เขาก็สามารถทำทุกอย่างได้ เขามี ความสุขที่ได้ทำเพื่อตนเองและไม่เป็นภาระต่อ ครอบครัวแม้แต่คนอื่น ๆ เขาพิการกายแต่ใจนั้น ไม่ได้พิการไปด้วย

สิ่งแรกที่เกิดขึ้นในใจดิฉันคือ พลังในการ ทำงานเกิดขึ้นมาทันที เมื่อมองย้อนเข้าหาตนเอง ความรู้สึกเหนื่อยล้าและท้อถอยค่อย ๆ จางลง ดิฉันทำบัตรทองให้พร้อมทั้งอธิบายสิทธิประโยชน์ ของบัตรทองผู้พิการให้ทราบ และยื่นใบรับรอง บัตรทองให้ รอยยิ้มที่เปี่ยมสุขบนใบหน้าของเขา พร้อมคำขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำอีก พลอยทำให้ดิฉัน เกิดความรู้สึกอึดอัดใจ ที่ทำให้ผู้อื่นมีความสุข

ดิฉันจะทำงานให้ดีที่สุด จะอยู่เคียงข้างผู้มา รับบริการ เหมือนกับสัญญาณโทรศัพท์ที่มีให้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด สิ่งที่ทำทั้งหมดล้วนก่อให้เกิดผลที่ดี ตามมาคือ ทำให้ดิฉันมีหน้าที่การงานที่ดี มีชีวิต ที่ดีขึ้น และยังผลให้ได้ทำความดี เกิดความเจริญ ก้าวหน้าในชีวิต หน่วยงานมีมาตรฐานที่ดีในการ ให้บริการ องค์กรโดยรวมมีภาพลักษณ์ที่ดี ผู้รับ บริการเกิดความพึงพอใจและมีความสุข และ เรื่องเล่าเรื่องนี้ ดิฉันขอตั้งชื่อว่า **“อยู่เคียงข้างคุณ”**

หลายคนมักจะพูดว่า **“พ่อแม่เลี้ยงลูกได้ แต่เพียงร่างกาย ส่วนจิตใจนั้นเลี้ยงไม่ได้”** ดังที่ เด็กเยาวชนในปัจจุบันที่ประพฤติออกนอกขอบเขต ของศีลธรรม ไปหลงค่านิยมสมัยใหม่ตามสื่อที่ไร้ จรรยาบรรณนำเสนอ เพราะเน้นแค่การขายข่าว ทั้งที่ข่าวสารเหล่านั้นเป็นข่าวที่ไม่ได้ช่วยในการ พัฒนาสังคมให้มีความเจริญขึ้นมาเลย แต่กลับ เป็นการส่งเสริมให้ผู้บริโภคข่าว เกิดค่านิยม สนใจหมกมุ่นการเที่ยวกินสุบตีเมสเฟพ ไม่ใส่ใจ คุณค่าประเพณีอันดีงามที่สืบทอดมาแต่เก่าก่อน

ข่าวคนทำความดีเช่นเก็บทรัพย์สินมูลค่า นับแสนนับล้านบาทได้ แล้วส่งคืนทรัพย์สินแก่ เจ้าของจนครบ สังคมควรจะยกย่องคนจิตใจงาม เหล่านี้ขึ้นเป็นข่าวดังพาดหัวตัวไม้ แต่กลับเสนอ เป็นข่าวเล็ก ๆ อย่างเสียไม่ได้

หรือว่าเป็นเพราะสื่อมวลชนยุคนี้ ขาดความ รับผิดชอบต่อสังคมด้วยอำนาจเงินเข้ามาบดบัง

อำนาจเงินเกินจะเอื้อมอาจ... ยิ่งใหญ่ขนาด สมณะโพธิรักษ์บอกว่า “เงินจ้างเทวดาล้าง ล้างได้” ❏

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

● โรคต่าง ๆ ที่สืบเนื่องมาจาก
ตำแหน่งคลาดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

ตอนที่ ๑๑

กล้ามเนื้อโคโรโคบราชีเอลิส

(Coracobrachialis)

กายวิภาค เกาะจากตุ่มสะบักด้านหน้า ถึง
กึ่งกลางต้นแขน

หน้าที่ ช่วยในการงอแขนที่หัวไหล่ ช่วย
หุบแขน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าว
หัวไหล่ด้านหน้า หลังต้นแขนร้าวลงไปที่หลังแขน

การตรวจหาจุดปวด จุดปวดอยู่ต่อจาก
หัวไหล่ เป็นตุ่มสะบักด้านหน้า ให้กดต่ำจากตุ่ม
ลงมา จะปวดร้าวหัวไหล่

การยืดกล้ามเนื้อ กางแขนออก บิดไหล่
ออก แล้วค่อย ๆ ดันต้นแขนไปด้านหลัง

ปัจจัยเสริม เอื้ออำนวยไปข้างหน้าของหนัก
ในท่าหัวไหล่หมุนออกนอก และหงายมือ

กล้ามเนื้อต้นแขนด้านหน้า

(Biceps Brachii)

กายวิภาค ปลายบนมี ๒ หัว คือ

๑. หัวยาว เกาะส่วนของสะบัก พาดผ่านร่อง
กระดูกต้นแขน

๒. หัวสั้น เกาะตุ่มกระดูกสะบักด้านหน้า
ปลายล่างทั้ง ๒ มัด เกาะที่กระดูกปลายแขน
ส่วนต้นด้านนิ้วหัวแม่มือ

หน้าที่ งอศอกในท่าหงายมือ งอต้นแขน
ช่วยกางแขนเมื่อแขนอยู่ในท่าหมุนออกนอก
หงายมือขณะงอศอก

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดตื้อ ๆ ผิวหนังด้านหน้าหัวไหล่ ในขณะที่กางหรืออแขน สูงกว่าระดับไหล่ ปวดตรงร่องหัวกระดูกต้นแขน ที่กล้ามเนื้อพาดผ่านและบริเวณต้นแขนด้านหน้า

การตรวจหาจุดปวด กดขวางกล้ามเนื้อ ตรงตำแหน่งจุดปวด บริเวณเหนือข้อพับศอก จะมี เส้นใยกล้ามเนื้อกระดูกที่ปลายกล้ามเนื้อต้นแขน

การยืดกล้ามเนื้อ กางแขน ๙๐ องศา ศอกเหยียดตรง คว่ำมือให้นิ้วโป้งชี้ลงพื้น ค่อย ๆ ดัน แขนไปข้างหลัง โดยยืดหัวไหล่ไว้ไม่ให้เคลื่อน หรือยืดเองโดยจับยึดข้อบประตู่ไว้ แล้วค่อย ๆ ปิดตัวไปด้านตรงข้าม

ปัจจัยเสริม ยกของหนักท่าหงายมือ เหยียด แขนยกของอย่างรวดเร็ว งอศอกนาน ๆ เช่น เวลานอน บิดมือหงายมือซ้ำ ๆ เช่น หมุนลูกบิด ประตูที่ฝืด ใช้ไซควง

กล้ามเนื้อต้นแขน (Deltoid)

กายวิภาค แบ่งเป็น ๓ ส่วน คือ

๑. ส่วนหน้า (Anterior)
๒. ส่วนกลาง (Middle)
๓. ส่วนหลัง (Posterior)

เกาะจากโหนปลาร้าสันสะบัก ถึงกระดูก ต้นแขน

หน้าที่ ส่วนหน้า ทำหน้าที่เหยียดแขนไป ข้างหน้า

ส่วนหลัง ทำหน้าที่เหยียดแขนไปข้างหลัง ทำหน้าที่ร่วมกัน ๓ ส่วน คือ กางแขน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดบริเวณ ไหล่ ปวดลึก ๆ ในหัวไหล่ **มัดกลาง**จะปวดเมื่อย เมื่อกางแขนขนานกับพื้น เช่น แปรงฟัน

การตรวจหาจุดปวด กดขวางกล้ามเนื้อ จะ ปวดร้าวไหล่ลึก ๆ

การยืดกล้ามเนื้อ ยึดส่วนหน้า ให้ผู้ป่วย กางแขน ๙๐ องศา พร้อมทั้งบิดหัวไหล่ออกนอก (งอศอกขึ้นบน) ค่อย ๆ ดันต้นแขนไปข้างหลัง

ยึดส่วนกลาง งอศอกไหล่หลัง ค่อย ๆ ดัน ศอกไปอีกข้าง

ยึดส่วนหลัง กางแขน งอศอก บิดหัวไหล่ เข้าใน (งอศอกลงล่าง) ค่อย ๆ ดึงศอกอ้อม ด้านหน้าลำตัวมาอีกข้าง

ปัจจัยเสริม ดิกอล์ฟ ตีเทนนิส หัวของ หนัก ๆ ฉีดยาต้นแขน

กล้ามเนื้อต้นแขนด้านหลัง

(Triceps Brachil)

กายวิภาค มี ๓ มัดย่อย คือ

๑. หัวยาว บนกระดูกสะบัก (ผ่านข้อไหล่ผ่าน ข้อศอก)

๒. หัวกลาง เกาะบนกระดูกต้นแขน

๓. หัวด้านข้าง เกาะบนกระดูกต้นแขน เหนือหัวกลาง

ทั้ง ๓ หัวรวมกันไปเกาะที่กระดูกปลายแขน ส่วนต้นด้านนิ้วก้อย

หน้าที่ รวมกัน ๓ หัว ทำหน้าที่เหยียดศอก หัวยาวช่วยเหยียดหัวไหล่

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว จุดเจ็บที่ พบบ่อย มี ๕ แห่ง อยู่ในกล้ามเนื้อมัดนี้ โดยทั่วไปจะปวดร้าวไปด้านหลังต้นแขน จนถึงหลังข้อ ศอก และอาจร้าวไปด้านหลังนิ้วนางและนิ้วก้อย ผู้ป่วยไม่สามารถเหยียดแขนตรงให้ต้นแขนแนบ ชิดใบหูได้

การตรวจหาจุดปวด หัวยาว ถ้ามีจุดปวด จะไม่สามารถเหยียดต้นแขนได้

หัวกลาง และหัวด้านข้าง ผู้ป่วยไม่สามารถ เหยียดข้อศอกตรงได้ ในขณะที่มีแรงต้าน เพราะ จะปวดมาก

การยืดกล้ามเนื้อ ยึดหัวยาว ให้ผู้ป่วยงอ ศอก แล้วยกมือไปแตะสะบักด้านหลังข้างเดียวกัน จากนั้นให้ผู้ป่วยค่อย ๆ ดันที่ข้อศอกไปข้างหลัง อย่างช้า ๆ

ยึดหัวกลาง และหัวด้านข้าง โดยให้งอศอก เท่าที่ทำได้เอง แล้วใช้มืออีกข้างช่วยดันต่อที่ ข้อมือซ้ำ ๆ เพิ่ม ให้ข้อศอกงอมากขึ้น

ปัจจัยเสริม ตีลูกเทนนิสด้วยหลังมือ วิดพื้น ออกกำลังกาย ชั้บรถระยะทางไกล โดยไม่มีที่พัก

ศอก พิมพ์หรือเขียนหนังสือนาน ๆ

๓. ปลายแขนและมือ

กล้ามเนื้อกระดูกข้อมือ (Extensor Carpi)

กายวิภาค มีกล้ามเนื้อหลายมัด เช่น Extensor carpi radialis longus, Extensor carpiradialis brevis, Extensor carpi uinaris เกาะจากปุ่มกระดูกด้านนอกของข้อศอก ไปยังกระดูกฝ่ามือ

หน้าที่ กระดกข้อมือขึ้น

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดและอ่อนแรงในการกำมือ ปวดด้านนอกของข้อศอก จนถึงหลังมือ ระหว่างนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วชี้

การตรวจหาจุดปวด กดกล้ามเนื้อปลายแขนด้านบน (*ใกล้ศอก*) ด้านนิ้วหัวแม่มือ จะมีอาการปวดร้าว

การยืดกล้ามเนื้อ ค้ำข้อมือในท่าเหยียดศอก ใช้มืออีกข้างค้ำคอย ๆ ดันให้ข้อมือคว่ำมากขึ้น

ปัจจัยเสริม กำหรือบิดข้อมือนาน หรือรุนแรงเกินไป เช่น ตีเทนนิส ตีแบดมินตัน กวาดบ้าน ขุดดิน

กล้ามเนื้อคว่ำข้อมือ (Flexor Carpi)

กายวิภาค ประกอบด้วยกล้ามเนื้อหลายมัด ได้แก่ Flexor carpi radialis, Flexor carpi uinaris, Palmaris longus

หน้าที่ เกาะจากปุ่มกระดูกบริเวณศอกด้านใน ถึงแผงข้อมือ

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว กดจุดเจ็บใต้ศอกลงมา จะปวดร้าวกระจายกว้างถึงฝ่ามือและท้องแขน

การยืดกล้ามเนื้อ ให้ศอกอยู่ในลักษณะเหยียดตรง หงายท้องแขนขึ้น แล้วค่อย ๆ ดัดข้อมือไปด้านหลัง

ปัจจัยเสริม กำมือซ้ำ ๆ นาน ๆ เล่นกีฬาทำงานช่างไม้ ทำงานสวนที่นาน และรุนแรง

☞ **อ่านต่อฉบับหน้า**

ตำราวจ

ชาวออสเตรเลีย ได้เขียนสิ่งนี้ขึ้น

เพื่อผู้หญิงทุกคน (เมื่อเจอเหตุการณ์ระทึกขวัญ)

๑. เคล็ดลับจากวิชาเทควันโด ข้อศอกเป็นส่วนที่แข็งแกร่ง หากคุณอยู่ใกล้คนร้ายในระยะที่จะใช้มันได้...จงใช้มันซะ!

๒. ถ้าคนร้ายต้องการกระเป๋าเงิน อย่ายื่นให้ จงโยนกระเป๋าเงินไปให้ไกลจากตัว คนร้ายจะสนใจกระเป๋าเงินมากกว่า ขณะที่คนร้ายไปหยิบกระเป๋าเงิน จงวิ่งหนีให้เร็วที่สุด

๓. ถ้าคุณถูกลากเข้าไปในท้ายรถของคนร้าย สิ่งที่คุณควรทำคือให้ถือไฟฉายจนหลุดออกมา ยื่นแขนออกมาจากช่อง แล้วโบกมือขอความช่วยเหลือ คนขับไม่เห็นสิ่งที่你做 แต่คนอื่นจะเห็น วิธีนี้ได้ช่วยหลายต่อหลายชีวิตมาแล้ว

๔. ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะนั่งอยู่บนรถเฉย ๆ หลังจากช้อปปิ้งหรือทำงาน เพื่อจะแต่งหน้า เช็กโทรศัพท์ ฯลฯ ห้ามทำเป็นอันขาด ! คนร้ายจะคอยเฝ้าดูอยู่ สิ่งที่คุณทำเป็นการเปิดโอกาสอันเหมาะสมเพื่อให้เขาเข้ามาทางที่นั่งข้างคนขับ และจ่อปืนที่หัวคุณ เพราะฉะนั้น...ทันทีที่ขึ้นรถ จงล็อกประตู และรีบออกรถ

แต่ถ้าคนร้ายอยู่บนรถกับคุณ และเอาปืนจ่อขมับคุณไว้ อย่าขยับรถออกไปตามที่เขาบอก **ย้ำ : อย่าขยับรถออกไปตามที่เขาบอก** สิ่งที่คุณควรทำคือ เหยียบคันเร่งให้เร็วที่สุด ขับพุ่งใส่กำแพงหรือสิ่งกีดขวาง ถูกลมนิรภัยฝั่งคุณจะช่วยชีวิตคุณไว้

(เช่นเดียวกับฝั่งคนร้ายหากคนร้ายนั่งเบาะหน้า หากคนร้ายนั่งอยู่เบาะหลัง เขาจะได้รับบาดเจ็บสาหัส) แต่ทันทีที่รถของคุณชน ให้รีบถอนตัวออกมา (จากถูลมนิรภัย) แล้ววิ่งออกจากรถสุดแรงเกิด วิธีนี้จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นตรงที่คุณสามารถวิ่งเข้าหากลุ่มคนเพื่อขอความช่วยเหลือได้ หากคุณ

ออกรถไปที่ไกล ๆ ตามเส้นทางที่คนร้ายบอก จะทำให้คนร้ายตามตัวคุณได้ง่าย เพราะคุณไม่รู้จักรถที่นั่นดีเท่าเขา

๕. ข้อแนะนำขณะเดินไปที่รถของคุณ ในลาน/โรงจอดรถ ก.) จงระวัง: มองไปรอบ ๆ ตัว มองเข้าไปในรถ มองลอดไปบนพื้นฝั่งที่นั่งข้างคนขับ และเบาะหลัง

ข.) ถ้ารถของคุณมีรถตู้จอดอยู่ข้าง ๆ ให้ขึ้นรถฝั่งผู้โดยสารข้างคนขับ คนร้ายจะจู่โจมเหยื่อของมันโดยการจูด ขึ้นรถตู้ในขณะที่เหยื่อกำลังจะเปิดประตูขึ้นรถ

ค.) ให้มองไปที่รถที่จอดอยู่ข้าง ๆ คุณทั้งสองข้างของรถ ถ้าเจอผู้ขายนั่งอยู่คนเดียวในฝั่งที่อยู่ใกล้รถของคุณมากที่สุด สิ่งที่คุณควรทำคือเดินกลับเข้าไปในห้าง หรืออพยพเพื่อขอความช่วยเหลือ ตำรวจเดินมากับคุณ เพื่อส่งคุณขึ้นรถ

๖. จงใช้ลิฟต์แทนบันได เพราะบันไดเป็นสถานที่ที่แย่มากที่สุดที่ผู้หญิงจะอยู่คนเดียว แต่มันเป็นที่ที่พร้อมสำหรับคนร้าย

๗. ถ้าคนร้ายมีปืน... แต่คุณไม่ได้ถูกควบคุม **จงวิ่ง !!** เพราะโอกาสที่จะยิงถูกมีเพียง ๔ ครั้งใน ๑๐๐ ครั้ง (เบ้าวิ่ง) และเป็นไปได้สูงว่าจะไม่โดนอวัยวะสำคัญ โดยเฉพาะ...การวิ่งซิกแซก

● **ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com** ●

กติกามือเมือง

• ประคอง เคนจิตร

• ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล
ประจำสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษา ภาค ๙

การพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัว

เป็นการพิจารณาลับเสมอ

ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดเป็นการประจานเด็กให้ต้องอับอาย

และเป็นการรักษาอนาคตของเด็ก

• ภาพจากอินเทอร์เน็ต

การดำเนินคดี ในศาลเยาวชนและครอบครัว

• ต่อจากฉบับ ๒๔๓

การสอบสวนของพนักงานสอบสวนในคดี
เด็กหรือเยาวชนอาจแบ่งออกได้เป็น ๒ กรณี

๑. กรณีที่ท้องที่ที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ทำการสอบสวนนั้นอยู่ในเขตอำนาจของ
ศาลเยาวชนและครอบครัว แม้ศาลเยาวชนและ
ครอบครัวนั้นจะเป็นศาลเยาวชนและครอบครัว
ในท้องที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งมี
อำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้นก็ตาม แต่เมื่อจะ
ยื่นฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่จำเลยมี
ถิ่นที่อยู่ปกติก็ต้องมายื่นคำร้องขอผิดฟ้องต่อศาล

เยาวชนและครอบครัวที่จำเลยมีถิ่นที่อยู่ปกติด้วย

เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหา
ว่ากระทำความผิดแล้ว ให้พนักงานสอบสวน
ผู้รับผิดชอบรีบดำเนินการสอบสวนและส่ง
สำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยัง
พนักงานอัยการเพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อ
ศาลเยาวชนและครอบครัวให้ทันภายใน ๓๐ วัน
นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับกุม

ขอผิดฟ้องได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน
๑๕ วัน รวมระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนต้องรีบ

ทำการสอบสวนและส่งเรื่องให้พนักงานอัยการฟ้องคดีต่อศาลในกำหนดระยะเวลาฟ้องในกรณีนี้ ๖๐ วัน

การฟ้องในครั้งที่ ๓ และ ๔ นี้จะต้องมีเหตุจำเป็นและได้นำพยานมาเบิกความต่อศาลจนเป็นที่พอใจ ซึ่งจะต้องมีการไต่สำนวนคำร้องขอฟ้องในครั้งที่ ๓ และ ๔ ด้วย ในการพิจารณาคำร้องขอฟ้อง เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาจะตั้งที่ปรึกษากฎหมายเพื่อแถลงข้อคัดค้านหรือซักถามพยานก็ได้ รวมระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนต้องรีบทำการสอบสวนและส่งเรื่องให้พนักงานอัยการฟ้องคดีต่อศาล ในกำหนดระยะเวลาฟ้องในกรณีนี้ทั้งสิ้น ๙๐ วัน และในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนหลบหนีจากการควบคุมในระหว่างสอบสวน กฎหมาย มิให้นำระยะเวลาที่หลบหนีนั้นรวมเข้ากับกำหนดระยะเวลา ๓๐ วัน

๒. กรณีที่ท้องที่ที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบอยู่นอกเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวมิให้ใช้บังคับในกรณีที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแห่งท้องที่นอกเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นผู้การดำเนินการสอบสวน แต่พนักงานสอบสวนเชื่อว่าจำเป็นต้องรีบดำเนินการสอบสวน และส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาลให้ทันภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุม เว้นแต่ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกินหกเดือนแต่ไม่เกินห้าปี จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้ขยายระยะเวลาเป็นหกสิบวันนับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุม และความผิดอาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกินห้าปี จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้ขยายระยะเวลาเป็นเก้าสิบวันนับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุม

การประกันตัวในชั้นสถานพินิจ

เมื่อเด็กหรือเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำ

ความผิดถูกส่งตัวมาที่สถานพินิจแล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจจะควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้ยังสถานพินิจ หรือจะปล่อยตัวชั่วคราว โดยมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ โดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือประกันและหลักประกันก็ได้ หรือจะมอบตัวเด็กหรือเยาวชนไว้กับบุคคลหรือองค์กรที่เห็นสมควรก็ได้

การดำเนินการเกี่ยวกับคดีเด็กหรือเยาวชนที่ถูกส่งตัวมายังสถานพินิจ

(๑) ส่งพนักงานคุมประพฤติสืบเสาะข้อเท็จจริงตามมาตรา ๓๔ (๑)

(๒) ทำรายงานในคดีที่มีการสืบเสาะเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงตามมาตรา ๓๔ (๑) และแสดงความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน แล้วส่งรายงานและความคิดเห็นนั้นไปยังพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี และถ้ามีการฟ้องร้องเด็กหรือเยาวชนต่อศาล ให้เสนอรายงานและความคิดเห็นต่อศาลพร้อมทั้งความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษหรือการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนด้วย ประเด็นที่สืบเสาะนี้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญยิ่งเพราะมาตรา ๓๗ บัญญัติให้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวถือว่าอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของจำเลย ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับจำเลย และของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ หรือบุคคลที่ให้การศึกษา หรือให้ทำการงานหรือมีความเกี่ยวข้องจะเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณาด้วย

การฟ้องและการฟ้องคดีอาญาเด็กและเยาวชนต่อศาลเยาวชนและครอบครัว

ถ้าเป็นความผิดซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงจำคุกเกินหกเดือนแต่ไม่เกินห้าปี จะมีโทษปรับหรือไม่

ก็ตาม ผัดฟองได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๑๕ วัน (รวมระยะเวลาที่พนักงานอัยการจะต้องฟ้องคดีต่อศาลในกำหนดระยะเวลาผัดฟองในกรณีนี้ ๖๐ วัน) แต่ถ้าเป็นความผิดซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงจำคุกเกินห้าปี จะมีโทษปรับหรือไม่ก็ตาม ผัดฟองได้อีกไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๑๕ วัน ซึ่งการผัดฟองในครั้งที่ ๓ และ ๔ นี้ จะต้องมิเหตุจำเป็นและได้นำพยานมาเบิกความต่อศาลจนเป็นที่พอใจ ซึ่งจะต้องมีการไต่สวนคำร้องขอผัดฟองในครั้งที่ ๓ และ ๔ ด้วย

ทางแก้ของพนักงานอัยการกรณียื่นฟ้องไม่ทันภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

พนักงานอัยการจะต้องยื่นฟ้องคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิดภายในกำหนดระยะเวลาที่กล่าวไว้ในมาตรา ๕๑ กล่าวคือ จะต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดเวลาระยะ ๓๐ วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุม หรือยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาที่ศาลอนุญาตให้ ผัดฟอง คือ ภายในระยะเวลา ๖๐ วัน หรือ ๙๐ วัน หากพนักงานอัยการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว โจทก์ย่อมไม่มีอำนาจฟ้อง จะต้องได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุดเสียก่อนจึงจะมีอำนาจฟ้อง

พนักงานอัยการต้องนำตัวเด็กหรือเยาวชนมาศาลพร้อมคำฟ้อง

กรณีที่เด็กหรือเยาวชนถูกควบคุมในสถานพินิจในชั้นสอบสวนหรือกรณีที่เด็กหรือเยาวชนได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวไปในชั้นสถานพินิจ ต่อมาเด็กหรือเยาวชนนั้นหลบหนีหรือผิดสัญญาประกัน จะไม่ถือว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นอยู่ในอำนาจศาล

ศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา

คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวซึ่งมีเขต

อำนาจในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนมีถิ่นที่อยู่ปกติ มีอำนาจพิจารณาคดีเกี่ยวกับความผิดนั้น

ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดมีตั้งแต่สองศาลขึ้นไป

กรณีที่เกิดขึ้นอาจเป็นไปได้ว่าความผิดที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดอาจกระทำลงในหลายพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกันอันเป็นเหตุให้คดีอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลตั้งแต่ ๒ ศาลขึ้นไป และเป็นศาลซึ่งอยู่ต่างท้องที่กัน หากศาลใดศาลหนึ่งเป็นศาลเยาวชนและครอบครัว ก็ให้พิจารณาคดีนั้นที่ศาลเยาวชนและครอบครัว แต่ถ้าในจำนวนศาลเหล่านั้นเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอำนาจพิจารณาคดีมีมากกว่าหนึ่งศาลคือตั้งแต่สองศาลขึ้นไป จะฟ้องคดีต่อศาลเยาวชนและครอบครัวศาลใดศาลหนึ่งก็ได้ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดเป็นสำคัญ

การฟ้องคดีเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดร่วมกับผู้ใหญ่

หลักการก็คือต้องแยกฟ้องคดี สำหรับผู้ใหญ่ นั้นให้ฟ้องต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา ส่วนเด็กหรือเยาวชนให้แยกฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัว

การโอนคดี

มาตรา ๖๑ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ บุคคลใดอายุยังไม่เกินยี่สิบปีบริบูรณ์ กระทำความผิดและเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา ถ้าศาลนั้นพิจารณาโดยคำนึงถึงร่างกาย สติปัญญา สุขภาพ ภาวะแห่งจิตและนิสัยแล้วเห็นว่าบุคคลนั้นยังมีสภาพเช่นเดียวกับเด็กหรือเยาวชน ก็ให้มีอำนาจสั่งให้โอนคดีไปพิจารณาในศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอำนาจและให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นเด็กหรือเยาวชน

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ปลดปล่อยพันธนาการ

เร้นหลุดจาก นรก ชุมโชนหนอ
พฤติกรรม ล้วนส่อ สันดานสกุล
แม้ผู้ทรง พระมหา กรุณาธิคุณ
ธ โอบเอื้อ เกื้อหนุน ปวงประชา

ธอเทิมเกริม จาบจ้วง ล่วงละเมิด
แทนทูนเทิด กลับเอื้อมอจ ห้ามหาญกล้า
ไร้จงรัก รักดี กตัญญูตา
จึงสมควร ตราหน้า ... เนรคุณ

ใช่แน่หรือ ... ใช่พสก นิกรไทย
หากว่าใช่ โฉนธอ คังเคื่องขุน
ประกาศตน เป็นปรปักษ์ ธ เปี่ยมบุญ
สิ้นการุณย์ ไพรีฟ้า ข้าแผ่นดิน

ธอผูกพัน หลงกล คนโกงชาติ
ก่อการร้าย พิณาศ หลากท้องถิ่น
สนองนักโทษ ต้องโทษจำ ตามระบิล
ดังเธอลิ้น สำนึกตน ... ค่าคนไทย

ล้ำรวมกาย สงบจิต พินิจถ้วน
ตรองทบทวน ผิด-ถูก ชั่ว-ดี ใหม่
จักเห็นแจ้ง เห็นจริงตาม เหตุปัจจัย
ฟ้าสดใส จิตแจ่มแจ้ง ... เห็นแสงธรรม.

